

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
May 2021

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਇਸੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵੱਚ ਰਹੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੁਪਤ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਚ ਕਹਿੜੀ ਆਦਤ ਪੱਕੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣੀ ਰਹੇ?
- ਉਤਰ:- ਜੇਕਰ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਵੱਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਬੱਚੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਉਠਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਮੰਨੀਆਂ - ਮੰਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਵੱਚਾਰ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਹਿੜੀ ਫੈਮਲੀ ਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਰਹੇ ਕੀ ਸਾਡੀ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣੀ ਰਹੇ।

ਓਮ ਸ.ਝੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਵਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਸਿਮਾਨੀ ਪਰਵਾਰ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪਰਵਾਰ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਇਹ ਪਰਵਾਰ, ਜਵੇ ਲੋਕੀਕ ਘਰ ਵੱਚ ਮਾਂ - ਬਾਪ, ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੱਦ ਦਾ ਪਰਵਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਫੈਮਲੀ ਠਹਿਰੇ। ਬੱਚੇ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤ - ਪਤਿ... ਤਾਂ ਜਵੇ ਫੈਮਲੀ ਹੋ ਗਏ। ਕ੍ਰਾਇਟਰ ਦੀ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਠਹਿਰੇ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਰੋਬਰ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਇਹ ਫੈਮਲੀ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਸ਼ਿਵ ਵਧਾਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ। ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੋਤੀ। ਅਜਹੀ ਫੈਮਲੀ ਕਦੇ ਗੀਤਾ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ; ਗੁਪਤ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ - ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ। ਦੇਹ - ਅਭਮਿਨ ਵੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਰਿ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਚ ਆਵਾਂਗੇ ਉਥੇ ਹੈ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ। ਉਹ ਹੈ ਅਸਲ, ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹਨ। ਬਸ ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਮਾਰਗ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਥੇ ਦੇਵੀ ਫੈਮਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ, ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਵੇ - ਇਵੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ, ਵੱਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਯਾਦ ਵੱਚ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਵੱਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਮੰਗ ਵੱਚ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਨੀਂਦ ਵੱਚ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਕਤ ਜਾਗਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਅਜਹੀ ਖਮਿਆਲ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਮਲਿਦੀ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਫਰਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਫੈਮਲੀ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਆਸ਼ੁਰੀ ਫੈਮਲੀ ਤੋਂ ਦਲਿ ਹੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਜਦੋਂ ਬਲਿਕੁਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਿ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਅਸਕਤੀ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮੁਰੰਮਤ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਦਲਿ ਹੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਅਜਹੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਘਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਘਰ ਵੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਰਿ ਨਵਾਂ ਚੋਲਾ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਥੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਰਿਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੈ ਵੀ ਇਹ ਗੀਤਾ, ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ। ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਉਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਫਰਿ ਸੁਖ ਵੀ ਮਹਸੂਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਚੀਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਪਤ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਚ ਤੋਂ ਉਚ ਬਾਬਾ ਦੀ ਇਹ ਫੈਮਲੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਗੁਪਤ ਫੈਮਲੀ ਟਾਈਪ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਵਸ਼ਿਵ ਵਧਾਲਿਆ, ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਯਗ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੈਮਲੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਵੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਪ ਬਸੰਤ। ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ, ਬਸੰਤ ਵੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਆਤਮਾ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਰੂਪ ਬਸੰਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਜਰੂਰ ਦੇਣਗੇ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਰਤਨ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਈਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਚਿ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮੁਰਤੀ ਦਲਿਵਾਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ - ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਵਿੰਫ਼ ਫਰਿਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ -ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਵਸਿਨੂੰ ਜਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਾਸ਼ਿਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਵਿੰਫ਼ ਫਰਿਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਸ.ਵਿ ਨਹੀਂ ਵਖਿਉਂਦੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦੇ ਚੀਤਰ ਬਹੁਤ ਵੇਖੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਾਕਾਰ ਵੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇਥੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ, ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਡ ਫਾਦਰ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਦਾ ਸਜਿਰਾ। ਬਾਪ ਸ੍ਰਾਸ਼ਿਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਵਖਿਉਂਦੇ ਵੀ ਬੁੱਢਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਬਾਪ ਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਚਿ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ। ਭਾਰਤ ਖਾਸ ਦੁਨੀਆਂ ਆਮ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਫਰਿ ਨਟਸੋਲ ਵੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਮਨਮਨਭਵ। ਵੱਖ ਵੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵੱਚ ਲਗਾਵੇ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ! ਉਹ ਵੀ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਵਿੰਫ਼ ਦਾ

ਵੰਡਰਫੁਲ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਨਾ! ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋ ਖੇਲ੍ਹ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੱਸੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੱਬੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੱਬੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗਤੀ ਬੁਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਫਰਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪੂ ਜੀ। ਇਹ ਬੁਰਹਮਾ ਵੀ ਕਸਿ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦਾ। ਉਹ ਕਸਿਦਾ ਬੱਚਾ? ਇਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ। ਇਹ ਹੈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹਪਾਲ। ਬਾਕੀ ਪਿਆਨ - ਦੀਦਾਰ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵੱਚਿ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਇਹ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭੂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਜਹੀ ਹੈ ਜੋ ਦੇਵੇ ਜਹਾਨ ਤੋ ਉਡਾ ਦੀਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੇ ਖਿਆਲ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਦੀਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਆਦਿ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਗਾਈ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕਸਿ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਚਾਰ ਲਖਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਤਨਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੀਠੀ ਵੱਚਿ ਆਪਣਾ ਖੁਸ਼ - ਖਰਾਫਤ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਲਖਿਏ। ਲੋਕੀਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੀਠੀ ਨਾ ਲਖਿਣ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਹੀ ਫੰਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਮਹੀਨਾ ਡੇਝ ਮਹੀਨਾ ਚੀਠੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ.ਇੰਦ ਮਾਇਆ ਖਾ ਗਈ, ਜੋ ਅਜਹੀ ਪਾਰਲੋਕੀਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੀਠੀ ਨਹੀਂ ਲਖਿਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਲਖਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਨਰਯਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵੱਚਿ ਸਦੈਵ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਚੀਠੀ ਹੋਈ ਯੂਕਤੀ ਵੱਚਿ ਹੀ ਅਸੀਂ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਣਗੇ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹਨ। ਚੀਠੀ ਨਹੀਂ ਲਖਿਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਬਿਮਾਰ ਹਨ। ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਰਵੀਸ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਬੇਠਿਆ। ਤਾਂ ਫਰਿ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਓ।

ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਦੁਰਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਵੱਚਿ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਬਾਕੀ ਸਭਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਵੱਚਿ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਭਾਰਤ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵੱਚਿ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵੱਚਿ ਹਨ। ਇਹ ਚੋਜ ਸਵਿਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਵਣ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਜਰੂਰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਨ 3 ਬਾਪ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬੁਰਹਮਾ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਸ.ਵਿ ਵੀ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ੍ਰਵਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵੰਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬੁਰਹਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵੰਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸਲਈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਰੀਅਲ ਗਿਆਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਦੇਹ - ਮਭਿਮਾਨੀ। ਦੇਹ - ਮਭਿਮਾਨੀ ਪਤਤਿ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਤਤਿ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਪਤਤਿ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੱਚਿ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਰਤੀਨੈਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਖਬਰਦਾਰ, ਵਿਕਾਰ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਕਾਮ ਤੇ ਜੋਤਿ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਵੱਚਿ ਫ. ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਇਨੇ ਵਿਕਲਪ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਅਗਿਆਨਕਾਲ ਵੱਚਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਅਜਹੀ ਵੀ ਵਿਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੰਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹੀ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚਿ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਰਿਫ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵੰਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵੀਟ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦਾ ਲਵਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਬੁਰਾਹਮਣੀਆਂ ਜੀਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਸਿਚੇਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਫਰਿ ਜਾਕੇ ਕੋਈ ਪਤਤਿ ਬਣਿਆ ਤਾਂ ਸਜਾ ਬੁਰਾਹਮਣੀ ਤੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਬੁਰਾਹਮਣੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਰਸਿਪੋਨਸੀਬੀਲਟੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਰਬ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਗੰਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਹਸਣਾ, ਖੇਡਣਾ, ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨਾ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕਸਿ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਫਰਿ ਜ.ਆਦਾ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ ਇਸਲਈ ਇਸ ਤੋ ਵੀ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਵੱਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ? (ਘਰ ਵੱਚਿ) ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵੱਚਿ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਇਹ ਘਰ ਹੈ। ਜਦੋ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇਗਾ ਦੇਹ ਦਾ ਮਭਿਮਾਨ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਮਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਜਾਤ - ਪਾਤ ਦਾ ਭੇਦ ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਉਸ ਵੱਚਿ ਭੇਦਭਾਵ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਿੰਸ਼ ਗੌਰਮੰਟਿ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਾਸ਼.ਵਾਂ ਦੀ ਖਟਿਪਟਿ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੰਨ - ਪ੍ਰਤੀਦੰਨ ਫੁਟ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਰਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼. ਹੋਵੇਗੀ। ਕੋਈ ਭੇਦਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਣਮੋਰਨੀਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਸਿ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਕਸਿ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ । ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ । ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਕਿਲਪਾਂ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਜਿਏ ਬਣਨਾ ਹੈ ।

2. ਧਿਆਨ ਦੀਦਾਰ ਵੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਭੂਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ । ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਮਾਚਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਦੀ ਸਮੁਰਤੀ ਦਵਾਰਾ ਪਤਤਿ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਲੀ ਰੂਪ ਭਵ:

ਸਚਾ ਆਪਣਾ ਇਹ ਸਵਰੂਪ ਸਮੁਰਤੀ ਵੱਚ ਰਹੇ ਕੀ ਮੈਂ ਸੁਰਵ ਸ.ਸਤਰਧਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨੀ ਤੇ ਕਸਿ ਪਤਤਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਜ਼ਰ ਦੀ ਪ੍ਰਫਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦੀ । ਪਤਤਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਤਤਿ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਨਾ ਚਲ ਸਕਣ - ਅਜਹੀ ਆਪਣੀ ਬ੍ਰੇਕ ਪਾਵਰਫੁਲ ਚਾਹੀਦੀ । ਜੇਕਰ ਕਸਿ ਪਤਤਿ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ.ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ । ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਸੰਘਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਕਦੇ ਕਸਿ ਦਾ ਸ.ਕਿਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ । ਤਾਂ ਅਜਹੀ ਕਾਲੀ ਰੂਪ ਬਣੋ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਦੇ ਸਾਮਣੇ ਅਜਹੀ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਮੂਰਛਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਨਾਮ, ਮਾਨ ਅਤੇ ਸ.ਨ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣੋ ।

“ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮਨਨ ਸਥਿਤੀ”

ਅੱਜ ਡਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ, ਡਬਲ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਵੀਸੇਸ਼ ਆਪਣੇ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਮਲਿਣ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਚਾਰੋ ਪਾਸੇ ਦੇ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਸਨੇਹੀ, ਸਹਿਯੋਗੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸੇਵਾ, ਦੋਵਾਂ ਵੱਚਿ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮਨ ਵੱਚਿ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਪਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਣਾ ਹੈ ਹਰ ਦਿਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਉਤਸਵ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਉਡਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਕੀਚਿਕ ਜੀਥੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਯਾਦ ਦਵਾਰਾ ਮਲਿਣ ਮਨਾਉਣ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਚਿ - ਦੋਨੋਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹਰ ਘੜੀ, ਹਰ ਦਿਨ ਉਤਸਵ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀਸੇਸ਼ ਉਤਸਵ ਦੇ ਦਿਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ ਹਰ ਦਿਨ ਨਵਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਉਮੰਗ - ਉਲਹਾਸ ਖੁਦ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਹਰ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਖਾਏ, ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਕਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਚਿ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਤਸਵ ਵੱਚਿ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਖਾਏ ਹਨ, ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੱਚਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਵਦਿਸ਼ ਵੱਚਿ ਵੀਸੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਾਣਾ, ਗਾਣਾ, ਵਜਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨੱਚਣਾ ਇਹ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਨਾ ਅਤੇ ਮਲਿਣ ਮਨਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਤੱਕ ਇਹ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸੇਵਾ ਮਤਲਬ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗੀਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਇਹ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਹਰ ਦਿਨ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰੇ ਉਤਸਵ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਦਿਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਗੋਲਡਨ ਗਾਫਿਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੰਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਰਪੂਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਫਾਦਰ ਆਕੇ ਅੱਜ ਗਾਫਿਟ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਜਵੇਂ ਮੱਠਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੀ ਗਾਫਿਟ ਮਲਿਚੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮ ਇਹ ਗਾਫਿਟ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ! ਇਹ ਵੀਨਾਸ਼ੀ ਗਾਫਿਟ ਬੋੜਾ ਸਮੇਂ ਚਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਹ ਅਵੀਨਾਸ਼ੀ ਗਾਫਿਟ ਕਈ ਜਨਮ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ। ਜਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਟ੍ਰੀ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵਰਲਡ ਟ੍ਰੀ ਵੱਚਿ ਆਪ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਸਤਿਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਤਿਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵੀਨਾਸ਼ੀ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਸਵਰੂਪ ਵੱਚਿ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਟਾਰ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਟਾਰਸ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਸਥੂਲ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਲਾਈਟਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਵੱਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਲਾਈਟ ਨਾਲ ਸਜਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਕੀਸ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ? ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲਾਂ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ। ਇਹ ਸਭ ਉਤਸਵ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰੇ ਉਤਸਵਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਕਲਪ ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਸਤਿਾਰੇ, ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਆਪ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਵੀਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਵੀਨਾਸ਼ੀ ਰਤਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਡਬਲ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ, ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੱਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਭਵਿੱਖ ਦੇਵ - ਪਦਵੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਨਾ ਸਰਿਫ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦਾ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹਰ ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੀਸੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਬਣੇ ਸੀ, ਬਣੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਬਣਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਜਨ੍ਹਿਰਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੁਣ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਡਬਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੀਉਂ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਕੋਨੇ - ਕੋਨੇ ਵੱਚਿ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਵੱਛੜੇ ਹੋਏ, ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਫਰਿ ਤੋਂ ਮਲਿ ਗਏ। ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮਲਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਸੀ ਹੋਣ, ਭਾਵੇਂ ਵਦਿਸ਼ੀ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵੱਖ ਧਰਮ, ਵੱਖ ਰੀਤੀ - ਰਸਮ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਇਸ ਪਰਦੇ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਪਰਦਾ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਵੀਸੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਪਰਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੀ ਵੀਸੇਸ਼ਤਾ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨੀਸ਼ਚਾ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਆਪਣਾ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਅੱਜ ਚਾਰੋ ਤਰਫ਼ ਦੇ ਡਬਲ ਵਦਿਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀਸੇਸ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਦਿਨ ਉਤਸਵ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਹਰ ਦਿਨ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਵੀਸੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਅਤੇ ਵੀਸੇਸ਼ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਦੀ ਡਾਇਮੰਡ ਗਾਫਿਟ ਬੜੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਵੱਡੇ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਤਸਵ ਭਰੀ ਜੀਵਨ ਭਵ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹਿਜ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਭਵ। ਅੱਛਾ!

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਤਨ ਵੱਚਿ ਤੀਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸੀ। ਤੀਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਉਂਦੇ ਵੇਖੇ? 1. ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, 2. ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 3. ਅਨੁਭਵ ਵੱਚਿ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਇਹ ਤੀਨ ਕੀਸਮ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੇਸ਼ - ਵਦਿਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਚਿ ਵੇਖੇ। ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਈ ਵੇਖੇ, ਮਨਨ

ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੱਚ(ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਵੱਚ ਵੇਖੋ, ਅਨੁਭਵ ਵੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸੰਖਿਆ ਵੱਚ ਵੇਖੋ। ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ ਅਤੀ ਸਹਜਿ ਹੈ ਕਢਿਕਾ 63 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੁਣਨਾ, ਦੂਜਾ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਹੈ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਜਾਂ ਕੀਰਤਨ ਦਵਾਰਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਵਾਰਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨਾ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੇਹ - ਅਭਿਆਨ ਵੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ - ਇਹ ਪੱਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਰਥ ਬੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵਸਿਤਾਰ ਖੁਦ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਚੀਤਨ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਚੀਤਨ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸਿਤਾਰ ਵੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਈ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵੱਚ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਦਲ ਗਿਆਨ ਵੱਚ ਤਾਂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵੱਚ ਜਲਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਗਿਆਨ - ਦਾਤਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ - ਸਵਰੂਪ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ - ਸਵਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਫਰਿ ਵੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹਨ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਯਥਾਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੋ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਨ ਕਰ ਖੁਦ ਵੀ ਹਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਣ - ਸਵਰੂਪ, ਸ਼ਕਤੀ - ਸਵਰੂਪ, ਗਿਆਨ - ਸਵਰੂਪ ਅਤੇ ਯਾਦ - ਸਵਰੂਪ ਖੁਦ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਢਿਕਾ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਭੋਜਨ ਜੋ ਹਜ਼ਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਰਿਫ ਮੁੱਖ ਦੇ ਸਵਾਦ ਤੱਕ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਿਫ ਗਿਆਨ ਮੁੱਖ ਦੇ ਵਰਨਣ ਤੱਕ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਵਚੀਤਨ ਵੱਚ ਬਜਿੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਈ ਵਧਿਆਂ ਤੋਂ ਸਹਜਿ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਢਿਕਾ ਬੁੱਧੀ ਬਜਿੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਬਜਿੀ ਵੇਖ ਕਨਿਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ - ਮਨਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਵਸਥਿਤੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਸਿਥਿਤੀ ਵੱਚ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸਕਦੀ। ਤਾਂ ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲਾ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਹਿ ਬੱਚੇ ਵਜਿਯੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਲਸਿਟ ਵੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੀਜੇ ਬੱਚੇ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਰਵ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਮਨਨ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸੇਕੇਡ ਸਟੇਜ ਹੈ ਪਰ ਮਨਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਗਨ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਫਸਟ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਪ ਹੀ ਨਰਿਵਧਿਨ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੀ ਵਧਿਨ - ਵਨਿਸ਼ਕ ਸਥਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਖੁਦ ਨਰਿਵਧਿਨ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਵੀ ਵਧਿਨ-ਵਨਿਸ਼ਕ ਬਣ ਸਹਯੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਭਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਗਨ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਨਰਿਵਧਿਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਐਗਜ਼ਮਪਲ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਢਿਕਾ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵੇਖ ਆਪ ਵੀ ਹੀਮਤ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਵੈਰਾਗ ਵਰਤੀ ਵਾਲੀ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਹਜਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖੁਦ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਵਰਤੀ ਵਾਲੀ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਹਜਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਰਮਾਤੀਤ ਮਤਲਬ ਕਰਮਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦੀ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹਨ।

ਮਗਨ ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤ੍ਰਿਪਿਤ ਆਤਮਾ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾ, ਸੰਪੰਨ ਆਤਮਾ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਅਤੀ ਸਮੀਪ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਹਜਿ ਯੋਗੀ, ਖੁਦ ਯੋਗੀ, ਅਜਹਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ, ਨਿਆਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵੀ ਬੋਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਲਿ ਵੱਚ ਸਮੁਹਾ

ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੋਲ ਦਮਿਗ ਤੱਕ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ, ਫਸਟ ਸਟੇਜ ਕੀ ਹੈ? ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਵਜਿਯੀ ਹਨ ਪਰ ਸਹਜਿ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਓ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਵਰਨਣ ਤੋਂ ਮਨਨ ਵੱਚ ਆਓ। ਮਨਨ - ਸ਼ਕਤੀ, ਮਗਨ - ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹਜਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਨਨ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਨੁਭਵ ਆਪ ਹੀ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਨਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਅਤੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਮਨਨ - ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ। ਸੁਣਨਾ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣਾ ਤਾਂ ਅਤੀ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਮਨਨ - ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ, ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪੂਜਯ, ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਿਫ ਗਾਇਨ ਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਾਇਨ - ਪੂਜਯ ਯੋਗ ਬਣਾਓ। ਸਮਝਿਆ?

ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਤਾਂ ਤੀਨੋਂ ਹਨ ਪਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ, ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਡਬਲ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਡਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਮਗਨ - ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਅਨੁਭਵੀ, ਮਾਸਟਰ ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ - ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪੂਜਯ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਨੰਬਰਵਨ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਜਿਯੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਦਿਸ਼ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਵਦੇਸ਼, ਸਵਸਵਰੂਪ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਸਮੁਰਤੀ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਜਵਿ ਬਾਪ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵੱਚ ਪੁਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਨਵਿਸੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸਹਜਿਗੀ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੋ ਕੀ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਨਵਿਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਚ ਪੁਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਵਸਿਵ ਦੇ ਕੰਮ ਅਰਥ ਨਮਿਤਿ ਹਾਂ? ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅਵਤਰਤਿ ਹੋਈਆਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸ੍ਰਦ੍ਰ ਜੀਵਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਸ੍ਰੁਧ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਦੀ ਅਪਵਿਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਪਵਿਤਰ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਜਾਂ ਮਕਿਸ਼ ਹੋ? ਦੇ ਕਸ਼ਿਤੀਆਂ ਵੱਚ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਹੀ ਕਸ਼ਿਤੀ ਵੱਚ ਦੋਨੋਂ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਤਰਤਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ਬਣਕੇ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਅਵਤਾਰ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਧਿ ਹਨ, ਉਹ ਕਸਿ ਲਈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ? ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਰਵਿਰਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀ ਹੈ? ਵਸਿਵ ਪਰਵਿਰਤਨ ਕਰਨਾ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣਾ, ਨਰਕ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣਾ। ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਵਤਰਤਿ ਹੋਏ ਹੋ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ! ਇਹ ਕੰਮ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਲੋਕਿਕ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਸਿਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਨਕਮ ਵੀ ਕਥਿ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ? ਸੈਂਟਰ ਖੋਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਲੋਕਿਕ ਪਰਵਿਰ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਕਮਾਈ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਕੰਮ ਵੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਲੋਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ? ਹੋਰ ਕਸਿ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਜੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਸਿ ਦੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਨਾ? ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੋਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫ੍ਰਸਟੀ ਸਮਝੋ। ਫ੍ਰਸਟੀ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸ ਵੀ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਕਥਿ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਮਨ ਤੋਂ ਸਮਰਪਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਹੋ। ਵਾਰਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀ ਮਧੂਬਨ ਵੱਚ ਆਕੇ ਰਹੋ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਖੇਤਰ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਜੇ ਮਨ ਤੋਂ ਮੇਰਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਤਲਬ ਸਮਰਪਤਿ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਰਿਸ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਰੈਡਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਂ ਕਦੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦੇ ਅੰਡਰ ਹੋ? ਜੱਦ ਮਨ ਤੋਂ ਸਮਰਪਤਿ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਸਮਰਪਤਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ ਕਥਿਕ ਸਰੈਡਰ ਹੋ ਗਏ ਜਾਂ ਅਜੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦੇ ਅੰਡਰ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਮਨ ਤੋਂ ਸਮਰਪਤਿ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਸਮਰਪਤਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ ਕਥਿਕ ਸਰੈਡਰ ਹੋ ਗਏ ਮਾਨਾ ਸਾਰੇ ਬੰਧਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰੈਡਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਧਨ ਖੰਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਵਤਾਰ ਹਾਂ, ਉਪਰ ਤੋਂ ਆਏ ਹਾਂ - ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਸਮੁਰਤੀ ਵੱਚ ਰੱਖੋ। ਅਵਤਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਸਿਬ - ਕਤਿਬ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਵਦਿਹੀ ਬਣ ਕਰਕੇ ਕੰਮ ਕਰੇਗੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਬੰਧਦੇ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਅਵਤਾਰ ਸਮਝੋ। ਇਸ ਵੀਧੀ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੀ ਵਜਿਯ ਜਾਂ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਚਤਿ ਸਮਝਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਨਸ਼ਿਚਤਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਸ਼ਿਚਾਬੁੱਧੀ ਭਵ ਜੋ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਬਾਪ ਵੱਚ, ਆਪ ਦੇ ਪਾਰ੍ਟ ਵੱਚ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਹਰ ਸੈਕੋਡ ਦੀ ਐਕਟ ਵੱਚ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨਸ਼ਿਚਾਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਜਿ ਜਾਂ ਸਫਲਤਾ ਨਸ਼ਿਚਤਿ ਹੈ। ਨਸ਼ਿਚਤਿ ਵਜਿ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਨਸ਼ਿਚਤਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਹਿਰੇ ਤੋਂ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰੇਖਾ ਵਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ। ਨਸ਼ਿਚਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਕੰਮ ਜਾਂ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਸਧਿ ਹੋਇਆ ਹੀ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਸਿ ਗੱਲ ਵੱਚ ਕੁਵਸਚਨ ਨਹੀਂ ਉਠ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸੁਣਨ - ਸੁਣਾਉਣ ਵੱਚ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਹੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਹੈ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮ ਅਭਿਆਸੀ ਭਵ, ਚਲਦੇ - ਫਰਿਦੇ, ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਇਹ ਹੀ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਉਨਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਏਕੁਰੇਟ ਯਾਦ ਕਨ੍ਹਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਧ ਰਹੇਗੀ?
- ਉਤਰ:- ਜਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਏਕੁਰੇਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੰਦੂ ਨੂੰ ਭਲਾ ਕਵਿ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਭਗਤੀ ਵੱਚ ਤਾਂ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ, ਹੁਣ ਬੰਦੀ ਕਹਿਕਿ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਸਿਚਾ ਹੋਏ ਕੀ ਬਾਪ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਤੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਬੰਦੂ ਹੈ ਫਰਿ ਹੀ ਯਾਦ ਏਕੁਰੇਟ ਰਹੀ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਵੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਤਿ ਅੱਖਰ ਅਸਲ ਵੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਜਦੋਂ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ ਸਾਧਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਤਿ ਅੱਖਰ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਵੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰਬ ਹਿੰਦੀ, ਸੰਧੀ ਅਤੇ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਿੰਦੀ ਵੱਚ ਹਨ। ਜੇ ਜਸਿ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਸਮਝਣਾ ਸਹਜਿ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਕੂਲ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇਸ ਵੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਗਜ਼, ਪੈਨਸਲਿ, ਪੰਨੇ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਰਿਫ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗੋਡ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੀਸਵਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ - ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਹੈ, ਯਾਦ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਜੋ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਇੰਨੀ ਲੰਬੀ ਲੱਖਿ ਚੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਹਲਿਆਵਾਂ, ਬੁੱਢੀਆਂ - ਬੁੱਢੀਆਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੀ ਸਮਝਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅੱਖਰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ.ਵਿ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਜੋ ਸਰੀਰਾਂ ਵੱਚ ਨਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ। ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਰਿਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੀਏ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਓ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਰਿ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਨਵੇਂ ਭਾਰਤ ਵੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਸੀ? ਸੰਗਮ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਸਹਜਿ ਕਹਾਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ। ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਇੰਨਾ ਸਹਜਿ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਨਾਉ ਵਰਲਡ, ਓਲਡ ਵਰਲਡ, ਇਸ ਦੇ ਵਚਿਕਾਰ ਨੂੰ ਫਰਿ ਸੰਗਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝ ਵੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਇਵੇਂ ਲਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਕਲਯੁਗ (ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ) ਚੱਲੇਗੀ। ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੱਚ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਚ ਸੁਰਸ਼ਿਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਬਰੇਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਸੁਵਰਗ ਸੀ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਆਦਿ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੱਚ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਕੌਣ ਸੁਣਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਫਰਿ ਤੋਂ ਆਕੇ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੀਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵੱਚ ਕੋਈ ਲਖਿਣ - ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਕਵਿ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇੱਥੇ ਦੇ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਲਿਣ? ਕਵਿ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਦੱਸੋ ਕੋਈ ਭੱਖਿਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਤਾਂ ਰੋਟੀ ਟੁਕੜਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਸਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਸਤੇ ਵੱਚ ਮਲਿਦੇ ਹਨ ਰਲਿਜਿਅਸ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਫਰਿ ਵੀ ਪਵੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਖਲਿਉਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਵੱਤਰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਗੰਦਗੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕੰਨਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਖਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਆਦਿ ਵੀ ਲਖਿਦੇ ਹਾਂ - ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਜਵਿ ਡਾਕਟਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਕੰਨੀਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਦਵਾਈਆਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਕੰਨੀ ਲਾਅ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਗੱਲ, ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਵਿ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਵਿਏ ਹੋਰ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੀਸਵਰ ਕੱਥੇ ਹੈ? ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਰਿ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵੱਚ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਰਿ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ - ਕੁੱਤੇ, ਬੀਲੀ ਸਭ ਵੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਪੋਜਟਿ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਚਿ ਦੇਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯੋਗ ਦਾ ਅੱਖਰ ਕੱਢ ਦਵੇ, ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਵਿ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਹੀ ਝੱਟ ਗਲੇ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੋਚ ਕਰੇਗਾ ਕੀ ਕੀ ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਹਨ? ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵੱਚ ਸੋਚ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਸਰਿਫ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸ.ਵਿ ਤੇ ਫੁਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਆਏ

ਹੋ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਰ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਦ ਵਿਚ ਮੁਹੰਮਦ ਗਜਨਵੀ ਨੇ ਆਕੇ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸ.ਵਿ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਨਾਲੋਂ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਈ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜੜ ਚੱਤਰ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸ.ਵਿ ਜਯੋਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ.ਵਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਹੁਤ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ ਇੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਵਿ ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਲਾਲਨ - ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਭ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਸਭ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਹਨ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਕਸਿਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਬੰਦੀ ਨੂੰ ਕਵਿ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਸਿ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਰਾਂਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਏਕੁਰੇਟ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਏਕੁਰੇਟ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਚਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਰਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਟਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਨਟਸ਼ੋਲ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਏ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਰਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁਖੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਟ ਜਾਈਏ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮ ਹੀ ਜੱਜ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੈਂ ਰਾਜਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ। ਦੇਹ ਹੁੰਦੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਆਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ ਹੁਣ ਹੀ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਦੁਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਚੱਕਰ ਫਰਿਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਕਵਿ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਗੱਲ ਭੁੱਲੋ ਨਾ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ। ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ ਚਲਦੇ - ਫਰਿਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੋਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਰੋਟੀ ਟੁਕੜ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਬਸ।

ਮੰਠੋ - ਮੰਠੋ ਸਕਿਲਿਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਪੇਟ ਦੇ ਲਈ ਸਰਿਫ ਰੋਟੀ ਟੁਕੜ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਪੇਟ ਕੋਈ ਜਾਸਤੀ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਈਆ ਆਟੇ ਦਾ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਬਸ, 10 ਰੁਪਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪੇਟ ਭਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੇਟ ਪਾਲਦੇ ਹਨ। ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਖਾਂਦੇ ਵੀ ਕੀ ਹਨ। ਫਰਿ ਵੀ ਹੱਟੇ ਕੱਟੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਨੁੱਖ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਬਮਿਰ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਓ ਤਾਂ ਬਮਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਰੋਟੀ ਟੁਕੜ ਖਾਓ। ਜੇ ਮਲਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ। ਦਾਲ - ਰੋਟੀ ਵਰਗੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਾਸਤੀ ਲਾਲਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਤ੍ਵ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਮਰ ਹੈ। ਲੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਗਿਆਨ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੁਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ ਫਰਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਸੀਡੀ ਉਤਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਵਿ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਾਰ੍ਵਤ ਕਦੀ ਵੀ ਕਸਿ ਦਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੋ ਫਰਿਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਦੇ, ਕਵਿ, ਕਥਿ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੱਲਿਆ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਸਿਟਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਤੋਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਡਰਾਮਾ ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਈਸ਼ਵਰ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੀਜੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ - ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਿਕੂਲ੍ਹੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ੋਰ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੈਕੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕੰਡ ਜੋ ਵੀ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਨੂਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਨਾਲੋਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਰਿਫ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ। ਕਾਗਜ ਪੈਨਸਿਲ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਰੱਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਰਿਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਲਿਗਾ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਯਾਦ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਐਵਰਹੈਲਦੀ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਲਖਿਣ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਲਖਿਦੇ ਹਨ। ਜਵਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਯਾਦ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੰਢ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗੰਢ ਬਣ ਲਵੋ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਜਿ ਹੈ - ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦੀ। ਯੋਗ

ਵੱਚ ਕਵਿ ਬੈਠੀਏ? ਅਰੇ ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਉਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ - ਫਰਿਦੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਰਿਫ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਸ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੈ । ਅੱਛਾ ।

ਮੱਠੇ- ਮੱਠੇ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਫਰਿਉਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ । ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ।

2. ਕਸਿ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਲਿਓ ਉਸ ਵੱਚ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੈ । ਰੋਟੀ - ਟੁਕੜ ਖਾਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਵ:
ਜੋ ਬੱਚੇ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਜਰਾ ਵੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਉਹ ਲੱਕੀ ਅਤੇ ਲਵਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਧਿਨ ਅਥਵਾ ਡੂਫ਼.ਨ, ਪ੍ਰੇਸ਼.ਨੀ, ਉਦਾਸੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ । ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਰੂਰ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਮਰਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਲਕੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਕਿਲਣਾ ਮਤਲਬ ਫਕੀਰ ਬਣਨਾ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਫਕੀਰ ਮਤਲਬ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪੰਨ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੋ ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹਨ ਉਹ ਸੇਫ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਮੈਂ ਕੀਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀਨਾ ਵਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿੜਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉਤਰ:- ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ - ਮਨੋ ਬੱਚੇ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਲੋ, ਫੀਮੇਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਹੀ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੀ ਮਹਿਨਤ ਜਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਵਿੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੀਏ। ਇਹ ਹੀ ਉਚੀ ਮੰਜਲਿ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਮਨੋ - ਮਨੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਮਤਲਬ ਜੀਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਯਾਨੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਤਲਬ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਹਿਨਤ ਇਹ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਕਦੇ ਬੈਰਸਿਟਰ ਕਦੇ ਕੀ, ਕਦੇ ਕੀ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਬੁਰਦਰਜ਼ ਹਨ, ਨਾ ਕੀ ਸਸਿਟਰਜ਼। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਹਸਿਬ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਮੇਲ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਫੀਮੇਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਵਸਿ.ਲ, ਮਹੀਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਅਜਹਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ, ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਲੀ - ਪਹਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਉਚੀ ਮੰਜਲਿ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਉਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵੱਚਿ ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਇਹ ਹੈ ਹਸਿਟਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ। ਉਚ ਤੋਂ ਉਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਫਰਿ ਹਨ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵੱਚਿ ਦੇਵਤੇ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਸਿਟਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਵੱਚਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਹਸਿਟਰੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸ.ਤੀਧਾਮ। ਸਤੀਯੁਗ ਹੈ ਸੁਖਧਾਮ, ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਦੁਖਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵੱਚਿ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸ.ਤੀ ਮਲਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਲਿਆ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਹੀ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ। ਇਹ ਆਰਗਨਸ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰੀਏ, ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਸ.ਤੀ ਹੈ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਹਾਂ ਨਾ। ਕਰਮ ਵੀ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ - ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਪਕਾਉਂਦੇ, ਗ੍ਰਹਸਿਥੀਆਂ ਤੋਂ ਭੱਖਿਆ ਮੰਗਦੇ ਫਰਿ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਹਸਿਥੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਕੇ ਕਰਮ ਤਾਂ ਫਰਿ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਥੇ ਕਰਮਦੀਰੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਵਿੰ ਕਰਣਗੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਰਮਖੇਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਖੇਤਰ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਮੂਲਵਤਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵੱਚਿ ਆਤਮਾ ਨੇ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਫਰਿ ਇੱਥੇ ਕਰਮਖੇਤਰ ਤੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਵਸਿਤਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਨਟਸੇ.ਲ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸ਼ਿਚੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵੱਚਿ ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵੱਚਿ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੀ ਸੱਖਿਆ ਪਹਲਿਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਾਦ ਵੱਚਿ ਗਿਆਨ। ਪਹਲਿਾਂ - ਪਹਲਿਾਂ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵੱਚਿ ਬਹੁਤ ਮਹਿਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਬੀ . ਕੇ. ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼.ਰਥ ਚਲ ਰਹਿਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਈ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕੀ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹੇ ਜੀਵ ਦੀ ਆਤਮਾ, ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪੰਧਾ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਹਿਣਗੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਫਲਾਣਾ ਪੰਧਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਪਹਲਿਾਂ - ਪਹਲਿਾਂ ਇਹ ਨਸ਼ਿਚੇ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਸਵਿਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਗਿਆਨ ਵੱਚਿ ਕਈ ਤੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪੱਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵੱਚਿ ਜੀਨ ਮੁਆਫ.ਕਿ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੀਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਹ ਕੰਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਹੈ ਜੀਨ। ਜੀਨਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੀਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਉਲਟਾ ਬਣਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੁਫ.ਨ ਵੱਚਿ ਲਾਇਵੇਗੀ। ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ।

ਬਸ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਬੱਧ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਤਮਤਾਈ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਵੀ ਵੇਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮੁਲਹਰਾ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ। ਇਸ ਤੇ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਨੱਕ ਤੋਂ ਪਕੜੇਗੀ ਜੋ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਤੰਗ ਹੋਕੇ ਸੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਤਨੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਚੱਲੇਗੀ। ਬਾਕੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਸਿਦਗੀ - ਜੋਗਰਾਫੀ ਤਾਂ ਮੋਸਟ ਸੰਪਿਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਦਾ ਸਮਝੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਲਿਣ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਇਹ ਸਬਕ (ਪਾਠ) ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਕੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸਿਰੇ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਲੈਸਨ ਵੀ ਇਹ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਸੱਖਿ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਮਪਾਸੀਬਲ ਹੈ। ਸਤੀਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ, ਉਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਗਿਆਨ - ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਆਕੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ਸੁਖ ਦੇ। ਸਤੀਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਂ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। 21 ਪੀੜ੍ਹੀ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਕ੍ਰਮਾਰੀ ਉਹ ਜੋ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਬਗਿਰ ਅਸੀਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਕਵਿੰ ਸਕਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਜੋ - ਜੋ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਹਨ, ਉਹ ਫਰਿ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦੀ ਵਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਾਪਸਿ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਐਕਟਰ ਵਾਪਸਿ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਭਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦੰਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਤਾਂ ਕੀ ਸ੍ਰਗਿਣੀ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕੀ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕੀ ਕੀਨਾਂ ਸਮੇਂ ਪੂਜੀਏਪਣੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕੀਨੋਂ ਜਨਮ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਭ੍ਰਗਿਣੀਚਾਰੀ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਭ੍ਰਗਿਣੀਚਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਹੇਲ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇਲ ਅਤੇ ਹੈਵਨਿ ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਦੁਖ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਰਿ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੈਵਨਿ ਹੀ ਨਾ ਕਹਿ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਉਚ ਸੀ। ਜਵਿੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਅਜਹਿਾ ਕਸਿਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਬਾਪ ਨੇ, ਜਸਿ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਸਿਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਅਟਲ ਸੁੱਖ, ਅਟਲ ਸ.ਤੀ, ਅਟਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ, ਸ.ਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਹੋਰ ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ.ਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ। ਮੈਕਸੀਮਮ ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਮਨੀਮਮ ਵਾਲੇ ਅਟਲ ਸ.ਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਵਿੰ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਸ਼ਿ ਆਉਂਦੇ, ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਜਨਮ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ, ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੇਲਯੂ ਨਹੀਂ। ਮੱਛਰਾਂ ਦੀ ਕੀ ਵੇਲਯੂ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜੰਮਦੇ ਹਨ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਸ.ਤੀ ਹੀ ਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹਨ, ਸ.ਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ।

ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ - ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਨੂੰ ਸ.ਤੀਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ.ਤੀਵਾਸੀ ਨਰਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਅੱਖਰ ਗੁਰੂਆਂ ਤੋਂ ਸੱਖਿਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵਰਤ ਨੇਮ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ - ਬੈਕੁੰਠਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੋਕਨਿ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੈਵਨਿ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ- ਭਾਰਤ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਚਣਗੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਿ ਯੁਗ - ਯੁਗ ਲੇਖਿ ਦੱਤਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਦਾ ਅੱਖਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਲ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਫਰਿ ਉਹ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ੍ਰਗਿਣੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਵਿੰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ, ਸੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਲ੍ਹ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸੱਖਿਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਜ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਚੀਤਰ ਵੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਚੀਤਰ ਕਸਿਨੇ ਬਣਾਏ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਚੇਲਾ ਬੋੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਕਈ ਹੁੰਦੇ ਨਾ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਵਿਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਹੁਤ ਲੋਕੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਹ ਚੀਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਦਾਦਾ ਨੇ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦਵਿਜਿ ਦ੍ਰਸ਼ਿਟੀ ਨਾਲ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਵੀ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਉਥੇ ਕਵਿੰ ਸਕੂਲ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਿਲਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਸਕ੍ਰਿਫ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਜਵਿੰ ਆਪਣੀ ਰਾਜਾਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਤਾਤ ਆਪਣੀ ਬਾਤ... ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਮਝਦੇ ਸਨ - ਇਹ ਖੁਦਾਪ੍ਰਸਤ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨੰਨਸ। ਨੰਨ ਬਟ ਵੰਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਸਿ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਨੰਨਸ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਿਏ ਕਸਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ ਬੀਂਦੀ। ਉਹ ਵੀ ਕਸਿ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ

ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮੱਠੇ- ਮੱਠੇ ਸੀਕੀਲਏ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਣਮੋਰਨੀਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਆਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਉੱਚੀ ਮੰਜਲਿ ਹੈ। ਇਸ ਮਹਿਨਤ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਜੀਨ ਬਣਕੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕੀਨੋ ਵੀ ਵਧਿਨ ਪਾਵੇ ਲੋਕਨਿ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮੁਲਹਰਾ ਪਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਹਟਾ ਦੇਣੇ ਹਨ।

ਵਰਦਨ:-

ਅਲੌਕਿਕ ਖੇਲ੍ਹ ਅਤੇ ਖਡਿਣਿਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਭਵ:

ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਧਿਨ ਆਉਣਾ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਖੇਲ੍ਹ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਅਲੌਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਡਿਣਾ ਸਮਝਕੇ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਖੇਡ ਖੇਡੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਡਰੋ ਜਾਂ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਵ ਸੰਕਲਪਾਂ ਸਹਿਤ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੇ ਬਲਹਿਾਰ ਕਰ ਦਵੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਦੇ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਸਾਖਸ਼ੀ ਬਣ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਗਿਰਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਨਾ, ਸੁਨਾਉਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਕਚਿੜ੍ਹਾ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਵੇ, ਆਸ਼ੁਰੀ ਮਤ ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੰਦਿ ਆਏ, ਹੁਣ ਸੁੱਖ ਦਵੇ ਸੁੱਖ ਲਵੇ"
- ਪੁਰਸ਼.ਨ:- ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬੱਚੇ ਕਸਿ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉਤਰ:- ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੁਖ ਅਤੇ ਸੁਖ, ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਧਾਕਲਪ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਕਸਿ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਮਧਾਮ ਛੱਡਕੇ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰ ਉਚ ਪਦਵੀ ਲੈਣਾ ਹੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- 1 :- ਬਦਲ ਜਾਵੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾ ਬਦਲੋਗੇ ਹਮ...

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਮਨਿ - ਮਨਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ। ਇਥੇ ਕੋਈ ਕਸਮ ਖਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਬੇਸਮਝ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕੰਨਿ ਬੇਸਮਝ ਸੀ। ਹੁਣ ਕੰਨਿ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਸਤਿਸਿੰਗਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸ.ਸਤਰ, ਰਮਾਇਣ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣਿਆ, ਦੂਜੇ ਕੰਨ ਤੋਂ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ। ਯਗ, ਤਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਸਿ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਰੀ ਸਮਝ ਦੰਦਿ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ.ਭੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਦੁਖਹਰਤਾ, ਸੁਖਕਰਤਾ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਵੇਖੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਲੱਗਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਦੁੱਖ ਲੱਗਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੀ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ.ਭੀ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਇਹ ਕਸਿਨੇ ਕਹਿਾ ਕੀ ਮਨ ਦੀ ਸ.ਭੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਸਭ ਸ.ਭੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਤੇ ਸਾਧੂ - ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੇ ਸਵਾਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਗੋਡਰੇਜ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਰੋਬਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਕਵਿ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ - ਸ.ਭੀ - ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਜੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਉਚੀ ਪਦਵੀ ਪਾਈਏ। ਇਹ ਸਕੂਲ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਮੋਸਟ ਬਲਿਵਰਤ ਬਾਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਪਰਮਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਚ ਤੋਂ ਉਚ ਬਾਪ ਸ੍ਰੀਮਤ ਦੰਦਿ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਆਸ਼ੁਰੀ ਮਤ ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੰਦਿ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਆਲਰਾਊਡਰ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ ਸਭ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਤ੍ਰਲੋਕੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੰਦਿ ਹਨ। ਗਰੁਭ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੁੱਖ ਦੰਦਿ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੀ - ਛੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਥਿ ਆਏ ਹਾਂ, ਕੰਨਿ ਜਨਮ ਲਏ, ਫਰਿ ਤੋਂ ਕਥਿ ਜਾਣਾ ਹੈ?... ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸਤਿਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਰਾਮ ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹੋ, ਬਾਪ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਿਮਾ। ਇੱਕ ਸਾਜਨ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸਜਨੀਆਂ, ਭਗਤੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਸਭ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਕੇ ਸੋਕਵਾਟੀਕਾ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਵੰਸ਼ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਤਾ। ਸਵਰਗ ਕਹੋ ਜਾਂ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਹੋ - ਇਹ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਲਕਿ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਥੇ ਜਦੋਂ ਸਤਿਜੁਗ ਸੀ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਹੁਣ ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਵਨਿਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਤਿਵਾਂ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਰਾਮ ਹੈ। ਸੀਤਾਵਾਂ ਸਭ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਆਪਣੀ ਸ.ਹੂਕਾਰੀ ਦਾ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਇਤਨੇ ਮਕਾਨ ਹਨ, ਏਨਾ ਧਨ ਹੈ, ਇਤਨੇ ਮਹਲਿ ਹਨ, ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਸਭ ਮਟ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਮਲਿ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕੁਝ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਨਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ, ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਭੁਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੋਝੀ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਰਿ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸਨ, ਹੀਰੇ ਮਸਿਲ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੋਝੀ ਮਸਿਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਘਰ ਵੱਚਿ ਕੰਨੀ ਅਸ.ਤੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਰੋਧ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ 5 ਵਕਾਰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਇਸ ਸਮੇਂ 5 ਵਕਾਰਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣਿ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਭੂਤ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫਰਿ ਸਭ ਭੂਤ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝ ਮਲਿੰਨੀ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚਿ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਹੁਣ ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ (ਸੱਪ ਦਾ ਮਸਿਲ ਹੈ) ਸੱਪ ਦੀ ਇੱਕ ਖਲ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਿ ਤੋਂ ਦੂਸਰੀ ਨਵੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦ੍ਰਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ ਸਤਯੁਗ ਦੇ ਲਈ। ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹੋ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਕੰਨੀ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰੋਣਾ ਪਾਟਣਾ ਆਦਿ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਖਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਖਲ ਨਹੀਂ ਮਲਿਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਤਮ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਉਥੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕੰਨੀ ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਬੋਝੀ ਹਨ। ਦੇ - ਚਾਰ ਰੋਜ਼ ਇੱਥੇ ਸਮਝ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸੁਣਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵੱਚਿ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬਣਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਦਰ ਮਤਲਬ ਘਰ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਘਰ ਵੱਚਿ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਪਰਮਪਤਿ ਆਪਣਾ ਪਰਮਧਾਮ ਛੱਡ ਇੱਥੇ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਆਇਆ ਹੈ - ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ.ਵਿ ਨਰਿਕਾਰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਰਿਕਾਰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਓ ਗੋਡ ਕਹਾਂ ਕੇ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਬਨਿੰ ਸਮਝ ਦੇ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਯੂਰੋਪੀਅਨ ਲੋਕ ਭਗਵਤੀ - ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕਸਿ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਫਰਿ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕੀ ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵੱਚਿ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵੱਚਿ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ। ਸ.ਵਿ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਸ.ਵਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ। ਫਰਿ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਭੰਗ ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਧਤੁਰਾ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਉਥੇ ਭੰਗ ਧਤੁਰਾ ਕੀਥੇ ਆਇਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ। ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤੀ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ... ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਵੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਕੋਣ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। 8 - 10 ਬਾਹਵਾਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕੀ? ਇਹ ਚਤੁਰਭੁਜ ਰੂਪ ਵਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਹਿਕ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵਸਿਨੂੰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਸਤਯੁਗ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਵਸਿਨੂੰ ਦੇ 2 ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚੰਤਿਤਾਂ ਵੱਚਿ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 4 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰ ਭੁਜਾ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਵਸਿਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਵਿ ਆਵੇ? ਕਵਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸਵਰਾਜ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਫਰਿ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਵਿ ਲਏ? ਇਹ ਸਮਝ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਬਲਿਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਰੰਤੂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਹੀ ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਰੀਸ਼ਿ ਰਾਧੇ, ਪ੍ਰਰੀਸ਼ਿ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ - ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਖੁਦ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਸਿ ਨੂੰ ਦੀਦਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਫਰਿ ਵੀ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਧਿਆਨ - ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੱਚਿ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਲਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਦਵੀ ਕ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਹੁਤ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਅਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਫਾਇਰਫਲਾਈ ਕੰਨੀ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਛੋਟੀ ਬੰਦੀ ਹੈ। ਜਵਿ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸੇ ਛੋਟੀ ਬੰਦੀ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਬੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਕੂਟੀ ਦੇ ਮੱਧ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਭਗਤ ਲੋਕ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚੰਤਿਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਹੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਤ੍ਰਮਿਰਤੀ ਦਾ ਚੰਤਿਤ ਪਾਕੇਟ ਵੱਚਿ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ - ਮੰਨੋ ਸਕਿਲਿੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਤਿਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ - ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਝ ਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1) ਸ.ਵਿਬਾਥਾ ਨੂੰ ਵਕੀਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਫਰਿ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਭੂਤ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਭੂਤ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਭੂਤ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2) ਧਿਆਨ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਨ:-

ਖੁਦ ਦੀ ਸਮ੍ਰਤੀ ਵੱਚਿ ਰਹੀ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕਰਮ ਨੂੰ ਸੰਜਮ (ਨਿਜਿਮ) ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ।
ਜਵਿ ਸਾਕਾਰ ਵੱਚਿ ਖੁਦ ਦੀ ਸਮ੍ਰਤੀ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਵਾਰ ਦਾ ਸੰਜਮ ਬਣ ਗਿਆ। ਖੁਦ ਦੇ ਨਸੇ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਕਹੀ ਸਕਦੇ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸੁਲਟਾ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਤੀ ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਨਸਾ ਰਹੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਰਮ ਉਲਟਾ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਚਿ ਸਥਿਤ ਰਹੋ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲੇਗਾ, ਜੋ ਬੋਲ ਬੋਲਾਂਗੇ ਜਾਂ ਕਰਮ ਕਰਾਂਗੇ, ਉਹ ਹੀ ਸੰਜਮ (ਨਿਜਿਮ) ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਪਵਤ੍ਰਿਤਾ ਦਾ ਪੀਲਰ ਮਜਬੂਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਪੀਲਰ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਚੈਰਟੀ ਬਿਗਿੰਜ ਐਟ ਹੋਮ ਮਤਲਬ ਜੋ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ, ਸ.ਵਿ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨ ਦਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦਾ ਕਹਿਤਾ ਕਰਤਵ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀਉਂ?
- ਉਤਰ:- ਸਾਰੇ ਵਸ਼ਿਵ ਵੱਚਿ ਸ.ਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਤਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਵਸ਼ਿਵ ਵੱਚਿ ਸ.ਤੀ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕੀਉਂਕਿ ਸਭ ਵੀਕਾਰੀ ਹਨ। ਸ.ਤੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਪਿਨਕੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਮਰਨਾ ਤੇਰੀ ਗਲੀ ਮੋ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਓਮ ਸ.ਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੱਸਣਾ ਪਵੇ ਕੀਉਂਕਿ ਓਮ ਸ.ਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜਵਿ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੋਲਣਾ ਪੈਦਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਓਮ ਦਾ ਅਰਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ ਮਾਨਾ ਭਗਵਾਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓਮ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਆਤਮਾ, ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ। ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓਮ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਜਰੂਰ, ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਣ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਇਹ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਜੇ ਨਸ਼ਿਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਭਟਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਲੱਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਗੈਰ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ, ਕੋਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਵੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ.ਾਰਥ ਕਰੋ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੱਭੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਦ ਵੱਚਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਸੁਣਨਗੇ ਵੀ ਉਹ ਜੋ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਵੱਚਿ ਸਰਿਫ ਇਹ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ.ਵਿ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣਗੇ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ ਉਸ ਵੱਚਿ ਸਭ ਦੇਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਪੂਜਯ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੋਸ਼ਿ ਕਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੈਰਟੀ ਬਿਗਿੰਜ ਐਟ ਹੋਮ। ਜੋ ਸ.ਵਿ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸ.ਵਿ ਆਉਦਾ ਜਰੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬੁਰਹਮਾ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦਾ ਸੰਖਿਅਿਕ ਵੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਹਸਿਟ੍ਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਚੇਤਨ ਬੀਜਰੂਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੋ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਉਸ ਬੀਜ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਲਮਾਇਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਰਟੀ ਕੀ ਹੈ? ਸਾਰੇ ਵੇਦਾਂ, ਸ.ਸਤਰਾਂ, ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਆਦਿ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ.ਸਤਰ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਭਾਗਵਤ ਵੱਚਿ ਲੰਬੀ ਚੋੜੀ ਲੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਾਗਵਤ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸ.ਸਤਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਧਰਮ ਸ.ਸਤਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਬਾਕੀ ਭਾਗਵਤ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਆਦਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਹਸਿਟ੍ਰੀ ਲੱਖੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੱਭੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਸਰਿਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਿ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ.ਵਿ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ.ਵਿ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਹੀ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਵੀ ਸਭ ਹਨ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉਂਦਾ। ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫਰਿ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਵਨ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਨਰਕਵਾਸੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ, ਪਤਿਤ ਬਣਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਹੀ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ। ਹਰ ਨਰ - ਨਾਰੀ ਵੱਚਿ 5 ਵੀਕਾਰ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਵੀਕਾਰ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਰਿਵੀਕਾਰੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਉ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਫਰਿ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਅਸੀਂ ਸੋ ਪਾਵਨ ਸੀ, 21 ਜਨਮ ਰਾਮਰਾਜ ਵੱਚਿ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ, ਸਭ ਵੀਕਾਰੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਗਈ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਸਨ ਫਰਿ ਸਲਿਵਰ ਏਜ਼ਡ ਫਰਿ ਕਾਪਰ... ਖਾਦ ਪੈਂਦੇ - ਪੈਂਦੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ 8 ਜਨਮ, ਫਰਿ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵੱਚਿ 12 ਜਨਮ ਫਰਿ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ, ਵੈਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ...ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਇਮਪੀਰਿਓਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਕੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਫਰਿ ਰਾਵਣ ਨਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਸ.ਵਿ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਪੂਜਯ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ

ਇੱਕ ਨਰਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਗਲਾਣੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੈਸ਼ਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਣੀ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਠਹਿਰਿਆ ਸ.ਵਿ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੱਚ ਦੇਵਤਾ, ਸ਼ਤ੍ਰੁਗੰਧ, ਵੈਸ਼, ਸੂਰ੍ਧਰ ਵੱਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਹਨ ਵੀਕਾਰੀ। ਫਰਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋ ਉਤਮ ਕਵਿ ਕਹੀਏ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਨਮਾ। ਐਕ੍ਰੇਟ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੇ ਸੀ? ਸ੍ਵਰਗ ਕੀਥੋ ਆਇਆ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੰ.ਕਰ ਦਵਾਰਾ ਨਰਕ ਦਾ ਵਨਿਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲੱਗੀ ਸੀ ਨਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ੍ਵਰਗ ਦੇ ਗੇਟਸ ਖੁੱਲੇ ਸਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਵੱਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਤੋ ਵਨਿਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਪ੍ਰਜਵਲਤਿ ਹੋਈ। ਬਰੋਬਰ ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਪਾਰ੍ਟ ਚਲ ਰਹਿ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ ਉਦੋਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਈ ਸੀ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਦੋਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 3 ਸੈਨਾਵਾਂ ਸਨ - ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਯਾਦਵ ਸੈਨਾ ਜ੍ਹਾਨਿਨੇ ਸਾਇਸ ਨਾਲ ਮੂਸਲ ਇਨਵੇਟ ਕੀਤੇ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸੈਨਾਵਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਵਨਿਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਪਿਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋ ਵਪਿਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਸਵਿਏ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਈ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਵਨਿਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਪਿਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ 3 ਸੈਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ। ਵਨਿਸ਼ ਕਾਲ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣੋਗੇ। ਸਤੀਜੁਗ ਵੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਹਨ ਬਾਕੀ ਆਚੀ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੀਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਰਿਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਬਗੈਰ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਉਚ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਓਗੇ। ਅਪਵਿਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਸ.ਤੀ ਹੋਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਵੱਚ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਸ.ਤੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵੀਕਾਰੀ। ਉਹ ਸ.ਤੀ ਕਵਿ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵੱਚ ਹੀ ਝਗੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਨਿਪਿਨਕੇ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਸਤੀਜੁਗ ਵੱਚ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਪਵਿਤਰਤਾ, ਸ਼ੁੱਧ, ਸ.ਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਬਾਪ ਉਹ ਪਵਿਤਰਤਾ, ਸ਼ੁੱਧ - ਸ.ਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਸ੍ਵਰਗ ਵੱਚ ਜਦੋਂ ਸਨ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਸ੍ਵਰਗ ਵੱਚ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਪਾਰਲੋਕੀਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵੀਕਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਲੋਕੀਕ ਬਾਪ ਤੋ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੋਕੀਕ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਤੀਸਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਬਣਨਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵੱਚ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵੱਚ ਸੋਏ ਪਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਹੁਣੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ। ਸਵਿਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ੍ਵਰਗ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਤੀਜੁਗ ਨੂੰ। ਨਰਕ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ। ਜਵਿ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਉਵੇ ਪ੍ਰਜਾ। ਹੁਣ ਸਭ ਵੀਕਾਰ ਤੋ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਵੀਕਾਰ ਤੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਵਿਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤੀਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੜੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਚੋਟ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਅਸਚਰਯਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ ਫਰਿ ਭਾਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਾਕਸ਼.ਤਕਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਾਕਸ਼.ਤਕਰ ਵੱਚ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਵਿ ਰੇਡੀਓ ਵੱਚ ਇੱਕ ਦੋ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਇਸਲਈ ਵੀਚਕਾਰ ਵੱਚ ਗੜਬੜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਯੋਗ ਵੱਚ ਮਾਇਆ ਵਪਿਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਹਿਨਤ ਸਾਰੀ ਯੋਗ ਵੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਨਿ- ਮਨਿ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿਤ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਪਾਂਡਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਵਿਤਰ ਬਣ ਪਵਿਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰੁ ਜੋ ਆਚੀ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਵੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਾਦ ਕੱਢ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਜੇ ਬੱਚੇ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੋਲ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਵੀ ਹੋਣ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਭਾਵ ਕੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਜਾਓ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣ ਜਾਣਗੇ ਫਰਿ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਬੋਝੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ ਅਤੇ ਆਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਫਲਤਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸੋਚੋ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਵੋ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਜਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਸਪਨੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੀੜਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਖਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਪੂਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਦੋ ਨਸ਼ਿਆਂ ਸੁਣਾਓ?
- ਉਤਰ:- ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਗੇ। ਖੂਬ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਗੇ। 2- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਦਲਿ ਬਹੁਤ ਸੱਚੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੱਚੀ ਦਲਿ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਅੰਦਰ ਵੱਚ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੱਚ ਰਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਤੇ ਨਰਿਲਾ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਮਨੋ - ਮਨੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਭਗਤ ਇਸ ਗੀਤ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੋ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ, ਭਗਤਾਂ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਖਵਾਲੇ ਹੋ ਭਗਤਾਂ ਦੇ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੀ ਆਫਤ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਈ ਪੀੜਤਿ ਹੈ - ਦੁੱਖਾਂ ਨਾਲ। ਤਾਂ ਭੋਲੇਨਾਥ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਸਾਡਾ ਰਖਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭੋਲੇਨਾਥ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੀ ਭੋਲੇਨਾਥ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੀ ਬਗਿੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਕੀਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਰਿ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦੀ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਪਰਦਾਈ ਨੂੰ ਬਲਾਇੰਡ ਵੀ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਜਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਵਿਯ ਦ੍ਰਸ਼ਿਟੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਤੇ ਵੀ ਨਾਮ ਲਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀ ਈਸ਼ਵਰੀ ਵਸਿਵ ਵਦਿਆਲਿਆ। ਸਰਿਫ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਤਿ ਦੇ ਕੋਲ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਇੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਹ ਬੋਹੱਦ ਦਾ ਪਤਿ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਸਿਨੂੰ - ਸੰ.ਕਰ ਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਰਿਕਾਰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਬੋਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਹੈ - ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਅਸਲ ਵੱਚ ਸ.ਵਿਵੇਸ਼ੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣੋ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ। ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਬੋਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜਰੂਰ ਬੋਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ - ਕ੍ਰਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਵੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਦੀ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਗਧ ਦੇਸ਼ ਵੱਚ ਹੀ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ, ਮਗਧ ਦੇਸ਼ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫਰਿ ਤੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਖਿਏ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਭਗਵਾਨ। ਭਗਤ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤੀਯੁਗ ਨੂੰ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਤਰੀਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵੱਚ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਕਲਯੁਗ ਤਾਂ ਅਜੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਵਰਨਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਘੋਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਸਤੀਯੁਗ ਵੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਉਥੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਤੀਯੁਗ ਵੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੀ ਫਰਿ ਅੰਤ ਵੱਚ ਆਕੇ ਸੂਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਬਣੋ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣਵੰਸ਼ੀ ਬਣੋ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੂਰਵੰਸ਼ੀ ਬ੍ਰਹਮਾਣਵੰਸ਼ੀ ਕੁਲ ਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਉਚ ਤੇ ਉਚ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਕੁਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਕੀਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਪ ਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਹੈ ਲੋਕਕਿ, ਦੂਜਾ ਪਾਰਲੋਕਕਿ। ਸਾਰੇ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਸ.ਵਿ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਇਹ ਟਪਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਨਰਿਕਾਰ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਆਨੀ ਭਵ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੰਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਅਵੰਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕੀ ਦੇਹ ਨੂੰ। ਦੇਹ ਤਾਂ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਫਰਿ ਦੂਜੇ ਮੀਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਮਲਿਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੋਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ - ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਕੇ ਫਰਿ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਸਕਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੱਚ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੱਚ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਚੋਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਾਇਆ ਕਲਪਤਰੁ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਇਆ ਕਲਪ ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਸਮਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਮਰ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵੱਚ ਹੀ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਕਾਲੇ ਮੁਰਤਿ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਵਜਿ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਥੇ ਕਾਲ ਕਦੀ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਅਕਾਲੇ ਕਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਨਵਾਂ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ

ਛੱਡਣ ਸਮੇਂ ਵੀ ਵਜੇ ਵਜਦੇ ਹਨ, ਜਨਮ ਲੈਣ ਸਮੇਂ ਵੀ ਵਜਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਰੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਮਸਿਲ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਮਰੀ ਰਾਸ਼ੀ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੰਮ ਭ੍ਰਮਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਦ੍ਰਸ਼ਟਾਂਤ, ਕੱਢਦੇ ਦਾ, ਸੱਪ ਦਾ ਇਹ ਸਭ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਵੀ ਇਹ ਮਸਿਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਪਾਸਟ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਫਰਿ ਬਾਦ ਵੱਚ ਗਾਇਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਇਸ ਤਨ ਵੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਫਰਿ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨੂੰ, ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੇ ਲਈ, ਰਾਮ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨਪੰਥੀ, ਕੋਈ ਰਾਧੇ ਪੰਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ ਪੰਥੀ ਵਾਲੇ ਕਹਾਣੀਗੇ, ਸਭ ਪਾਸੇ ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਪੰਥੀ ਕਹਾਣੀਗੇ, ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਵੇਖੋ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਹੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਹੈ। ਰਾਮ ਪੰਥੀ ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਕਹਾਣੀਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਢਿਕ ਰਾਮ ਨੂੰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵੱਚ ਅਤੇ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੰਨਿਆ ਢੇਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਸਿ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਦੀ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਪੁਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਾ? ਬਾਪ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਮੁਖਵੰਸ਼ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਲਾਤਿ ਸੀ ਬਰੋਬਰ। ਬਰੋਬਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸਨ ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਫਰਿ ਤੋਂ ਪੁਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸਿਨੂੰਪੁਰੀ ਸਵਰਗ ਰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ- ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਮੇਰੇ ਵੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਵੀ ਵਸਿਨੂੰ ਦਾ ਪੁਜਾਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੂਜਯ ਸੀ ਹੁਣ ਆਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਯ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਰਾਵਣ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਫਰਿ ਤੋਂ ਅਡੋਪਟ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਕੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਤਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ ਪੁਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਾ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਰਿਕਾਰ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਬੈਠ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਵਸਿਨੂੰ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੰਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਲਬ੍ਰਿਟਰ ਹਨ। ਜਨਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਲਬ੍ਰਿਟਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਆਕੇ ਰਾਵਣ ਤੇ ਲੀਬ੍ਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸਾੜ੍ਹ ਕੇ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਲੰਕਾ ਲੁੱਟਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਕਦੇ ਦਾ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਰਾਮ ਦੀ ਸੀਤਾ ਚੁਰਾਈ ਗਈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਸਤਿਵਾਂ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵੱਚ ਫਸੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਸਿ ਵੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਥਾਵਾਂ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਦੁਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਹਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ। ਇਹ ਪਤਤਿ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਓ ਅਸੀਂ ਪਤਤਿ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਇਸ ਪਤਤਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਵੀ ਉਸ ਤਨ ਵੱਚ ਹੈ ਜੋ ਪਹਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਸ.ਮ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਕੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਸ.ਮ - ਸੁੰਦਰ ਕਢਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਪ ਨੇ ਡੰਗਿਆ? ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚ ਥੋੜੀ ਸੱਪ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਪਵੰਤਰ ਬਣੇ ਤਾਂ ਪਵੰਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣੇਗੇ। ਸਰਿਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਅਲਫ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ - ਤਾਂ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ, ਸਹਜਿ ਰਜਾਈ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਿਆ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਜਾਈ ਦੇ ਅਸੀਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਗਏ ਹੋ। ਫਰਿ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਖਿਉਣ ਵੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਵਰਸਿ ਨਸ਼ਿਦਾ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ, ਪੁਰਜਾ, ਸਾਹੂਕਾਰ, ਗਰੀਬ ਸਭ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸਲਈ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜੋ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚ ਜਪਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਖਿਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰ ਪਹਲਿ - ਪਹਲਿ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਉਹ ਜੋ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਖੂਬ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਸੱਚਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲਿ ਸੱਚੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ। ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਦਾਦੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤੇ ਪੋਤਰੇ ਦਾ ਹੱਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਾਗੀਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਲਿਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸੋ ਫਰਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸੀ, ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਸੀ ਫਰਿ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਜੋ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਚੋਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਜਾਈ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਪ੍ਰਤ ਬੱਚਾ ਬਣ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੱਚਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਤੇ ਪੂਰਾ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸਹਜੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ, ਅਸਹਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਜੋਗੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਭਵ:

ਸਹਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਜੋਗੀ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਕੋਈ ਮਹਾਵੀਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣੋ। ਕੋਈ ਕੰਨਿਆ ਵੀ ਅਸਹਜੋਗੀ ਬਣੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਹਜੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਸਹਜੋਗੀ ਨੂੰ ਸਹਜੋਗੀ ਬਣਾ ਦਵੋ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮਝਕੇ ਛੱਡ ਨਾ ਦਵੋ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਲ ਦੇਕੇ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾਓ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਵੋ ਤਾਂ ਸਰਵਸਿ ਦੇ ਪਲਾਨ ਰੂਪੀ ਜੇਵਰਾਂ ਤੇ ਹੀਰੇ ਚਮਕ ਜਾਣਗੇ ਮਤਲਬ ਸਹਜਿ ਪ੍ਰਤਖਤਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਈਰਖਾ - ਇਹ ਹੀ ਚੜ੍ਹਚੜ੍ਹਪਨ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ।

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋ ਪੁੱਛੋ ਕੀ ਮੈਂ ਕਰਮੀਦਰੀ - ਜੀਤ ਬਣਿਆ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਮੈਨੂੰ ਪੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੀਦੀ ਹੈ!"
- ਪੁਰਸ਼.ਨ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਕਹਿੜਾ ਵਾਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ?
- ਉਤਰ:- ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਦਾ ਕਰੋ ਕੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਕਦੀ ਵੀ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਵਜ ਵੱਚਿ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜੋ ਵੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿਤੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵੱਚਿ ਲਿਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹੋ - ਮਨਿ ਬੱਚੇ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਨਾਲ ਵੀਕਰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ।

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਬੱਚੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ, ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਆਤਮ - ਅਭਿਆਸੀ ਹੋ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਉਕਿ ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੈਨਾ। ਉਸ ਸੈਨਾ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਜਵਾਨ ਹੀ ਭਰਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੈਨਾ ਵੱਚਿ ਜਵਾਨ 14 -15 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ 90 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬੁਢੇ ਵੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸੈਨਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾਉਣ ਲਈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਕਉਕਿ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਕਰਮੀਦਰੀ ਪੋਖਾ ਬਹੁਤ ਦੀਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜ.ਆਦਾ ਪੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਹਿੜੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਹੈ? ਅੱਖਾਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ.ਆਦਾ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਇਸਤਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ ਖੂਬਸੂਰਤ ਦੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਹ ਖਚਿਰੀ। ਅੱਖਾਂ ਬੜਾ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਦਲਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਈਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਦੈਵ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਹ ਸਮਝੋ ਕੀ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਾਂ, ਇਸ ਵੱਚਿ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਹ ਚਾਰਟ ਵੀ ਲਖਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕੀ ਅੱਜ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵੱਚਿ ਕਹਿੜੀ - ਕਹਿੜੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੋਖਾ ਦੀਤਾ? ਸਭ ਤੋਂ ਜ.ਆਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਇਹ ਅੱਖਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਲਖਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਫਲਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ, ਸਾਡੀ ਦੁਰਸ਼ਿਟੀ ਗਈ। ਸੂਰਦਾਸ ਦਾ ਵੀ ਮਸਿਾਲ ਹੈ ਨਾ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੱਢ ਦੀਤੀਆਂ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਜਾਸਤੀ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਉਸ ਤੇ ਫ.ਦਿ. ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗਾਇਨ ਵੱਚਿ ਹੁਸ.ਆਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ.ਗਿਰਾਰ ਵੱਧੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਝੱਟ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਰਵਸਿ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਪਰ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਡਾਇਰੀ ਵੱਚਿ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਫਲਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਦੁਰਸ਼ਿਟੀ ਗਈ ਫਰਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਜਾ ਦਵੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਵੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਟਾਇਮ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭੱਜਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੁਟੀ (ਚੁਟਕੀ) ਨਾਲ ਕਟਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਇਸਤਰੀ ਆਦਿ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਦੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕੀ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਪਛਿੜੀ ਵੱਚਿ, ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਬਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਅਜਹੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਬਲਿਕੁਲ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹਿਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਵਸ਼ਿਵ ਦਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਰਕੇ 10,12,20 ਹਜ਼.ਾਰ, ਇੱਕ - ਦੋ, ਲੱਖ - ਕਰੋੜ. ਇੱਕਠਾ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਵਨਿਸ਼.ੀ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲਈ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪਵੇ। ਕਲਾਜੁਗ ਅੰਤ ਅਤੇ ਸਤਿਜੁਗ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਾਯੁਗ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲਖਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਕੀਤੇ ... ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵੱਚਿ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੋੜੀ ਹੀ ਕੁੱਝ ਪਤਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕੀ ਹੋਵਨਿ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਚਨ ਲੋਕੀ ਵੀ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਵਨਿ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਗੋਡ- ਗੋਡੇਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗੋਡ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਹਿਨਤ ਬਹੁਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਆਪਣਾ ਪੋਤਾ ਮੇਲ ਦੇਖੋ। ਕਹਿੜੀ ਕਰਮੀਦਰੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪੋਖਾ ਦੀਤਾ ਹੈ? ਮੂੰਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਕਚਹਿਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਭ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਦੱਸਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਫਲਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਛੱਪਿ ਕੇ ਖਾ ਲਈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਦੱਸ ਦੀਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਮਾਇਆ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਛੱਪਿ ਕੇ ਖਾਣਾ ਵੀ ਚੋਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੇ ਯੋਗ ਦੀ ਚੋਰੀ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਕੱਖ ਦਾ ਚੋਰ ਸੋ ਲੱਖ ਦਾ ਚੋਰ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਤ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਬੁਰੀ ਆਦਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ! ਸਵਰਗ ਵੱਚਿ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਵੱਚਿ ਫਰਿ ਮਰਤਬਾ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਕੀਥੇ ਰਾਜਾ ਕੀਥੇ ਪ੍ਰਰਾਜਾ। ਕੀਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਰਮੀਦਰੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਪੂਰਾ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਣਗੇ ਫਰਿ ਮਾਇਆ ਵੱਚਿ ਆ ਕੇ ਵਧਿਨ ਪਾਏਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਭੁੱਲੋ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੰਤ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਓਗੇ। ਨਾਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਫਰਿ ਸਾਕਸ਼.ਤਕਾਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ, ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੜੋ। ਬਹੁਤ ਹਨ, ਜੋ ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਸਮਝ ਕੇ ਅਮਲ ਵੱਚਿ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਉਨਤੀ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਪੋਖਾ ਦੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਖ.ਆਲ ਆਏਗਾ, ਇਹ ਤਾਂ

ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ ਫਰਿ ਗੱਲ ਕਰਨਗੇ। ਦਲਿ ਹੋਵੇਗੀ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਸੋਗਾਤ ਦੇਵੇ, ਇਹ ਖਵਾਵਾਂ, ਉਹ ਹੀ ਚੀਤਨ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਕ੍ਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਥੇ ਚੀਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਉਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੀਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਥੇ ਵੀ ਚੀਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਰਿ ਨਰਕ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵੱਚ ਕੀ ਫਰਕ ਰਹੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਕੋਲੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਨੀਂਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਦਰਸ਼ਿਟੀ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੋਗੇ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਦੇਖੋ। ਕੋਈ ਵਕਿਰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਕਸਿ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਹੁਣ ਵਕਿਰਮਾਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਕਿਰਮਾਜੀਤ ਦੇ ਸੰਵਤ ਦਾ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਵਿਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਵਕਿਰਮਾਜੀਤ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਫਰਿ ਵਕਿਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਕਿਰਮ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜ ਵੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਕਿਰਮ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਵਕਿਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਕੋਈ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕਉਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਨਿਤ੍ਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤ੍ਰਕਿਲਦਰਸੀ, ਤ੍ਰਨਿਤ੍ਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਕਿ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੀ ਤ੍ਰਕਿਲਦਰਸੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ, ਸਬੂਲਵਤਨ, 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਰਿ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਰ੍ਹਿਥੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਉਹ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਮਿਤਿ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਦਗਤੀ ਬੋਝੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ.ਵਿ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੰਡੇ ਹੋ। ਸ.ਤੀਧਾਮ, ਸੂਖਧਾਮ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹੋ। ਗਾਇਡਸ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਫਰਿ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਸੋ ਗੁਣਾਂ ਪਾਪ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਤਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਵਕਿਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਧੋਖਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਚਲਣ ਤੇ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਕੰਨਾਂ ਕਬਜ਼ਾ। (ਅਧਿਕਾਰ) ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਕਰ ਰਾਖੀ ਵੀ ਬਣਦੇ ਫਰਿ ਮਾਇਆ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦੇਂਦੀ ਹੈ, ਫਰਿ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਜਦੋਂ ਵਜ਼ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਕਹਿਣਾ ਤਾਂ ਸਹਜਿ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ ਪਰ ਸਮਝ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਅਸੀਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਅਜਹਿਾ ਟੀਚਰ ਕਦੀ ਵੀ ਕੱਥੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਲਿੰਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਪਛਿੜੀ ਦੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਫਰਿ ਕਵਿ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੁੱਝ ਕਹਿਾ ਤਾਂ ਵੀ ਸਮਝੋ - ਇਹ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਇਹ ਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਹੈ, ਇਹ ਕੀ ਕਰਦਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਜਾਈ ਮੈਂ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਰੱਬ ਬੋਝੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਲਿਕੁਲ ਬੈਗਰ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਵਿ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਇਫ ਵੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਰੱਬ ਲੋਨ ਤੇ ਲੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਯ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਕਸਿ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਸ਼ੋ ਹੈ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਵਿ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬਗਿਰ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਪੂਰੀ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਇਹ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਨੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਵੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਾਸੀਆਂ ਦਰੋਜ਼ ਵੱਚ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਨੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਕੰਨੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ - ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਬਾਬਾ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣਨਗੇ! ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਪਛਿੜੀ ਵੱਚ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਵੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕੰਨਾਂ ਬਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕੰਨ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਗਿਆਨ ਉਠਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਇੱਥੇ ਗਰੀਬ ਸਧਾਰਨ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ.ਹੁਕਾਰ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ, ਫੁਰਸਤ ਕੱਥੇ। ਅਰੇ, ਸਰਿਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਮੰਨਿ - ਮੰਨਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਹਾਂ ਸਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਸ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕਈ ਬੱਚੀਆਂ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕਈ ਬੱਚੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਜਾਕੇ ਮਲਿੰਗੋ! ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਤੜਪਦੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੇਖੇ ਹੋਏ ਫਰਿ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਦੂਰ ਬੈਠੀਆਂ ਰੋਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਚ ਮੇਕਅਪ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਮੋਕਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਕਅਪ ਕਰੋ। ਕਮਾਈ ਕੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਅਜਹਿ ਹਨ ਜੋ ਜਿਨਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਓ, ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੱਚ ਉਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਸਿ ਦੇ ਲਈ ਕੰਨੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਮਝਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬਰੋਬਰ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਵੱਚ, ਆਮ ਸਾਰੇ ਵਸਿਵ ਵੱਚ ਸੁਖ - ਸ.ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਪਰਚੇ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਵਾਂ ਵੱਚ ਛਾਪਣੇ ਪੈਣ। ਭਾਰਤ ਕੰਨਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੋ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕਹੇ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਰੇ, ਆਰੋਪਲੈਨ ਤੇ ਪਰਚੇ ਸੁੱਟੇ, ਅਖਬਾਰ ਵੱਚ ਪਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਗੋ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਦਖਿਅਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖੁਦ ਵੱਚ ਜੋ ਬੁਰੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਹਨ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਮਹਿਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ । ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ । ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ।

2. ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਵੇ । ਆਪਣੀ ਉਨਤੀ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ । ਜਰਾ ਵੀ ਕੁਦਰਸ਼ਿਟੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਸਾਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ।

ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਤਲਬ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਸ੍ਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦਾ, ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੀ ਸੰਗਮ ਯੁੱਗ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਹੈ । ਵਧਿਤਾ ਦਵਾਰਾ ਮਲਿਨੀ ਹੋਈ ਇਸ ਵਧੀ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਨਾਲ ਵ੍ਰਧੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਰਵ ਸਾਧੀਆਂ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ । ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਵੱਚ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਤਾਜ, ਤੱਖਤ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਵਰੂਪ ਸਭ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਤਿਆਗ ਨਾਲ ਸਰਵ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਕਰੋਧ ਮੁਕਤ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਾਰਥ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਰਿਸਵਾਰਥੀ ਬਣੋ, ਇਛਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਦਾ ਪਰਵਿਰਤਨ ਕਰੋ ।

“ਨਸ਼ਿਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਸ਼ਿ.ਨੀਆਂ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਸ਼ਿਚੇ ਦੀਆਂ ਨਸ਼ਿ.ਨੀਆਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਨਸ਼ਿਚੇ ਦੀਆਂ ਵਸ਼ਿ.ਸ਼ ਨਸ਼ਿ.ਨੀਆਂ - 1. ਜਵਿੰ ਨਸ਼ਿਚੇ ਉਵੇਂ ਕਰਮ, ਵਾਨੀ ਵੱਚਿ ਹਰ ਸਮੇਂ ਚਹਿਰੇ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਿ.ਵੀਖਾਈ ਦਵੇਗਾ। 2. ਹਰ ਕਰਮ, ਸੰਕਲਪ ਵੱਚਿ ਵਜਿ ਸਹਜਿ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਹਿਨਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਵਜਿ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। 3. ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ - ਸਪੱਰਕ ਦਵਾਰਾ ਇੱਕ ਪਰਸੈਟ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋ. ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 4. ਕੁਵਸ਼ਚਨ ਮਾਰਕ ਖਤਮ, ਹਰ ਗੱਲ ਵੱਚਿ ਬੰਦੂ ਬਣ ਬੰਦੂ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ 5. ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੇਫਕਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਹਜਿ ਆਪੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਮਤਲਬ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮੁੱਚੀ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਪਰ ਸਦਾ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਸਨ ਜਾਂ ਸੰਘਿਾਸਨ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਹੀ। ਜਵਿੰ ਲੋਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਭਾਵੇਂ ਸੁੱਖ ਦੀ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵੱਚਿ ਖੁਦ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਰ - ਬਾਰ ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਬੇਫਕਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਖੁਦ ਹੀ ਸਹਜਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਲੋਕਿਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਪਰ ਬੇਫਕਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਦਵਾਰਾ ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਵਾਰਾ ਜਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਦਵਾਰਾ ਜਾਂ ਭਾਗਵਾਤਾ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦਵਾਰਾ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੌਣ ਹੋਇਆ? ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਦੀ ਵੀ ਅਚਲ, ਅਡੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਜਵਿੰ ਅਗਿਆਨ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵੇਖੋ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵੱਚਿ ਨੱਚ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਉਲਟੇ ਸੂਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਲੋਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵੱਚਿ ਇਵੇਂ ਹਲਚਲ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਆਪਣੇ ਵਰਸੇ ਅਤੇ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਰਵਿਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਬੇਫਕਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਫਕਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਕਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਜੇਕਰ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਫਕਿਰ ਕੀਸ ਗੱਲ ਦਾ ਰਹਿੰਦਾ?

6. ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ। ਬਲਹਿਾਰ ਮਤਲਬ ਸਰਵੇਸ਼ ਸਮਰਪਤਿ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਹ - ਭਾਣ ਵੱਚਿ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀਕਾਰਾਂ ਦਾ ਵੇਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਵੇਸ਼, ਭਾਵੇਂ ਦੇਹ ਦੇ ਵੀਨਾਸ਼ੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਵੇਸ਼। ਸਰਵ ਵੇਸ਼ ਵੱਚਿ ਇਹ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਵੇਸ਼ ਸਮਰਪਤਿ ਜਾਂ ਸਰਵੇਸ਼ ਤਿਆਗੀ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਮਰਪਤਿ ਹੋਣਾ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਮਧੂਬਨ ਵੱਚਿ ਬੈਠ ਗਏ ਜਾਂ ਸੇਵਾਕੇਦਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਸੀੜੀ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ‘ਸਰਵੇਸ਼ ਅਰਪਤਿ’ - ਇਹ ਸੀੜੀ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਪਰ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਨਸ਼ਿਚੇ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਸ਼ਿ.ਨੀ ਹੈ - ਤੀਨਾਂ ਹੀ ਵੇਸ਼ ਸਾਹਿਤ ਅਰਪਤਿ। ਤੀਨ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਣ ਗਏ ਨਾ। ਵੇਸ਼ ਉਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੁੱਪਣਾ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਵੱਚਿ ਵੀ ਅੰਸ਼ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਅੰਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਸ਼ ਪੈਦਾ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਸਰਵੇਸ਼ ਤਿਆਗੀ ਦੀ ਪਰਭਾਸ਼ਾ ਅਤੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਦੀ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ।

7. ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਫਕਿਰ, ਨਸ਼ਿਚੀਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰ ਗੱਲ ਵੱਚਿ ਜੀਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਸ਼ੋ. ਵੱਚਿ ਨਸ਼ਿਚੀਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਨਸ਼ਿਚੇ, ਨਸ਼ਿਚੀਤ ਅਤੇ ਨਸ਼ਿਚੀਤ - ਇਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਏਗਾ।

8 ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਦ ਵੀ ਨਸ਼ੋ. ਵੱਚਿ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਸ਼ੋ. ਨੂੰ ਵੇਖ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੋ. ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੋ. ਵੱਚਿ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਖੁਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇਗਾ।

ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਦੀ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੋ. ਵੱਚਿ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਵਸ਼ਿ.ਸ਼ਤਾਵਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ - ਜੀਨਾਂ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਸ਼ੋ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਮਿਤਿ ਭਾਵ ਹਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਰਚਿਤਰ ਵੱਚਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਮਿਤਿ ਭਾਵ ਦੀ ਵਸ਼ਿ.ਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਰਿਮਾਣ ਬੁੱਧੀ। ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ - ਜੀਨੀ ਨਰਿਮਾਣ ਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਰਿਮਾਣ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਨਵ ਨਰਿਮਾਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਨਵ ਨਰਿਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਨਰਿਮਾਣ ਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਨਵ - ਨਰਿਮਾਣ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਜੀਥੇ ਇਹ ਵਸ਼ਿ.ਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ। ਨਮਿਤਿ, ਨਰਿਮਾਣ ਅਤੇ ਨਰਿਮਾਣ। ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਚਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਧੁਰਤਾ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ ਪਰ ਉਦਾਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਦਾਰਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਉਦਾਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲੇ ਆਪ - ਮੈਂ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ। ਉਦਾਰਤਾ ਮਤਲਬ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ। ਜਵਿੰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਸਦੈਵ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ - ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਤੀਖੀ ਜਗਦੰਬਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਤੀਖੀ ਇਹ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਦਾਰਤਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੀਥੇ

ਉਦਾਰਤਾ ਹੈ, ਖੁਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅੱਗੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਥੇ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਦ ਹੀ ਮਨਇੱਛਤ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੁਦ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਧਿਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਰਵਾਰ ਚੰਗਾ, ਯੋਗ ਸਮਝ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਨ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਾਛੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਕਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਸਰਵ ਦਵਾਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਛਾ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਸਦਾ ਉਦਾਰਤਾ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਸਰਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ। ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੋ ਨਾ? ਕਉਕਿ ਨਸਿਚੈ ਹੀ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਹੈ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਪਰਸਿਥਿਤੀਆਂ ਦਾ, ਮਾਇਆ ਦਾ, ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੁਵਭਾਵਾਂ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਫਰਿ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਨਸਿਚੈ ਦਾ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਕੰਨਿਆ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। ਜਵਿ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕਦੀ ਹਵਾ ਦਾ, ਕਦੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ .. ਇਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੂਫ਼ਾਨ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ ਉਡਦਾ ਹੈ ਫਰਿ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਲ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਉਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਨਸੇ। ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਮਾਇਆ ਵੀ ਜਾਣ ਗਈ ਹੈ ਕੀ ਬਨਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਰਟੀਫੀਸ਼ਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਉਪਰ ਉਡਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਰਿ ਬੱਲੇ ਡੀਗਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਚਲਾਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਤ੍ਰਨਿਤ੍ਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤੀਸਰੇ ਨੇਤਰ ਨਾਲ ਤਨਿ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਧੋਖਾ ਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਨਸਿਚੈ ਦੀ ਪਰਖ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਵਿ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੀ ਨਸਿਚੈ ਦੇ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਖਾੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਰਜ਼ਿਲਟ ਵਿੱਚ ਉਖੜਦੇ ਘੱਟ ਹਨ, ਹਲਿਦੇ ਜਿਆਦਾ ਹਨ। ਹਲਿਣ ਨਾਲ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਵੀ ਕੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਸਿਚੈ ਦੇ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਉਵੇਂ ਕਸਿ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋਗੇ - ਨਸਿਚੈ ਪੱਕਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨਗੇ। ਚੰਗਾ ਵੀ ਹੈ ਨਸਿਚੈ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਜੇਕਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨਸਿਚੈ ਹਲਿਦਾ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਸਿਚੈ ਦਾ ਹਲਿਣਾ ਮਤਲਬ ਜਨਮ - ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਨਾਲ ਹਲਿਣਾ ਇਸਲਈ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਕੋਈ ਹੱਦ ਦਾ ਮਾਨ - ਸ.ਨ ਨਾ ਦਵੇ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਆਏ, ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਚਾਹਨਾ ਮਤਲਬ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਇਵੇਂ ਟਾਇਮ ਤੇ ਜੋ ਨਸਿਚੈ ਹੈ ਕੀ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਉਹ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਸਮਰਥ ਦੇ ਉਪਰ ਵਜਿਯੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਵਿਅਰਥ ਵਜਿਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਹਲਿਗਾ ਨਾ। ਸਮਰਥ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ। ਦਲਿਸ.ਕਿਸਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਹੱਦ ਦਾ ਮਾਨ - ਸ.ਨ, ਮੈਂ - ਪਨ ਰੂਹਾਨੀ ਸ.ਨ ਤੋਂ ਬੱਲੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਇੱਛਾ, ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਧਿਆ ਦੇ ਨਸਿਚੈ ਤੋਂ ਬੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਸਿਚੈ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਹਿੜੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ! ਉਹ ਨਸ.1, ਉਹ ਸੁਵਮਾਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ। ਕੋਈ ਪੇਪਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਹੋ - ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਾਸ ਵਧਿ ਆਨਰ ਹੋ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨੇਗਾ? ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕੰਨਿਆ ਵੀ ਕੋਈ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਏ, ਡੀਗਰੀ ਲੈ ਲੈਣ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੈਲਿਊ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪੇਪਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੇਪਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣ - ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ, ਪਰਵਾਰ ਕੋਲੋਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ। ਸਮਝਾ? ਤਾਂ ਫਾਉਡੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਚੈਕ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੁਣੀ ਨਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮੇਂ ਉਵੇਂ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ.1 ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਿਲੀ ਦੇਵੇ। ਸਰਿਫ ਆਪਣਾ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਲੋਕ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ। ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕੀ ਹਾਂ ਇਹ ਨਸੇ। ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸਰਿਫ ਮਨਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਪਰ ਲੋਕ ਪਸੰਦ, ਬਾਪ ਪਸੰਦ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਜਿਯੀ। ਅੱਛਾ!

ਸਰਵ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਵਜਿਯੀ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਨਸਿਚਿੰਤ, ਬੇਫਕਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਨਸਿਚਿੰਤ ਵਜਿ ਦੇ ਨਸੇ। ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਰਵ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਤੋਹਫਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅਚਲ, ਅਡੋਲ, ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਸਿਚੈ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਦਿਸ਼ੀ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਦੀ ਨਸਿਨੀ ਕੀ ਹੈ? ਉਹ ਸਦਾ, ਸਹਜਿ ਅਤੇ ਖੁਦ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ, ਯੋਗੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ, ਗੁਣਮੂਰਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਾਰ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਹਜਿ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਇੱਕ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੋਣ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਹੋਣ ਜਾਂ ਦਵਿਯ ਗੁਣਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ, ਉਹ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਹੀ ਸਹਜਿ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਕਸਿ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਸਹਜਿ ਸਫਲਤਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਕਉਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਮਹਿਨਤ ਤੋਂ ਹੀ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। 63 ਜਨਮ ਮਹਿਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਮਹਿਨਤ ਕੀਤੀ, ਚਾਹੇ ਮਨ ਦੀ ਮਹਿਨਤ ਕੀਤੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਾਧਨ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਮਹਿਨਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਨ ਦੀ ਵੀ ਦੇਖੋ, ਜੋ ਸਰਵਸਿ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੌਕਰੀ ਕਹਿੰਦੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਨੀ ਮਹਿਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ! ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਿਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਨੌਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਓਗੇ। ਨਾ ਲੌਕਿਕ ਨੌਕਰੀ ਕਰੋਗੇ, ਨਾ ਭਗਤੀ ਕਰੋਗੇ - ਦੇਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਲਿ ਜਾਏਗੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਦੇਖੋ, ਭਾਵੇਂ ਲੌਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਲੌਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅੰਤਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਲੌਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਡੱਬਲ ਲਾਇਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕਉ? ਕਉਕਿ ਲੌਕਿਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਕੰਮ ਅਲੌਕਿਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਮਿਤਿ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਥੇ ਮਹਿਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਮਿਤਿ ਮਾਤਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਉਕਿ ਪਤਾ ਹੈ ਕੀ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ - ਤੰਨੋਂ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਬੈਕ ਵਿੱਚ ਜਮਾ ਹੋ ਰਹਿਾ ਹੈ। ਫਰਿ ਜਮਾ ਹੋਇਆ ਖਾਦੇ ਰਹਿਣਾ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ - ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ, ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ - ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ, ਇਸ ਮਹਿਨਤ ਤੋਂ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਓਗੇ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਕਲਾਸੇਸ ਸੁਣ ਕੇ ਬੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਲੌਕਿਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪੜਾਈ ਵੀ

ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ, ਉਹ ਵੀ ਖੇਡ - ਖੇਡ ਵੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਤਨੇ ਕਤਿਬ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਮਹਿਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਓਗੇ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਬੋਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਮਹਿਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਜੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇੱਕ ਖੇਡ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਮਹਿਨਤ ਨਹੀਂ। ਖੇਡ ਵੀ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਵੀ ਵਜਿਯ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਖੇਡ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਖੇਡ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਲਗਦੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਮਾਸਟਰ ਸ਼੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੇਡ ਲੱਗੇਗਾ। ਹੋਰ ਹੀ ਚੈਲੇਂਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਵੀਦਾਈ ਲੈਕੇ ਜਾਓ। ਤਾਂ ਵੀਦਾਈ ਸਮਾਰੋਹ ਮਨਾਉਣੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਲੜਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਜਿਯੀ ਰਤਨ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਕੰਮ ਵੱਚ ਵਜਿਯੀ ਹਨ। ਵਜਿਯੀ ਹੋ ਨਾ? (ਹਾਂ ਜੀ) ਤਾਂ ਉਥੇ ਜਾਕੇ ਵੀ 'ਹਾਂ ਜੀ ਕਰਨਾ'। ਫਰਿ ਵੀ ਚੰਗੇ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਝੀ ਜਲਦੀ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ, ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਘਬਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਦੇ ਵਜਿਯੀ ਸੀ, ਹਾਂ ਅਤੇ ਰਹਾਂਗੇ - ਇਹ ਸਮੁੱਚੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ। ਅੱਛਾ।

ਵੀਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾਦੀਆਂ ਨਾਲ (ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਬੰਮਬਈ ਤੋਂ 3-4 ਦਿਨ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਆਈ ਹੈ) ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਬਣ ਗਈ। ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਉਥੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਠੇਕਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਲਾਭ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹੋ ਨਾ। ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਵੱਡੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। (ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਇਆ) ਹੈ ਹੀ ਮਜ਼ਾ। ਅੱਛਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕੈਚ ਕਰਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਲਾਜ਼ਿਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਰਗੇ ਕੈਚ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਵਿੰ ਜਗਦੇਬਾ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਕੇ ਕਲਾਜ਼ਿਰ ਕਰਕੇ, ਸਹਜਿ ਕਰਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹੀ, ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤਿ ਹੋ। ਕਈ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਰਿਫ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਜੋ ਬੈਠੇ ਹਨ ਸਭਾ ਵੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਨਣੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਕਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਹਕੇ ਵੀ ਕੈਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:-

ਵਿਅਰਥ ਦੀ ਲੀਕੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸਮਰਥ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਖਰਚ ਬਾਲਾ ਨਸ਼ੀਨ ਭਵ ਸੰਮਗਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਵੀ ਖਜਾਨੇ ਮਿਲੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰਵ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥ ਜਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਤਾਂ ਘੱਟ ਖਰਚ ਬਾਲਾਨਸ਼ੀਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਬਚਾਵ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਸਮਰਥ ਬਣਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਸਮਰਥੀ ਹਨ ਉਥੇ ਵਿਅਰਥ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਵਿਅਰਥ ਦੀ ਲੀਕੇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀਨਾ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ, ਮਹਿਨਤ ਕਰੋ ਪਰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਲੀਕੇਜ਼ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਸਮਰਥ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਪ੍ਰਵਰਤਿਤੀ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਚੈਲੇਂਜ ਹੈ।

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਸਦਾ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵੱਚ ਰਹੋ ਕੀ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਟੀਚਰ ਬਣ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸੱਖਿ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਜਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ.ਨ:- ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਖੂਬੀ ਕਹਿੜੀ ਹੈ ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਤੱਕ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ?
- ਉਤਰ:- ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਤੱਖਿ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੂਬੀ ਹੈ ਜੋ 3 ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਤੱਖਿ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ (ਤੀਵਰ ਪੁਰਸਾਰਥੀ) ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਹਸਿਥ - ਕਤਿਥ ਛੁੱਟ ਨਾ ਜਾਣ।

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਬੱਚੇ ਕੱਥਿ ਬੈਠੇ ਹਨ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵੱਚ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਚਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਕਸਿਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਜਰਾਤੀ ਜਾਂ ਮਰਾਠੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਜਰੂਰ ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਸਿ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ.ਵਿ ਪਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਨਰਿਕਾਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਰਿਕਾਰ ਹੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਸ.ਵਿ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੇ ਨਿਆਰੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਬੋੜੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਜਾਣ ਲੱਗ ਪਏ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਨਵੇਂ ਤੱਖਿ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੂਬੀ ਹੈ। 3 ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਤੱਖਿ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਹੁਤ ਤੱਖਿ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਜਦੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗਦ - ਗਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਗੋਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਨਰਿਕਾਰ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕਦੇ? ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਜਹਿ ਵੀ ਕਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਸਰਿਫ ਇੱਕ ਹੀ ਸਬਜੈਕਟ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ, ਦੂਸਰੀ ਸਬਜੈਕਟ ਲਈ ਦੂਸਰਾ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਏਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸਿਚੇ ਹੈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਓ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲਵੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਾ ਦੇ ਹਸਿਥ - ਕਤਿਥ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਅਜਹਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਅਜਹਿ ਸਕੂਲ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਪਰਮਧਾਮ ਨਵਿਸੀ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਚ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸੱਖਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰਜਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੰਨਿ ਵੱਡਾ ਇਮਤਹਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਕੰਨਿ ਸਾਧਾਰਨ ਹੋ। ਜਵਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰੀ ਤੇ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਸਿਚੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸੱਖਿਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਕਹੋ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਕਹੋ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਹੈ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੜਾ ਲਵ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਵੇਂ ਬੋੜੀ ਹੀ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਜ ਆਦਿ ਉਤਾਰ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਤਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਫ.ਕਿਸ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੋਬਰ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੱਥਿ ਆਇਆ, ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸੁਜਾਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਫਰਿ ਤੋਂ ਸੁਲਾ ਦੀਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹਨ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਲਈ ਇਹ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦੇ। ਮਧੂਬਨ ਵੱਚ ਮੁਰਲੀ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਫਰਿ ਸਭ ਸੈਟਰਸ ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਸਮੁੱਖ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਲਿਾਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਫਰਿ ਹੁਣ ਪ੍ਰਜੈਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਛੱਡ ਦੇਣੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਜਦੋਂ ਟੀਚਰ ਕੋਲੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੋਗਾਤ ਦੀਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਸੋਗਾਤ ਦੀਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਾਕਾਰ ਵੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਸਭ 84 ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਸਿ ਦਾ ਇੱਕ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਵੱਚ ਸੁਖ - ਦੁੱਖ ਪਾਸ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਸ਼ਿਟੀ ਦਾ ਸਜਿਰਾ ਹੈ। ਪਹਲਿੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ, ਆਦਿ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਦੇਵੀ। ਪੰਛਿ ਫਰਿ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੀਜ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਪੱਤੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਜ਼.ਰਿ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਠ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਕਨਕਵਰਤ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣਾ ਫਰਿ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਨੇ ਵੀ ਸੈਕੰਡ ਵੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਮਤਲਬ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਰਿ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਰੀਰੀ ਆਏ ਸੀ, ਫਰਿ ਸਰੀਰ ਲੈ ਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਬਰੋਬਰ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੋ ਟਰੱਬ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਚ ਹੀ ਦੱਸਣਗੇ। ਰਾਜਯਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਰਾਜਯੋਗ ਇੱਕ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸੱਖਣੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੁਣ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੰਡਾ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਕਸਿੰਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਛੀ - ਛੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਫਰਿ ਤੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਸਿਦ੍ਰੀ - ਜੋਗੁਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਫਰਿ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਘੜੀ- ਘੜੀ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਇਆ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ, ਰਾਜਯਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਤ੍ਰਿਜੁਗੀ ਰਾਜਯਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਹੈ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੇਕ ਹਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ, ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਨਰਕ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਨਿਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ- ਕਲਪ ਵਨਿਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਸੋ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਸੋ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ, ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੰਨੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵਰਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਅਨਾਜ ਪੈਦਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰੰਤੂ ਬੱਚੇ ਕੰਨੋ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨਾਜ ਕਥਿ ਲਿਆਵੇਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖ.ਤਰੀ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚੰਗਾ ਵੀ ਲਗਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਕੁਝ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ ਕੀ ਨਰਕ ਦੇ ਬਾਦ ਸਵਰਗ ਆਵੇਗਾ। ਸਤ੍ਰਿਜੁਗ ਦੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਸਨ, ਚੱਤਰ ਹਨ। ਸਤ੍ਰਿਜੁਗ ਵੱਚ ਹੈ ਆਦੀ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਕਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੀਂਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦਵਾਰਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ ਕਵਿ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਚ ਹੀ ਖ.ਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤੋਂ ਸਲਿਵਰ ਏਜ ਵੱਚ ਆਏ ਮਤਲਬ ਚਾਦੀ ਦੀ ਖ.ਦ ਪੈਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤ੍ਰਿਜੁਗ ਵੱਚ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਹੀ ਫਰਿ ਹੋਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਵਰਧੀ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਗੋਲਡਨ, ਸਲਿਵਰ, ਕਾਪਰ, ਆਈਰਨ ਵੱਚ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਇਹ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਰਟ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਮੋਕਸ਼ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵੱਚ ਤੰਗ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਕਉ ਨਾ ਅਸੀਂ ਛੁੱਟੀਏ। ਪਰ ਇਹ ਤੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੋਕਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਵੋਗੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਨੇਕ ਮਤ - ਮਤਾਂਤਰ ਭਾਰਤ ਵੱਚ ਹੀ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਵੱਚ ਇਤਨੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮਤ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਾ ਮਲਿੰਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਰੱਖੀ - ਸੱਖੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੱਖਿਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕੇਸਰ ਕੱਢਦੇ, ਕੋਈ ਕੀ.. ਇਸ ਵੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਚੁਲ ਨਾਲੇਜ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸੁਪ੍ਰੀਚੁਲ ਫਾਦਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਬਾ ਰੂਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਸਿ ਨਾਲ ਅਮਰਲੋਕ ਦਾ ਮਾਲਕਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਕੋਡੀ ਮਸਿਲ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਅਨਮੋਲ ਜਨਮ ਮਲਿਆ ਹੈ ਫਰਿ ਕੋਡੀਆਂ ਬਦਲੇ ਕਉ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਬਾਕੀ ਕੰਨੋ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਵੇਗੀ! ਕੰਨ੍ਹੇ ਲੜ੍ਹਾਈ - ਝਗੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਫਰਿ ਇਤਨੇ ਲੱਖ ਕਰੋੜ ਕੋਠ ਬੈਠ ਖਾਣਗੇ। ਕਉ ਨਹੀਂ ਇਸਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ! ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਬੋਲਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਏਵਰਹੋਲਦੀ, ਵੇਲਦੀ, ਹੈਪੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਵੀ ਇਹ ਕੰਬਾਈਡ ਹਨ - ਹਾਸਪਟਿਲ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਬਰੋਬਰ ਯੋਗ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਕੰਨੋ ਤੁਸੀਂ ਹੈਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਫਰਿ ਕਾਰੂਨ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਵੀ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਅਲਾਹ ਅਵਲਦੀਨ ਦਾ ਨਾਟਕ ਦੱਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਲਾਹ ਜੋ ਆਦੀ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਤੁਸੀਂ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਵਾਸੀ ਸੀ ਫਰਿ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸੁਖਧਾਮ ਵੱਚ ਆਏ ਫਰਿ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਥੱਲੇ ਡੰਗਿਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਇਹ ਚੋਲਾ ਪਤੰਤਿ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਰਾਈਟ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਦੀ ਰਾਂਗ ਕਹਣਿਗੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਟਰੱਬ। ਸਤ੍ਰਿਜੁਗ ਹੈ ਹੀ ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ, ਰਾਈਟੀਅਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਫਰਿ ਰਾਵਣ ਅਨਾਰਾਈਟੀਅਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ... ਕਹਿੜਾ ਸੰਸਾਰ? ਇਹ ਸਾਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਸਤ੍ਰਿਜੁਗ ਵੱਚ ਸੱਚਾ ਸੰਸਾਰ ਸੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਦੋ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਫ.ਰਿ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ, ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਵੱਚ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਬਣਕੇ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਵੇਂ ਵੱਚ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁਝ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕਾਮ - ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਸ.ਮ - ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਦੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ - ਕੀ ਬਣਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਾਂਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਰਿ ਏਨਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣੋਗੇ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਹੀਰੋ ਵਰਗੇ ਅਨਮੋਲ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕੋਡੀਆਂ ਦੇ ਪੰਛੇ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਧਿਕਾਰੀਪਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥੀ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਬੰਧਨ ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮਝ ਕੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀਪਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥੀ ਹੀ ਸ਼ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਸ.1 ਰਹੇ ਕੀ ਸ਼ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਾਡਾ ਜਨਮ - ਸੱਧਿ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਕਰਕੇ ਚੱਲੋ ਤਾਂ ਅਧੀਨਤਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਖੁਦ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਲਗਾਵ ਮੁਕਤ ਬਣੇ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ੁੱਖ ਸ.ਤੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਰਾਹ ਵਖਾਉਣ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਤਿਜੁਗ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਆਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉਤਰ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਤਿਜੁਗ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਸੰਗ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਉਚ ਪਦਵੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਲਿ ਜਾਵੇਗਾ।
- ਗੀਤ:- ਨੈਣ ਹੀਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਖਾਉ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਇਹ ਗੀਤ ਕਸਿ ਨੇ ਗਾਇਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕਹਿੰਕੀ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਰਚਤਾ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਚਨਾ, ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ ਲੋਕਿਕ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਪਾਰਲੋਕਿਕ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਦਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ, ਓ ਪਰਮਪਤਿ ਰਹਿਮਿ ਕਰੋ, ਮਾਫ ਕਰੋ। ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਕਸ਼ਕ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਹੁਣ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਵੱਡਾ ਜਾਂ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਵੱਡਾ? ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਦੀ ਭਗਵਾਨ ਜਾਂ ਪਰਮਪਤਿ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੀ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਖਰਿ ਵੱਚਿ ਕੰਨੇ ਜਨਮ ਮਲਿਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵੱਚਿ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ.ਵਿ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ.ਵਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਜਾਂ ਸ.ਵਿਰਾਤਰੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਜਵਿ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ, ਨਰਿਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਨਰਿਕਾਰ ਸ.ਵਿ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬਗੈਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਨੈਣ ਹੀਣ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਦੇ ਨੇਤਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨੇਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਸਿ ਨੂੰ ਦਵਿਯਿ - ਚਕਸ਼ੂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਨੈਣਹੀਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸੋ। ਕੱਥੇ ਦੀ ਰਾਹ? ਸ.ਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਖਧਾਮ ਦੀ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸਤਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਗੁਰੂ ਬਣ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਖੁਦ ਸਦਗਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਰਵ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਅਲਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਸ.ਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਖ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ੁੱਖ - ਸ.ਤੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤਿਜੁਗੀ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਸਨ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਬਰੋਬਰ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸ੍ਵਰਗ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸ੍ਵਰਗ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਸੀ। ਹੀਰੋ - ਜਵਾਹਰਾਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਜੁਗ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬੈਠੇ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਭਾਰਤ ਵੱਚਿ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਰਿਕਾਰ ਸ.ਵਿ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਸ.ਵਿ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੁੱਖ ਵੱਚਿ ਸਮਿਰਨ ਸਭ ਕਰਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਰਹਿਮਿ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹਾਂ ਕਹਿੰਕੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ 10 ਸ.ੀਸ਼ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਕਹਿ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਹਿੜਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਐਫ. ਜੀ. ਬਣਾ ਸਾੜਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਲਿਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਹਿੰਕੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਰਾਮਰਾਜ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। 5 ਵੀਕਾਰ ਇਸਤਰੀ ਵੱਚਿ, 5 ਵੀਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਵੱਚਿ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਵਣ 5 ਵੀਕਾਰ ਹੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਜਸਿ ਦਾ ਐਫ.ਜੀ ਬਣਾ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੌਣ, ਜਸਿ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਰਾਮਰਾਜ - ਸਤਿਜੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ - ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ। ਸਤਿਜੁਗ ਵੱਚਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕੱਥੇ, ਕਵਿ ਮਲਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੋਸਟ ਬਲਿਵੇਡ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਵੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵੱਚਿ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ) ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ, ਕੰਨੇ ਕਈ ਧਰਮ ਹਨ। ਸਤਿਜੁਗ ਵੱਚਿ ਇੱਕ ਧਰਮ ਸੀ, ਇੰਨੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕੱਥੇ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਹਿੰਕੀ ਨੈਣਹੀਣ ਹਨ। ਸ.ਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਕਸਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੇਤਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੰਨੇ ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਸਤਿਜੁਗ ਵੱਚਿ ਜੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਹ ਕੱਥੇ ਗਿਆ? ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਹਿੜੀ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ

ਹੈ? ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਫਰਿ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਤਾਂ ਸੱਧਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹਨ ਉਹ ਫਰਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਵਿ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਨ ਰਾਜ, 5 ਵਕਾਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਨੇ ਇੰਨਾ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਸਿਸਬ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਤੀਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਫਰਿ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸਤੋ... ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੋਰ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਾਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਾਖਿਅਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਹੋਰ ਹੀ ਰੰਕ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਗੀਤਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਕੇ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਦਵਾਰਾ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਰੰਕ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਪਓਰੀਟੀ - ਪੀਸ - ਪ੍ਰਾਸਪੈਰੀਟੀ ਸੀ, ਪਵਿਤਰ ਗ੍ਰਹਸਿਥ ਆਸ਼ਰਮ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੀਸਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਫਰਿ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੀਸਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਂਦੇ - ਚਲਾਉਂਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹਾਲਤ ਆਕੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤੀਯੁਗ ਵਿੱਚ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਸਾਲਵੈਟ ਸੀ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ। ਇਹ ਰਾਜ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਅਥਵਾ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਨ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਵੀ, ਉਹ ਜੋ ਪਵਿਤਰ ਰਾਜਾ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਅਸੀਂ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਖੁਦ ਹੀ ਤਰਸ ਪਰੇਈ। ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਮੰਦਰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਓ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਬਾਪ ਕਵਿ ਆਕੇ ਫਰਿ ਤੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸੋ ਸ਼ਤਰੀਯ, ਵੈਸ਼, ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਬਣੇ, ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਫਰਿ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਰਿਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਫਰਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਉਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤੋਂ ਫਰਿ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਫਰਿ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣਨਾ ਹੈ ਫਰਿ ਮੁਕਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕੋਗੇ। ਭਾਰਤ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ - ਸਾਨੂੰ ਨੈਣਹੀਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦੱਸੋ... ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਕਵਿ ਜਾਈਏ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਫਲਾਣਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ, ਪਰਸੁਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਪਰਸੁਰਾਮ ਬਣ ਕਸਿ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕੀ? ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਕਵਿ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋ ਆਤਮਾਵੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਤੁਸੀਂ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਦੁਖੀ ਕਿੰਗਾਲ, ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਫਰਿ ਸਤੀਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੋਰ ਸੰਗ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜੋ। ਰਹੋ ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਹਸਿਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸ਼ਿਚ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਸਭ ਸੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਫਰਿ ਮੈਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੋਗੇ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਉਚ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾਓਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਉਚ ਪਦਵੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਫਰਿ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤੀਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਬੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੀਨੇ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੁਣ ਫਰਿ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਵਨ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੱਦ ਲਾਇਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ, ਸਭ ਸੁਖੀ ਸਨ। ਹੁਣ ਦੁਖੀ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਹੈਵਨ ਸੀ ਹੁਣ ਹੇਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਫਰਿ ਹੇਲ ਨੂੰ ਹੈਵਨ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨ ਸਕੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਰਿਵੀਕਾਰੀ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ। ਭਾਰਤ ਸ.ਵਿਲਾ ਸੀ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਬਾਪ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਰਾਵਨ ਨਰਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਨ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਰਾਵਨ ਸ਼ਰਾਪਤਿ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਸ਼ਰਾਪਤਿ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਰਾਵਨ ਤੇ ਜੱਤਿ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁਟੇ ਗ੍ਰਹਣ। ਇਹ 5 ਵਕਾਰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦੇਣੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਦਾਨ ਦਵੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਵਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਕਾਮ - ਕਟਾਰੀ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੋ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਕੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੀਜੇ ਨੇਤਰ ਨਾਲ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਹੁਣ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਰਾਵਨ ਦੇ ਸ਼ਰਾਪ ਤੋਂ ਬਚਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। 5 ਵਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਵਰਤੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਅਕਰਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ:

ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - "ਜਿਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਉਵੇਂ ਸ੍ਰਰਸ਼ਿਟੀ" ਜੋ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਰਸ਼ਿਟੀ ਰਚਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤਿ ਵਸ਼ਿਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਸ੍ਰ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤਲਬ ਅਲੌਕਿਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੱਦ ਸਮਰੱਥਾ - ਵਰਤੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਭ ਅਲੌਕਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਲੋਕ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਆਪਣੇ ਵਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਲੌਕਿਕਤਾ ਵੱਧ ਕਮੀ ਹੈ। ਅਲੌਕਿਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਰਵ ਅਕਰਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਦਲਿ ਵੱਚਿ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਨ ਵੱਚਿ ਉਲਝਣ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ : ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੀ ਬਲਾਹਿਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ, ਆਪਣੇ ਦਲਿ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਅਸੀਂ ਕੀਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਹਾਂ!"
- ਪ੍ਰਸ.ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਬਾਪ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜਦੇ ਹੋ - ਕਉ ?
- ਉਤਰ:- ਕਉਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬਲਾਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਲਾਹਿਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਨਾਲ ਸਭ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ - ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਸਫਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ।
- ਗੀਤ:- ਮੁਖੜਾ ਦੇਖ ਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ...

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਸ.ਵਿ ਭਗਵਾਨਵਾਚ। ਜਰੂਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਸਖਿਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀਮਤ ਦੰਦਿ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਣ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਹੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੀਨਾ ਪਾਪ ਸੀ ਕੀਨਾ ਪੁੰਨ ਸੀ। ਹਸਿਬ ਤੇ ਦੱਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਅਧਾਕਲਪ ਪੁੰਨ, ਅਧਾਕਲਪ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੁੰਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ, ਨਰਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕੀ ਸੀਤਾ ਵਾਲਾ ਰਾਮ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਵੰਸ਼ ਵਲੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਬਰੋਬਰ ਅਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ - ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੀ ਫਰਿ ਅਧਾਕਲਪ ਪਾਪ - ਆਤਮਾ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੀਨਾ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ, ਉਹ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਲਿ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ। ਪਾਪ - ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਕਵਿ ਬਣਾਗੇ... ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਯਗ, ਤਪ ਆਦਿ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ - ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ, ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਪੁੰਨ - ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ - ਆਤਮਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਆਸ਼ੁਰੀ ਮਤ ਨਾਲ ਪਾਪ - ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ - ਬਣਦੇ ਸੀਤੀ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਕੀਨਾ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਪੁੰਨ - ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਪ੍ਰਸਾਪਤਿ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਸਾਰੇ ਫਰਿ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ, ਓ ਭਗਵਾਨ ਅੱਖਰ ਹੀ ਨਕਿਲਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਾਂ ਨਾ ਸਕਣ। ਨਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਹੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ.ਵਿ ਦੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ, ਕੀਨਾ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਪਤਿ - ਪਾਵਨ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਜਦੋਂ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਮਤ ਮਲਿਦੀ ਹੈ, ਸ੍ਰੀਮਤ ਕੋਈ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣੀ ਸੀ ਫਰਿ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ੁਰੀ ਮਤ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਾਂ ਜਦ ਤੁਹਾਡਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਸ੍ਰੁ ਵੀਚ ਆਏ ਸੀ, ਹੁਣ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਝਾੜ ਪੁਰਾਣਾ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਅਜਹਾ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਸ਼ਿਟੀ ਦਾ, ਵੈਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਬੀਜ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਬੀਜ ਤੋਂ ਹੀ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਨਕਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ‘ਗੋਡ ਫਾਦਰ’। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖੇਲ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਖੇਡ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਜੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਥੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਵਤਨ ਅਤੇ ਮੁਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਰਮਸੰਤਰ ਇਹ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਜੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਉਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ, ਵਿਕਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਮਸੰਤਰ ਹੈ। ਸਤਿਜੁਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਕਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਨੂੰ ਹੈਵਨਿ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈਵਨਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਜੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੈਵਨਿਲੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਹੈਵਨਿ ਹੀ ਰਚਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ- ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਿਫ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਹੈਵਨਿ ਸੀ। ਰਚਿਅਤਾ ਜਰੂਰ ਰਚਨਾ ਰਚਣਗੇ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਖੰਡ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਸ਼ਿਟੀ ਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ.ਹੁਕਾਰ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ.ਹੁਕਾਰ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਤਾਂ ਜੋ, ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਦਾਨ

ਕਰਨਗੇ, ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਕੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੀਨਾ ਵੀ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਪਰ ਫਰਿ ਵੀ ਡੀਗਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਦਾਨੀ ਖੰਡ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਜੋ ਵੀ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਹੈ, ਸਭ ਇਸ ਵੱਚ ਸਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਸਵ ਅਸ਼ਵਮੇਘ ਅਵਨਿਸ਼ਾਸੀ ਗਿਆਨ ਯਗ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਵਾਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇਸ ਵੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਅਸੀਂ ਕਉ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਈਏ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੀ ਵੀ ਆਏ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਉਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਉਕਿ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸੋਚਾਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ 21 ਵਾਰ ਬਲਹਿਾਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਲਹਿਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੀਨੇ ਪਤਤਿ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਰਿ ਸ.ਰਨਗਤੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ 63 ਜਨਮ ਰਾਵਣ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹੋ। ਇੱਕ ਸੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ। ਰਮਾਇਣ ਵੱਚ ਤਾਂ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸੋਕ ਵਾਟਕਾ ਵੱਚ ਰੱਖਿਆ। ਅਸਲ ਵੱਚ ਗੱਲ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਰਾਵਣ ਮਤਲਬ 5 ਵੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਜੇਲ ਵੱਚ ਹਨ ਇਸਲਈ ਦੁਖੀ ਹੋ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵੱਚ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੀ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਵੀ ਕਹਿਾ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੀ ਇਥੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣਗੇ ਕੀ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਕਹਾਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਵਾਂ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਯ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਆਵਾਂ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਨਾਮ ਹੀ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਫਰਿ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਵੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਏ ਕੀਨੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵੱਚ ਕਨਵਰਟ ਕਰ ਲਿਆ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਨਵਰਟ ਹੋਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਜਨਸੰਖਿਆ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਜਨਸੰਖਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਵੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਜੋ ਆਵਾਂ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਹੀ ਬਦਲ ਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਮੁੱਖ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਅਜਹੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਆਲਰਾਉਡ ਸਾਗਰ ਹੀ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਦੋ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਇਸ ਵੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਾਕ੍ਰਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ ਮੇਰਾ ਕਰਤਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਹੋ ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ, ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੀ ਹੋ ਲਬ੍ਰਿਰੇਟਰ। ਲਬ੍ਰਿਰੇਟ ਕੀਸ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਸਤਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਬ੍ਰਿਰੇਟ ਕਰ ਸੁਖਧਾਮ ਵੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣਗੇ ਕੀ ਫਲਾਣਾ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ ਪਾਰ ਨਰਿਵਾਣ ਗਿਆ। ਵਲਾਇਤ ਵੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ ਲੇਫਟ ਫਾਰ ਹੈਵਨਲੀ ਅਬੋਡ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਕੋਲ ਗਏ। ਹੈਵਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ, ਬਰੋਬਰ ਹੈਵਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈਲ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈਵਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਹੈਵਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੂਕ੍ਸਮਵਤਨ, ਮੂਲ ਵਤਨ ਵੱਚ ਕੋਈ ਹੈਵਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੈ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਕੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਤੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਗਰਭ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਗਰਭ ਵੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਗਰਭ ਮਹਲਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਉਕਿ ਉਥੇ ਕੋਈ ਵੀਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਸਜਾ ਭੋਜਣ। ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਗਰਭ ਮਹਲਿ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀਕਰਮ ਕਰਦੇ, ਜਿਸਦੀ ਸਜਾ ਭੋਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਗਰਭ ਜੇਲ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵੱਚ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ - ਸਵਰਗ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ। ਪੀਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵੱਚ ਗਰਭ ਵੱਚ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਰਮ - ਅਕਰਮ - ਵੀਕਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਫਰਿ ਸ.ਸਤਰ ਗੀਤਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਵੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਸਰਾਪਤਿ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰਾਪ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਵਰ ਦਿੰਦੀ ਹਨ - ਆਯੂਸ਼ਮਾਨ ਭਵ, ਪੁਤਰਵਾਨ ਭਵ, ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਭਵ ...ਸਾਰੇ ਸੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆ ਬਣੋ ਹੋ। ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਫਰਿ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵੱਚ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਬਗਿਰ ਸਵਿਏ ਤੁਸੀਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਜਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵੱਚ ਪਹਲਿ - ਪਹਲਿ ਆਵਾਂ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਫਰਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਏ। ਬਾਪ ਅੰਤ ਵੱਚ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲਬ੍ਰਿਰੇਟਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਿਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਵਿ - ਸਾਨੂੰ ਪਤਤਿ ਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ,

ਇਸ ਵੱਚ ਚਰੱਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮੱਠੇ- ਮੱਠੇ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਅਤੇ ਵਕਿਰਮ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵਕਿਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਸੰਤਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਕਿਰਮਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਹੀ ਵਕਿਰਮ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ।

2. ਅਜਹਿ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਬਲਹਿਾਰੀ ਬਾਪ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਣ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਇਸ ਯੋਗ ਵੱਚ ਸਵਾਹਾ ਕਰ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਲਸ ਦੇ ਭੰਨਿ - ਭੰਨਿ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਸਦਾ ਹੁਲਾਸ ਵੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ
ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਆਲਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚ ਭੰਨਿ - ਭੰਨਿ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਲਸ ਵੀ ਵਸਿੰਸ਼ ਵਕਿਰਮ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਹੁਲਾਸ ਵੱਚ ਰਹੋ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਲਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਲਸ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਹੁਲਾਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸੋਚਾਂਗੇ, ਕਰਾਂਗੇ, ਕਰ ਹੀ ਲਵਾਂਗੇ, ਹੋ ਜਾਏਗਾ .. ਇਹ ਸਭ ਆਲਸ ਦੀ ਨਸ਼ਿ.ਨੀ ਹੈ। ਅਜਹਿ ਆਲਸ ਵਾਲੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਇਹ ਹੀ ਸੋਚੋ ਕੀ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੰਨਿ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੁਣ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਉਹ ਹਨ ਜਨ੍ਹਿ ਦਾ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਕਹਣਾ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੈਸ਼ਵਲੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਦਵੈਤ ਰਾਜ, ਜਿੱਥੇ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?
- ਉਤਰ:- ਯੋਗਬਲ। ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਅਦਵੈਤ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਵੇਂ ਕ੍ਰਸ਼ਿਚਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇਤਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੇਕਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਲਿ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਸ਼ਿਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਵਸ਼ਿਵ ਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਛੋੜ ਭੀ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਸੰਘਿਸਨ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਓਮ ਸ.ਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਓਮ ਯਾਨੀ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਮੈਂ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਸਾਡੇ ਆਰਗਨਜ਼ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਉ ਕਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਗਲਾਨੀ, ਦੁਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫਰਿ ਤੋਂ ਆਕੇ ਗੀਤਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਓ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸ.ਵਿਸ਼ਾਬਾ ਆਉ ਕਉਂਕਿ ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਤੇ ਫਰਿ ਤੋਂ ਪਰਛਾਵਾਂ ਪਾਏ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਰਾਵਨ ਦਾ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਦੁਖੀ ਪਤਤਿ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਰੂਪ ਬਦਲ ਕੇ ਆਉ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਆਉਣਾ ਦਵਿਜਿ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਪਣਾ ਨਰਿਕਾਰੀ ਰੂਪ ਬਦਲ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਪਰਮਪਤਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਰਿ ਤੋਂ ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ ਸਾਧਿ ਰਹਿ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਤਿ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਰਿ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਤਯੁਗ ਬਣਾਉਣ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਸ਼ਿਨੂੰ, ਸੰ.ਕਰ ਦਾ ਚੰਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੰ.ਕਰ ਦਵਾਰਾ ਵਨਿਸ਼ ਫਰਿ ਵਸ਼ਿਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਵਸ਼ਿਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਫਰਿ ਤੋਂ ਰੂਪ ਬਦਲਕੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂਆਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਹਨ। ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਫਰਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਰਿਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੀਤ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਮਾਇਆ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪੁਕਾਰਨਾ ਪਵੇ। ਉਥੇ ਤੇ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਸਤਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਨਿ, ਅਧਾਕਲਪ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਰਾਤ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੈਸ਼ਵਲੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੀ ਰਾਤ - ਦਨਿ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਨਿ ਅਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਪੂਰਾ ਹੋ, ਦਨਿ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਸਿ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਨਿ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਰਿ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਦੇ ਸਵਿਏ ਕਸਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਫਰਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਰਾਤ੍ਰੀ। ਸ.ਵਿ ਰਾਤ੍ਰੀ ਵੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਨ ਦੀ ਵੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸ.ਵਿ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਤਲਬ ਸ.ਵਿ ਦਾ ਗੰਥਿਕਾਰਨੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਹਿ ਬਾਪ ਦਾ ਦਨਿ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਸ਼ਿਤੀ ਨੂੰ ਪਤਤਿ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਲੀ ਡੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਲਬ੍ਰਿਟਰ ਹਾਂ, ਗਾਈਡ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਰਾਜਯੋਗ ਸਾਧਿਣ ਦਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨਾ ਅੰਗੂਠੇ ਮਸਿਲ ਹੋ, ਨਾ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਮਸਿਲ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਟਾਰ ਹੋ, ਬੰਦੀ ਮਸਿਲ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬੰਦੀ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹੋ, ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਲਿਏਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਦੁਖ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਰਹਿਮਦਲਿ ਬਾਬਾ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਰਹਿਮ ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਕਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਬਲਸਿਫੁਲ, ਪਓਰਿਟੀ ਫੁਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੁਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਬਲਸਿ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਰਚਤਾ ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਕ੍ਰਸ਼ਿਟਰ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਸ਼ਿਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਰਿ ਉਸ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ

ਰਚਦੇ ਹਨ, ਫਰਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਨਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ - ਪਾਲਣਾ - ਵਨਿਸ਼ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਜਿਗ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਝੱਟ ਨਾਲ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਰ੍ਹਿਫ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਜਦੋਂ ਲੱਖਾਂ, ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਰਾਜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਕਦੇ ਕੋਈ ਵਸ਼ਿਵ ਤੇ ਰਾਜਾਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਵੱਚਿ ਇਤਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਮਲਿ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਸ਼ਿਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਵਸ਼ਿਵ ਤੇ ਰਾਜ ਪਾਉਣ, ਇਹ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਡਰਾਮੇ ਵੱਚਿ ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਹੂਬਲ ਵਾਲੇ ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਵਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਮਲਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਥੇ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਰਤੀ, ਆਕਾਸ਼ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਟੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਨੂੰ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਦਵੈਤ ਰਾਜ। ਇੱਥੇ ਹਨ ਅਨੇਕ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਸੱਖਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰੀਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਸਮੇਂ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਸ੍ਰਾਇਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਵਿ ਫਰਿਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਰਿ ਤੋਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣੇ ਹਨ ਜਰੂਰ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਵੇਟ, ਧਰਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ - ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਫਰਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੱਖੜੀ ਦਾ ਤਉਹਿਰਾ ਇਤਨਾ ਕਾਉ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਲਈ ਸੀ ਕੀ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਵੱਚਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ - ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ - ਪਾਦਰੀ ਲੋਕ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਹੋਰ ਕਸਿ ਵਲ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਨਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੇ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਟ ਗੋਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਸਫੇਦ ਕਪੜੇ ਆਦਿ ਨਾਲ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਨਨ ਬਟ ਵਨ, ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਨਨਸ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਉਸ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਸ਼ਿਚੇ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਨਸ ਫਰਿ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਗੋਡ ਕੋਣ ਹੈ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਸ੍ਰਾਇਸ਼ਟੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੋਝ਼ੀ ਹੀ ਹੈ, ਨਾ ਉਹ ਤ੍ਰਕਿਲਦਰਸ਼ੀ ਹਨ। ਤ੍ਰਕਿਲਦਰਸ਼ੀ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਡੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਗੋਦ ਵੱਚਿ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਬਹੁਤ ਅਮੁੱਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਖਾਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਆਮ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਜਸਿਮਾਨੀ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੋਲੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਡੀਗਣ ਵੱਚਿ 84 ਜਨਮ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਫਰਿ ਚੜ੍ਹਨ ਵੱਚਿ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਮੁਰਤਿ ਲੋਕ ਦਾ ਅੰਤਮਿ ਜਨਮ ਹੈ, ਮੁਰਤਿਲੋਕ ਮੁਰਦਾਬਾਦ, ਅਮਰਲੋਕ ਜੀਵਾਬਾਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਮਰ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰਯੁਗ ਵੱਚਿ ਲੈ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅੱਛਾ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਏ ਹੋ ਤਾਂ ਸਰ੍ਹਿਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸ਼ਿਚੇ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਫਰਿ ਸਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ ਖੇਲ੍ਹ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਪੀਸਫੁਲ, ਬਲਸਿਫੁਲ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੁਜੀਏ ਸੀ ਫਰਿ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜੀਏ, ਆਪੇ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ। ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸਰ੍ਹਿਫ ਇੱਕ ਸ਼.ਵਿ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਫਰਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਸੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਫਰਿ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਜੋ ਬੋਝ਼ਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੁਰਜਾ ਵੱਚਿ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਰਾਜਾਈ ਵੱਚਿ ਆਉਣਗੇ। ਪੁਰਜਾ ਤੇ ਢੇਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵੱਚਿ ਪੁਰਜਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫ਼ਕਿ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਮਾਲਾ ਵੱਚਿ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਪੁਰਜਾ ਵੱਚਿ ਵੀ ਕੋਈ ਗਰੀਬ, ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਾਉ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ? ਜਾਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸ਼ਨ ਅਰਪਨਮ। ਪਰੰਤੂ ਅਸਲ ਵੱਚਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਪਨਮ, ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵੱਚਿ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਮਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਡਾਇਰੈਕਟ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਮੀਟੀ ਵੱਚਿ ਮਲਿ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰ ਲਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਹਸਪਤਾਲ ਕਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਜਾਵੋ, ਜਿਥੇ ਸਭ ਏਵਰਹੋਲਦੀ, ਏਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਨਗੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਇਨਕਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੈਲਥ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਵੈਲਥ। ਤਾਂ ਘਰ - ਘਰ ਵੱਚਿ ਅਜਿਹੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਮ ਹਸਪਤਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਜਾਵੋ। ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਆ ਸਕਣ। ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਖਿ ਦਵੇ। ਜਵਿ ਨੇਚਰ - ਕਾਇਰ ਵਾਲੇ ਲਖਿਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਨੇਚਰ ਬਦਲ ਪਾਇਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਇਮਪਾਇਰ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਏਵਰਹੋਲਦੀ, ਏਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੋਸਟ ਸਵੀਟ ਚਲਿਤ੍ਰਰਨ। ਅੱਛਾ!

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਇਸ ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ । ਖਾਸ ਭਾਰਤ, ਆਮ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ।

2. ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਡਾਇਰੈਕਟ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਅਰਪਣ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਰੂਹਾਨੀ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੋਲ੍ਹਣੀ ਹੈ ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਵੀਧੀ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਵਜਿਏ ਭਵ:
ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਡੀ ਕਾਸੀਅਸ ਨਾ ਹੋਵੇ । ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਣ ਵੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਮੈਂ ਫਲਾਣੀ ਹਾਂ - ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਰਪਣ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਵਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਸਿ ਵੀ ਗੁਣ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ । ਜੇ ਸ੍ਰਵ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਵਜਿਏ ਭਵ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਮਨਮਨਭਵ ਰਹੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਕਿਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਘਰਾਣੇ ਵੱਚ ਆਏ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਤਾਂ ਇਸੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੱਚ ਰਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਹਿੜਾ ਗੁਪਤ ਰਾਜ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ?
- ਉਤਰ:- ਨਰਿਕਾਰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਪਤਿ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਹੈ। ਨਰਿਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਕਵਿੰ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਬੰਧੂ - ਸਖਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੁੜਾ ਗੁਪਤ ਰਾਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵੱਚ ਵੀ ਜੋ ਚੈਵੀ ਕੁਲ ਵੱਚ ਉਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਇਹ ਰਾਜ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਗੇ।

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ - ਸਮਝ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਤਾਂ ਕਹਣਿਗੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਏ ਹਨ। ਉਹ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ, ਦਾਦਾ ਦੇ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕਣ। ਬੁੱਧੀ ਚਲਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਵਿੰਕ ਇਹ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੀਂਗਲ ਨੂੰ। ਕਹਣਿਗੇ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ, ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਫਰਿ ਸ.ਰਾਟ ਵੱਚ ਲਖਿ ਦੱਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਜੋ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਵੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗਾਇਨ ਹੈ ਤਵਮੇਵ... ਮਾਤਸ. ਚ ਪਤਿ... ਇਹ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਨਾ ਵੀਸ਼ਨੂੰ ਦਾ, ਨਾ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਅਸੀਂ ਬਾਲਕਿ ਤੇਰੇ। ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਉਪਰ ਵੱਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਯਾਦ ਫਰਿ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ ਜੱਦ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਲੋਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਨਕਿਲ, ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਸਮੁੱਖ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਚ ਜੋ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਉਪਰ ਕਰਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ...ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਜਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ.ਵਿਲੀੰਗ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੇਰੇ ਮਸਿਲ ਇਵੇਂ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੀ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਕਹਣਿਗੇ, ਬੰਧੂ ਨਹੀਂ ਕਹਣਿਗੇ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਪਰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਸ.ਵਿਲੀੰਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਰਿਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਸਿ ਨੇ ਕਹਿ, ਕਸਿ ਨੂੰ ਕਹਿ? ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਲੀੰਗਿ ਹੈ। ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗੀ - ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਵਾਰਾ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਸਾਕਾਰ ਵੱਚ ਫਰਿ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਵਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ? ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਗੋਦ ਵੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ.ਵਿ ਪਤਿ ਠਹਰਿਆ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਠਹਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਫਰਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੈਠ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਿਕ੍ਰਿਟੀ ਦੇ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਟਾਰ ਮਸਿਲ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਰਵਾਰ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਜਿਸ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਜੋ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਘਰਾਣੇ ਤੋਂ ਨਕਿਲ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਘਰਾਣੇ ਵੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਨ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵੱਚ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਲਖਿਅੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਖਿਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੋ ਗਈ ਮਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਕੀਨੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਸਵਿਏ ਸਮੁੱਖ ਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਚੈਵੀ ਕੁਲ ਵੱਚ ਉਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਨਵੇਂ ਕਸਿ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਬੈਠੇਗਾ, ਨਾ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ.ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ, ਜਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਸ ਚ ਪਤਿ.... ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ.ਵਿ ਬਾਬਾ ਨੂੰ। ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਫਰਿ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਕਵਿੰ? ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਵਿ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਵਿਆਸ ਨੇ ਜੋ ਲਖਿਅੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਕੰਠ ਕਰ ਲੀਤਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹਣਿਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਸਿ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੰਠ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕਸਿ ਨੂੰ ਇਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ - ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਫਰਿ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਫਰਿ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕੀਨਾ ਸਹਜਿ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਤਿ ਕਸਿ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ -

ਵਚਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਮਾਂ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਅਨੰਨਯ ਬੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਲ ਨੂੰ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਤਪਤਿ ਕਹਿਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਪ੍ਰਜਾ ਮਾਤਾ ਕਥਿ? ਤਾਂ ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਾਤਾ ਨੂੰ। ਆਦਿ ਦੇਵ ਤਾਂ ਫਰਿ ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਤੇ ਕੀਨਾ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕ੍ਰਿਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਕੱਤੇ ਵੱਚਿ ਕਾਲੀ ਦਾ ਮੰਦਰਿ ਹੈ। ਬੰਬੇ ਵੱਚਿ ਵੀ ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦਾ ਮੰਦਰਿ ਹੈ। ਸ਼ਕਲ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਹੈ ਕੌਣ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਭਗਵਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਕੇ ਫਰਿ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇੰਨੀ ਡਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਹਨ ਨਰਕਵਾਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਹਨ ਸੁਵਰਗਵਾਸੀ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਸਰਿਫ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਹੋਣਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਰਿ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਹੋਏ, ਤਾਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ। ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਦੇ ਬਾਦ ਫਰਿ ਵੰਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ... ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਰੋਬਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਅੱਛਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਵੱਚਿ ਵੰਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ। ਕਲਯੁਗ ਵੱਚਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਰ ਵੰਸ਼ੀ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਮਤਲਬ ਸ੍ਵਰ ਧਰਮ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵੱਚਿ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਨਾ ਰਾਮਰਾਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਜਰੂਰ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਕਲਯੁਗ ਵੱਚਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਮਹਾਨ ਦੁੱਖੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕਸਿ ਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਦੱਸ ਸਕੇ। ਕਸਿ ਦੇ ਵੀ ਖਿਆਲ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਾਢਿਕ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਹੈ। 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕਾਢਿ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ? ਕਾਢਿਕ ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਬੈਠਕੇ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫਰਿ ਕਸਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਮਝਦਾਰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੇਸਮਝ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਝਦਾਰ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਬਣਨਗੇ। ਜੀਨਾ - ਜੀਨਾ ਜੋ ਜਾਸਤੀ ਸਮਝਦੇ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਲਖਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਫਲਾਣੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ ਜਾਸਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਕੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਥਿ ਤੋਂ ਵੀ ਨਮਿਤਰਣ ਮਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਲਖਿ ਕੇ ਭੇਜੋ, ਕੌਣ - ਕੌਣ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਸਿ - ਕਸਿ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਉਸ ਨਮਿਤਰਣ ਤੇ ਹਨ ਕੀ? ਫਰਿ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ ਕ੍ਰਮਾਰਕਾ ਹੈ, ਮਨੋਹਰ ਹੈ, ਗੰਗੇ ਹੈ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਚਿ ਕਸਿ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹਨ। ਜਗਦੀਸ਼ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ, ਰਮੇਸ਼ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਦੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਜਵਿੱ ਜੱਜ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੌਰਮੰਦਿ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੇ ਤੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਕੇਸ ਇੱਕ ਦੇ ਤੋਂ ਉਪਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਰਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵੱਚਿ ਜਾਓ ਫਰਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ। ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਜੱਜਮੈਂਟ ਠੀਕ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਫਰਿ ਉਸ ਤੋਂ ਉਪਰ ਜਾਣਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵੱਚਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਫਰਿ ਦਵਾਪਰ ਵੱਚਿ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਹੀ ਕੇਸ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ ਹੋਣਗੇ ਵੀ ਥੋੜੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਕੇਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਥੋੜੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੀਨੇ ਜੱਜ ਵਕੀਲ ਫੇਰ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵੱਚਿ ਫਰਕ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਕਸਿ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਜਵਿੱ ਬਰਿਲਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮੰਦਰਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨੀ ਲਖਿ। ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਵਿ ਮਲਿਨੀ, ਜਦਕਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਲਯੁਗ ਸੀ? ਕਲਯੁਗ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਸਿ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਜੋ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚੀਤਰ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਲੜਾਈ ਚਲਦੀ ਹੈ ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕ੍ਰਸ਼ਿਚਨ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਮਲਿ ਜਾਣ, ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣ ਤਾਂ ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਵਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਆਪਸ ਵੱਚਿ ਮਲਿ ਜਾਣ - ਤਾਂ ਮਾਲਕਿ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਚਿ ਕੀਨਾ - ਕਵੀਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫਰਿ ਤੋਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸੁਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਫਰਿ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖੁਦ ਵੱਚਿ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ - ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੱਚਿ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ

ਨੂੰ ਸਭਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਲੌਕਿਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਕੱਢ ਇੱਕ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸੁਣਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਜੀਤ ਭਵ:

ਜੱਦ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਵੀ ਵਜ਼ੀ ਮਤਲਬ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ ਵੱਚ ਕਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤੰਨਿ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ :- 1. ਰੂਹਾਨੀਯਤ, 2. ਰੁਹਾਬ ਅਤੇ 3. ਰਹਿਮਦਲਿ ਦਾ ਗੁਣ। ਜੱਦ ਇਹ ਤੰਨਿ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵੱਚ, ਸਥਿਤੀ ਵੱਚ, ਚਹਿਰੇ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵੱਚ ਵਖਾਈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਜੀਤ ਆਤਮਾ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸ੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਲਗਾਮ ਮਜਬੂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਭੱਜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

- ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- "ਮਨੋ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਸੇਲ੍ਹਫ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਰਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣੋ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ" ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਈ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਉਤਰ ਦੇਵੋ?
- ਉਤਰ:- ਬੋਲੋ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਆਤਮਾ ਜੋਤੀ ਬੰਦੂ ਹੈ । ਆਤਮਾ ਵੱਚ ਹੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ । ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਨ । ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਗੋਡ਼ ਰਲਿਅੰਸ਼ਜੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸੇਲ੍ਹਫ ਰਲਿਅੰਸ਼ਜੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ।
- ਗੀਤ:- ਨਾ ਵੇਹ ਹਮਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ...

ਓਮ ਸ.ਭੀ। ਮਨੋ - ਮਨੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ । ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ । ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਰ ਮਟਿੰਗੇ ਸਾਧੂ - ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਉਪਰ । ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਕੇ ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ । ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ । ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ । ਬੱਚੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ, ਫਰਿ ਕੀ ਕਰਾਂ । ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਜਾਵਾਂਗਾ । ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਹੈ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ । ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ । ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਸਿਸ਼ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ । ਤੁਸੀਂ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵਕਾਰੀ, ਪਤਿਤ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਵਗਿਡ਼ ਪੈਣਗੇ । ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਹੈ । ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ । ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ । ਬੜੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ । ਕਪਿਰੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ - ਉਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਕੱਚੇ ਹਾਂ, ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਆਕੇ ਦੱਸੋਗੀ ।

ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਰ - ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਪਤਿਤ ਹਨ । ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ । ਭਗਵਾਨ ਨਰਿਕਾਰ ਸ.ਵਿ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ.ਵਿ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ । ਪਹਲਿਆਂ - ਪਹਲਿਆਂ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਣ ਤਾਂ ਠਹਿਰ ਸਕਣਗੇ । ਪਹਲਿਆਂ - ਪਹਲਿਆਂ ਦੱਸੋ ਕੀ ਸ.ਵਿ ਭਗਵਾਨੁਵਾਰ - ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ । ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ । ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਸਿਸ਼ ਨੂੰ - ਸੰ.ਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ । ਵੇਖਣ ਵੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ । ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਹਿਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਰਮਪਤਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ । ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ । ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਨੌਉਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਪ੍ਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਉਹ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਬਲਿਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ । ਸਰਿਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ । ਗੱਲਬਾਤ ਤੇ ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ । ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਆਤਮਾ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾ ਆਤਮਾ, ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ । ਆਤਮਾ ਬਗਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਪਹਲਿਆਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਹਚਿਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਚਿਨਣ ਸਕੋਗੇ । ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮਪਤਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਵਿੰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ, ਵੇਖ ਸਕਦੀ । ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ "ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜ਼ਬ ਸਤਿਾਰਾ" ਪਰ ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਮਨੁੱਖ ਬਲਿਕੁਲ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ । ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਫਰਿ ਮੇਰੇ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣੋ । ਸੁਣਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ । ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਹ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਸਿ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਹਲਿਆਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣੋ, ਸੇਲ੍ਹਫ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਰੋ । ਆਤਮਾ ਖੁਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਵਿੰ ਕਰੀਏ । ਇਹ ਬੋਝਹੀ ਨਾ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵੱਚ ਕਵਿੰ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਸਾਧੂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਲ੍ਹਫ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਨਰਿਕਾਰ ਪਰਮਪਤਿਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਣੋ । ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਦੋਂ ਮਲਿਣ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ । ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਪਤਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ ਆਉਣਗੇ । ਕਵਿੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਣਗੇ? ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਤਭੇਦ ਵੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਸ.ਸਤਰਾਂ ਤੇ । ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨਾਂ ਨਾਲ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਨਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਰਲਿਅੰਸ਼ ਕਰ ਸਕੋਗੇ । ਉਹ ਤੇ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ । ਇਵੇਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏਗਾ? ਤ੍ਰਕਿਲਦ੍ਰਸੀ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇਗਾ? ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ । ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਨਾਸਤਕਿ ਹਨ । ਉਹ ਫ.ਰਿ ਕਹਾਂ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਜੋ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਨਾਸਤਕਿ ਹਨ । ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ । ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚੰਤਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹਨ । ਚੰਤਰਾਂ ਉਪਰ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਕਸਿ ਨੇ ਵਰਲਡ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਵੇਖੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ - ਲੰਡਨ ਕੱਥਿ ਹੈ? ਅਮਰੀਕਾ ਕੱਥਿ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਟੀਚਰ ਬੈਠ ਮੈਪ ਤੇ ਸਮਝਾਵੇ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਚੰਤਰ ਬਣਾਏ ਹਨ ਪਰ ਡਟਿਲ ਵੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ । ਸੂਰਜਵੰਸੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੱਥਿ ਲਈ? ਫਰਿ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀਆਂ ਨੇ ਕੱਥਿ ਲਈ? ਕੀ ਸੂਰਜਵੰਸੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜਹਾਈ ਕੀਤੀ? ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਭਨੂੰ ਵਰਸਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ । ਸੂਰਜਵੰਸੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀ ਤਾਂ ਵਸਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਹਨ । ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੜਹਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਵਸਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਬਣਦੇ ਹਾਂ । ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ

ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਜੀਤਿਆ ਜਾਂ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ। ਨਹੀਂ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਘਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਧ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵੱਧ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵੱਧ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਤਾਬ ਵੱਧ ਵੇਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਹਾਥੀ ਹੈ, ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਚਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਤੇ ਬੈਠ ਫਾਲਤੂ ਡਬਿਟ ਕਰਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਭਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਇਦਾ ਵੀ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਫਰਿ ਕਲਾਸ ਵੱਧ ਬੈਠਣ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸੰ.ਸੇ. ਉਠਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ - ਉਹ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਲਿਆ ਹੈ। ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ ਆਤਮਾ ਹੀ ਭੋਗਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵੱਧ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦਵਾਰਾ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸਿਚੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਲਗਾਓ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹਨੂਮਾਨ ਦੇ ਵੀ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਹਨੂਮਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਗਾ, ਜੋ ਬਾਪ ਹੈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਤਾ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵੱਧ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜਾਈ ਹੋਵੇ। ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਵਿੰ ਚੱਲੀ ਫਰਿ ਥੱਲੇ ਉਤਰੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸਾਨੂੰ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਰਿ ਤੋਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਗਾ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤਮੋਪੁਰਾਣ ਤੋਂ ਸਤੋਪੁਰਾਣ ਨਾ ਬਣੇ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਨਾ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਰਸਾ ਮਲਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਵਕਿਰਮਾਂ ਜੀਤ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਹ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਸਮਝਣਗੇ, ਕਈ ਤੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਸੌਰ ਮਚਾਉਣ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਿਪਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਕਿਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹੰਗਾਮਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਏਕਾਂਤ ਵੱਧ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਇਥੇ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ - 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵੱਧ ਰਹਿਕੇ ਸਮਝਣਾ ਕਾਉਕੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਵਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਾਂ ਸੈਰ ਖੁਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵੱਧ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਣ। ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਹ ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੀ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਧ ਹਨ ਸਭ ਪਾਵਨ। ਕਲਯੁਗ ਵੱਧ ਸਭ ਹਨ - ਪਤਿਤ। ਪਤਿਤ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬੋਝੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵੱਧ ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਜੋ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਰਿਵਾਣ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਧ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਆਕੇ ਮੱਤ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦਵੇ। ਹੁਣ ਸਭ ਦਾ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਵਨਿਸ਼ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੜੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਸਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸੁਣਨ, ਡਿਸਟਰਬੈਂਸ ਨਾ ਕਰਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਚਿ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹਿਰਿਆ, ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵੱਧ ਵੀ ਅੱਖਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਅੱਖਰ ਤਾਲੁਕ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੇ ਕਹਿਾ ਹੈ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਿਫ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ.ਵਿ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਭਗਵਾਨ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਈ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਲੌਕਿਕ ਦਵਿਯ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵੱਧ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜਸਿਨੂੰ ਹੀ ਭਾਗੀਰਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਕਿਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਫਰਿ ਪਾਵਨ ਅਵਵਿਕਤ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਫਰਿ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਧ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਡਟਿਲ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਧਿਰੋ ਆਉਣਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ ਫਰਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਧ ਖ.ਵ ਪਈ ਹੈ, ਉਹ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਨਕਿਲੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿਤਰ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਫਰਿ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਧ ਆਓਗੇ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਰਿਫ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਕੰਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਫਰਿ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵੱਧ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਧ ਤੁਸੀਂ ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇਹ ਬਲਿਕੁਲ ਹੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵੱਧ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਵਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫਰਿ ਜੋ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਫਰਿ ਰਪੀਟ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਢਲਿ ਵੱਧ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਏ।

ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਕਿਰਮ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਕਰੋ ਨਾ ਕਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਮਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਧ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਿ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਧ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਕਿਾਰ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਲਿਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰ ਉਠ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਰਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਲਈ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਨਿਕਾਲ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਮਨਸਾ ਦੇ ਮਹਾਦਾਨ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸਾਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸ਼੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਭਵ:

ਜੋ ਬੱਚੇ ਮਨਸਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਸ਼੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਉਕਾ ਮਨਸਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਤਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਮਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸਾਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਜੱਥੇ ਚਾਉਣ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਟਕਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੰਕਲਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੇ ਵਜਿਓ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਚੰਚਲ ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਅਚਲ ਜਾਂ ਸ.ਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਨਰਿੰਤਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸੰਗਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਵੇਗੇ।

“ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ - ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ”

ਅੱਜ ਤੁਰਮੁਰਤੀ ਬਾਪ ਤੀਨ ਸੰਗਮ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਇਹ ਯੁਗ ਸੰਗਮ, ਤੀਜਾ ਹੈ ਅੱਜ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਸੰਗਮ। ਤੀਨੋਂ ਹੀ ਸੰਗਮ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਗਮ, ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਿਸ਼ਵ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗਮ ਸ੍ਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਸੰਗਮ ਨਵੀਨਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੀਨੋਂ ਹੀ ਸੰਗਮ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਨਾਲ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪਧਾਰੀ ਅਤੇ ਆਕਾਰ ਰੂਪਧਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਵਿਮਾਨ ਨਾਲ ਪੁੱਜੇ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਡਾਇਮੰਡ ਸਮਾਨ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਾਉਂਕਿ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਬਣੇ ਹੋ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨ ਹੋ, ਹੀਰੋ ਡਾਇਮੰਡ ਹੋ। ਦੂਸਰਾ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀਰੋ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਸੈਕੰਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਜਨਮ ਦੀ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਰ੍ਹਿਫ ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਮੁਬਾਰਕ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਵਕਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਸਦਾ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਵੱਚ ਲੈ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਚ ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼. ਨਵੀਨਤਾ ਜੀਵਨ ਵੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋ - ਜੋ ਹਰ ਸੈਕੰਡ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਦਾ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਆਪਸ ਵੱਚ ਵੀ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨਜਾਣ, ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਸੰਬੰਧ ਜਾਂ ਸੰਪਰਕ ਵੱਚ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹਰ ਵਕਤ, ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦਲਿ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਜਾਂ ਵਧਾਈ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਕਵਿ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਧਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਵੇ। ਵਧਾਈ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਧਾਈ ਹੈ। ਦੁਖ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵਧਾਈ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਦਲਿ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਜਾਂ ਵਧਾਈ ਹੈ। ਦੂਸਰੀ ਆਤਮਾ ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀੜ ਚੈਵੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਹਰ ਵਕਤ ਵਧਾਈ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਕੰਡਾ ਦਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਦਲੇ ਵੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਦਵੇ। ਉਹ ਦੁਖ ਦਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੁਖ ਦਵੇ। ਜਵਿ ਨਾਲ ਤਵਿ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਅਗਿਆਨੀ ਨਾਲ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਸਿਸਕਾਰਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਸ਼ੀਭੂਤ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ 'ਵਸ਼ੀਭੂਤ' ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ।

ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵੱਚ ਸ੍ਰਵ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਦੀ, 'ਵਸ਼ੀਭੂਤ' ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਦਲਿ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਸਦਾ ਨੈਚੁਰਲ ਰੂਪ ਵੱਚ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਕਾਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਾਤਾ ਮਤਲਬ ਦੇਵਤਾ ਹੋ, ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸਰ੍ਹਿਫ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਕਲ ਦੇ ਦਿਨ ਚਲਦੇ - ਫਰਿਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਮੁਬਾਰਕ ਹੋ - ਇਹ ਕਹਿਕੇ ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਸੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਕਹਾਣੀ ਭਾਵੇਂ, ਦਲਿ ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ। ਲੇਕਿਨ ਸਾਰਾ ਸਾਲ ਕਹਾਣੀ, ਸਰ੍ਹਿਫ ਦੇ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਣੀ। ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਦਲਿ ਨਾਲ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਦਲਿ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਲਵੇ ਦਲਿ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਹਰ ਵਕਤ ਦਲਿ ਖੁਸ਼ ਮਠਾਈ ਵੰਡਦੇ ਰਹਾਣ। ਸਰ੍ਹਿਫ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਮਠਾਈ ਖਾਣਾ ਜਾਂ ਖਵਾਉਣਾ। ਕਲ ਦੇ ਦਿਨ ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਮਠਾਈਆਂ ਜੀਨੀਆਂ ਮਰਜੀ ਖਾਣਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਠਾਈ ਖਵਾਉਣਾ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਲਿ ਨਾਲ ਦਲਿਖੁਸ਼ ਮਠਾਈ ਖਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕੀਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਅਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਤਾਂ ਫਰਿ ਵੀ ਮੂੰਹ ਦੀ ਮਠਾਈ ਖਾਣ ਵੱਚ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਦਲਿਖੁਸ਼ ਮਠਾਈ ਜੀਨੀ ਮਰਜੀ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਖਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਬਮਿਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਾਉਂਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਸ ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੀ - ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਖਾਓ। ਜਵਿ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ "ਬਾਬਾ" ਕਹਿੰਦੇ ਮਧੁਰਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ। 'ਵਾਹ ਬਾਬਾ' ਕਹਾਣ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਮਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਾਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਕਸਿ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਾਉਂਕਿ ਬਾਪ ਵਾਂਗੂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਵਾਰਾ ਆਪਸ ਵੱਚ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਆਪਸ ਵੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਹਿਜੋਗੀ ਸਾਥੀ ਬਣ ਉਨਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ, ਲੇਕਿਨ ਕੰਮ ਦੇ ਸਾਥੀ ਭਾਵੇਂ ਬਣੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਸ ਵੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਾਣ। ਜਵਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੱਚ ਨੱਚਦੇ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ, ਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਕਾਰ ਨਮਿਤ ਰੂਪ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇਣਾ। ਸਭ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਕੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਕਾਉਂਕਿ ਸਮਾਨ ਦੇ ਬਨਿ ਤੇ ਨਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਜੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੱਚ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵੱਚ ਉਤਰਣਗੇ। ਉਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਸਰ੍ਹਿਫ ਨਾਲ ਜਾਣਗੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ ਵੀ। ਪੂਜਨੀਏ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬਣਨਗੇ। ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਮਾਨ ਬਣ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸਾਲ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖੋ - ਨੰਬਰ ਵੀ 8, 8 ਹਨ। ਅੱਠ ਦਾ ਕੀਨਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਆਪਣਾ ਪੁਜੀਏ ਰੂਪ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਅਸਟ ਭੁਜਾਧਾਰੀ, ਅਸਟ ਸ਼ਕਤੀਆਂ

ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹਨ - ਅਸ਼ਟ ਰਤਨ, ਅਸ਼ਟ ਰਾਜਧਾਨੀਆਂ- ਅਸ਼ਟ ਦਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਗਾਇਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਰ੍ਹੇ ਵਸਿੰਸ਼ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਮਨਾਓ। ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਰੇ। ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ, ਬੋਲ ਬੋਲੋ, ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵੱਚਿ ਆਵੇ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਸਹਜਿ ਹੈ ਨਾ ਕਉਂਕਿ ਸਾਕਾਰ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਪੂਜੀਏ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸਭ ਦੀ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਹਸਿਸਾਬ - ਕਤਿਬ ਦੇ, ਸੰਗਠਨ ਵੱਚਿ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ - ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਦੇ ਉਪਰ ਕਦਮ ਰੱਖੋ। ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ, ਸਰ੍ਰਿਫ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕਰੋ। ਇਤਨੀ ਅਕਲ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਸਰ੍ਰਿਫ ਮਲਿਉਂਦੇ ਜਾਵੇ ਕਉਂਕਿ, ਬਾਪਦਾਦਾ - ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਰੁੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਨਰਿਕਾਰ ਬਾਪ ਪਰਮਧਾਮ ਨਵਿਸੀ ਹਨ ਲੋਕਨਿ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਰਟ ਤੇ ਵਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਕਲਪ ਦਾ ਪਾਰਟ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ, ਦਾਦਾ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪਾਰਟ ਇਸ ਕਲਪ ਦਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਰਿ ਕਲਪ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਨਰਿਕਾਰ ਬਾਪ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਾਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹੈ। ਸੁੱਧ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਪਰ ਪਾਰਟ ਦਾ ਬੰਧਨ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਸਨੇਹ ਦਾ ਬੰਧਨ, ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੰਧਨ... ਪਰ ਮੰਨਿ ਬੰਧਨ ਹੈ। ਕਰਮਭੋਗ ਵਾਲਾ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਸਾਲ ਸਦਾ ਮੁਬਾਰਕ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਵਰ੍ਹਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਚਿ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ ਹੈ ਕਉਂਕਿ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਰਾਤੀ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲੇ ਸਬੰਧੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਦੂਰ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਬਣਨਗੇ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਮਲਿਣਗੇ। ਕਦੇ - ਕਦੇ ਵਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ? ਪਹਲਿ ਜਨਮ ਵੱਚਿ ਪਹਲਿ ਰਾਜ ਦਾ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਪਹਲਿ ਨੰਬਰ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਸਿਵ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਵਸਿਵ ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇ ਰਾਇਲ ਸਬੰਧ, ਉਸਦੀ ਝਲਕ ਅਤੇ ਫਲਕ ਨਿਆਰੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ ਵਸਿਵ ਮਹਾਰਾਜਾ- ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੀ ਰਾਇਲ ਫੈਮਲੀ ਵੱਚਿ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵੱਚਿ ਵੀ ਫਰਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਮ ਦਾ ਫਰਕ ਵੀ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਵਰਤ ਲਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਨਵਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਵੱਚਿ ਪਹਲਿ ਨੰਬਰ ਦਾ ਰਾਜ ਰਾਇਲ ਫੈਮਲੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਰਾਤੀ ਬਣਨਾ ਹੈ?

ਬਾਪਦਾਦਾ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਫਰਕ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਦ੍ਰਸ਼ਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵੱਚਿ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਕੀ ਹਨ? ਅੱਜ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵੱਚਿ ਵੀਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕੀ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹਨ? ਜਵਿ ਅਜਕਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵੱਡੀ ਫੈਕਟਰੀਜ਼ ਜਾਂ ਜੱਥੇ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਚਮਿਨੀ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਸ ਵੱਚਿ ਸਦਾ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਮਿਨੀ ਸਦਾ ਕਾਲੀ ਵਖਿਥੀ ਦੇਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਦਾ ਮਾਨਵ ਵੀਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਸਿ ਨਾ ਕਸਿ ਵੀਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਣਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਕਲਪ ਵੱਚਿ, ਬੋਲ ਵੱਚਿ, ਈਰਖਾ, ਘ੍ਰਣਿਣਾ ਜਾਂ ਕਸਿ ਨਾ ਕਸਿ ਵੀਕਾਰ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਖਾਂ ਵੱਚਿ ਵੀ ਵੀਕਾਰਾਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਰ ਬੋਲ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ, ਫਰਸ਼ਿਤਾਪਨ ਨਾਲ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸਦਾ ਹੈ ਵੀਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਫਰਸ਼ਿਤੇ ਰੂਪ ਤੋਂ ਸਦਾ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ। ਕਦੀ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਵੱਚਿ ਵੀ ਕਸਿ ਵੀਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼, ਵੀਕਾਰ ਦੀ ਅੱਗ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਣ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਕਦੀ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਧੂੰਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ? ਫਰਸ਼ਿਤਾ ਹੈ ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਆਏ ਜਾਂ ਬੋਲ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦ੍ਰਸ਼ਿ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ - ਮੈਂ ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ, ਫਰਸ਼ਿਤੇ ਤੇ ਬਦਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ? ਵੀਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧੂੰਆਂ ਹੈ। ਉਹ ਜੱਗਦੀ ਹੋਈ ਅੱਗ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਅੱਗ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਜੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਧੂੰਆਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਫਰਸ਼ਿਤਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜੋ ਸਦਾ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਸਟਰ ਦੀਆਲੂ, ਕ੍ਰਪਿਲੂ, ਮਰਸੀਫੁਲ। ਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਪਾਰਟ ਵਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਵੀ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਤੇ ਵੀ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰੋ। ਜੋ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਸੁਣਿਆ - ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਵੀਅਰਥ ਨੂੰ ਨਾ ਸੋਚਨਾ, ਨਾ ਦੇਖਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਸਿਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਹਿਾ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਸਦਾ ਰਹਮਿ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਪਿ ਕਰੋ ਮਤਲਬ ਜੋ ਵੀਅਰਥ ਸੁਣਿਆ, ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੀ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਕ੍ਰਪਿ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਾਲ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਗੇ ਪਰ ਮਨ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵੀਅਰਥ ਗੱਲ ਦੇਖੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸੁਣੀ ਹੋਈ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਵੀਅਰਥ ਬੀਜ ਦਾ ਰੁੱਖ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵੱਚਿ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਰੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਉਂਕਿ ਇੱਕ ਜੋ ਵੀ ਬੁਰਾ ਦੇਖਦਾ ਅਤੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਸੁਣਾਏਗਾ, ਵਰਨਣ ਜਰੂਰ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ? ਇੱਕ ਤੋਂ ਅਨੇਕਤਾ ਵੱਚਿ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਹੀ ਵੀਅਰਥ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜੱਦਿ ਵੱਚਿ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵੱਚਿ ਕੀ ਫੈਲਿਆ? ਵੀਅਰਥ। ਇਹ ਧੂੰਆਂ ਫੈਲਿਆ ਨਾ। ਇਹ ਦੁਆ ਹੋਈ ਜਾਂ ਧੂੰਆਂ? ਇਸਲਈ ਵੀਅਰਥ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਸਨੇਹ ਨਾਲ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸਮਾ ਲਵੋ। ਵਸਿਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਪਿ ਕਰਨੀ ਮਤਲਬ ਦੁਆ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰੋ ਸਮਾਨ ਬਣ ਸਾਥ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਸਾਥ ਰਹਿਣ ਦੀ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਨਾਲ ਚਲਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ, ਥੋੜਾ ਹੋਰ ਰੁਕੀਏ? ਰੁਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਰੁਕਣਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣ ਕੇ ਰੁਕੀਏ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਾ ਰੁਕੋ, ਪਰ ਸਮਾਨ ਬਣਕੇ ਰੁਕੋ। ਫਰਿ ਭਾਵੇਂ ਰੁਕੋ, ਛੁੱਟੀ ਹੈ? ਆਪ ਤਾਂ ਏਵਰਰੈਡੀ ਹੋ ਨਾ? ਸੇਵਾ ਰੁਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਡਰਾਮਾ ਰੁਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾਰਨ ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣੋ। ਕਰਮਬੰਧਨ ਵੇਸ਼ ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਾ ਦੇ ਹਸਿਸਾਬ - ਕਤਿਬ ਦਾ ਚੈਪੜਾ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ! ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੋ। ਸਰਵ ਹੀਮਤ ਵਾਲੇ, ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਚਿ ਦਲਿਖਸ਼ ਮਠਾਈ ਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਫਰਸ਼ਿਤੇ ਬਣ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇਣ

ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਦੀਆਲੂ, ਕ੍ਰਪਿਪਾਲੂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ ।

ਡਬਲ ਵੇਦਿਸੀ ਭਰਾ - ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਜਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ । ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਬੋਲ ਅਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਖੁਦ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ? ਜੋ ਜਵੇਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ । ਜਵੇਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਨੈਚੁਰਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਉਂਕਿ ਹੋ ਹੀ ਵਸਿਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ । ਉਚੇ ਤੇ ਉਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਜਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋਏ ਨਾ । ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਨ ਸੋ.ਜ਼ ਫ.ਦਰ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਦਲਿ ਵੱਚਿ ਕੋਣ ਸਮਾਇਆ ਹੈ? ਜੋ ਦਲਿ ਵੱਚਿ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚਿ ਹੋਵੇਗਾ, ਬੋਲ ਵੱਚਿ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੰਕਲਪ ਵੱਚਿ ਵੀ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ । ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕਾਰਡ ਵੀ ਹਾਰਟ ਦਾ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ । ਗਫ਼ਿਟ ਵੀ ਹਾਰਟ ਦਾ ਭੇਜਦੇ ਹੋ । ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਚੰਤਰ ਭੇਜਦੇ ਹੋ ਨਾ । ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਦਲਿ ਵੱਚਿ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਜੋ ਬੋਲੇਗਾ, ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ । ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ? ਸਰਿਫ਼ ਡਾਟ (ਬੰਦੀ) ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੋਟ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਡਾਟ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ । ਕੰਨਿ ਸਹਜਿ ਹੈ ਡਾਟ ਬਨਾਉਣਾ ਜਾਂ ਡਾਟ ਲਗਾਉਣਾ । ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਇਸੇ ਇੱਕ ਡਾਟ ਸ਼ਬਦ ਵੱਚਿ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਆਪ ਵੀ ਬੰਦੀ, ਬਾਪ ਵੀ ਬੰਦੀ ਅਤੇ ਜੋ ਬੰਦ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦੇਵੇ ਬੱਸ, ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਵੀ ਲਖਿਣਾ ਜਦੋਂ ਸੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਪੈਸਲਿ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਡਾਟ ਬਣੇਗਾ ਨਾ? ਤੇ ਇਹ ਖੇਡ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ । ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਖੇਡ - ਖੇਡ ਵੱਚਿ ਹੈ । ਮੁਸ਼ਕਲਿ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਦੰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕੰਮ ਵੀ ਸਹਜਿ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹਜਿ ਯੋਗੀ । ਬੋਰਡ ਵੱਚਿ ਵੀ ਲਖਿਦੇ ਹੋ “ਸਹਜਿ ਰਾਜਯੋਗ” । ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਹਜਿ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹਨ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਕਉਂਕਿ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਇਟ ਅਤੇ ਮਾਇਟ ਕਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਹਜਿ ਹੀ ਪਾਵਰਫੁੱਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰ ਗੱਲ ਵੱਚਿ ਸਹਜਿ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੀਆਂ ਹਨ । ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਰੁੱਪ ਸਹਜਿਯੋਗੀਆਂ ਦਾ ਗਰੁੱਪ ਹੈ ਨਾ । ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਹਜਿਯੋਗੀ ਰਹਿਣਾ । ਅੱਛਾ ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਸੰਸ਼ੋ. ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਮਾਇਆਜੀਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਵਜਿਯੀ ਰਤਨ ਭਵ ।

ਕਦੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਸ਼ੋ. ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੀ ਨਾ ਮਾਲੂਮ ਅਸੀਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸੰਸ਼ੋ. ਬੁੱਧੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਹੋਵੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਵਜਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ । ਵਜਿ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਸੱਧਿ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਜਹਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਕੇ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਜਿ ਮਤਲਬ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸੀ ਨਾਲ ਵਜਿਯੀ ਰਤਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਰਹਮਿ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੀ ਨਮਿਤਿ ਭਾਵ ਇਮਰਜ ਕਰ ਦੰਦੀ ਹੈ ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਮਹਿਮਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣ, ਬਾਪ ਦੀ ਜੇ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਮਾਸੂਕ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਹੋਰ ਸਭ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੇੜ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ - ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਜੀਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ (ਜਿਸਨੇ ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੇਨ ਲੀਤਾ ਹੈ) ਬੈਠ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਕੇ ਬਹੁਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਹੋਰ ਕਿਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਭਾਰਤ ਆਮ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਸਭ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ - ਤੇਤਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਵਾਪਰ - ਕਲਿਯੁਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਣ - ਕੋਣ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਸਤੀ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ - ਦੋ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਫਲਾਣਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਵਿਜੀਟਰ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਤਾਂ ਝੱਟ ਦੇਹ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣਗੇ। ਅੱਛਾ - ਹੁਣ ਦੇਹੀ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸੋ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ, ਕੋਈ ਹਨੂਮਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਣਗੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਲਿਖਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ! ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਦਵੇ। ਮੰਗਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਚੜਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਯਗ, ਤਪ, ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਹਾਂ, ਬਾਪਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ ਪਰ ਇਹ ਬਿਗਰ ਸਮਝ ਦੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਹੱਸ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣ ਸਕੋਗੇ। ਦੀਦਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਲਈ ਵੱਡਾ - ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਬਿੰਦੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਹੈ ਮਹੀਨ ਗੱਲ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਖੰਡ ਜੋਤੀ ਸਵਰੂਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਜੀ ਮੱਠ ਵਾਲੇ ਜੋਤੀ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਗਏ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਕਿਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੱਡਾ ਲਿੰਗ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਬਿੰਦੀ ਵੀ ਹੋ, ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਕੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਭਗਤੀ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਤ ਜੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਕਿਸਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੇ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਨੇਕ ਵਰ੍ਹੇ ਜਿਉਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਸ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੌਣ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਹੀ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਫਿਰ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਧੰਧਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ 3 - 4 ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ, ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੋਈ ਬਿਲਕੁਲ ਥੱਲੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਧੰਧਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਲੱਕਸ਼ ਦੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਉਲਟਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਬਸ ਇਹ ਹੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਸਾਰਾ ਬਿਖਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰੋ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ- ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਲੇਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਹੀ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝਾੜ ਹੋਵੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਓਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਇਨੇ ਖੰਡ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਹੇਵਿਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੇਲ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਥੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ, ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਮਲਿਕ ਸਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਧਰਮ - ਭ੍ਰਸ਼ਟ, ਕਰਮ - ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਸਾਂਵਰਾ ਸੀ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੱਪ ਨੇ ਡੱਸਿਆ ਤਾਂ ਸਾਂਵਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਕਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਵੀ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਸ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਵੀ ਪਿਆਰੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਹੈ ਰਾਤ। ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਠੇਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ, ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ, ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਪਰ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਮਸੂਕ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਤੋੜਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ ਨਾ, ਪਰ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ, ਬੱਚੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਮਜਿਨਸ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਬੱਚੀ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਹੇਗੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪਿਯਰ ਘਰ ਤੋਂ ਸਸੁਰਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਪਿਯਰ ਘਰ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਦੁੱਖ ਹਰੇ ਸੁੱਖ ਦੇ, ਸਾਨੂੰ ਲਿਬ੍ਰੇਟ ਕਰੋ, ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਬਣੋ। ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਦਵਾਨ ਅਚਾਰਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ੍ਵ ਦਾ ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਖੁਦਾ- ਦੇਸਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਲ ਹੈ ਕਲਿਯੁਗ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦਾ, ਉਸ ਪਾਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਖੁਦਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ, ਦੇਸਤ ਵੀ ਹੈ। ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਦੂ - ਜਾਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਤਾਂ ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਗਲਾ ਕੱਟਦੇ ਹਾਂ, ਉਦੋਂ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਨੇਧਾ ਭਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਚਾਬੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮੈਂ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੱਤੀ ਨਾ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇਖੇ, ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਦੇਖੇ। ਹੁਣ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਬਣੇਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੌਣ ਹਨ? ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਖੁਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਨਾ, 4 ਬਾਹਵਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ - 2 ਦੇ ਬਾਹਵਾਂ ਮੇਲ ਦੀਆਂ, 2 ਫੀਮੇਲ ਦੀਆਂ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ। ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ, ਨਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬਾਬਾ ਦਾ ਆਕਰਸ਼ਨ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਆਂਗਨ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੱਜ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸਭ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਝਗੜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚੱਲੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਵੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਆਉਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਵੇ। ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਵੇ। ਹੁਣ ਦੋਨੋਂ ਵੀ ਆਉਣ ਤਾਂ ਦੇਈਏ ਨਾ। ਵੇਖੋ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਹੰਸ, ਇੱਕ ਬਗੁਲਾ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਨਾ ਜਦੋਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੇ ਉਦੋਂ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਖੇਡ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਰਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਆ ਜਾਣਗੇ ਉਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਧੰਧਾ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਲਕਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ।

2. ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇੜ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਸਕਤੀ ਨੂੰ ਅਨਾਸਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸਕਤੀ ਨੂੰ ਅਨਾਸਕਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਕਰੋ। ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ, ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਆਸਕਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਅਨਾਸਕਤ ਬਣੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਵਿਘਨਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਚਿਲਾਉਣ ਜਾਂ ਘਬਰਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਰਹਿਮ ਨਿਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਮੁਕਤ ਹੋ - ਸਵਾਰਥ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਣ, ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੇ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਵੋਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰੀ - ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ - ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮਾ ਸ਼ਿਵਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ। ਉਹ ਹੈ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਭਰਾ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਬੱਚਿਓ, ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ - ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ। ਰਚਤਾ ਤੋਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ, ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਵਲ। ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਥੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਰਤ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਰਥ ਪਲੇਸ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਲਿਬਰੇਟਰ, ਗਾਈਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਦੁਖ - ਹਰਤਾ, ਸੁਖ - ਕਰਤਾ ਹੈ - ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਖਧਾਮ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਜਦਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ - ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ, ਕਰਮ - ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਧਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ, ਕਰਮ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਵਾਪਿਸ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ, ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਪ, ਤਪ, ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹੋਰ ਹੀ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਿਟੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪੀਸ, ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ ਸੀ। ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਦੇਵੇਂ ਸਨ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਜੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ। ਰਚਤਾ ਤੋਂ ਹੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਹੈ ਚੋਟੀ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ, ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਖਧਾਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਤੋਂ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਹੈਲਦੀ, ਵੈਲਦੀ ਸਨ। ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਕਾਲ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਉਣ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਮਹਾਕਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਵਿਜੈ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਮਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਕੁੱਤੇ ਬਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਦੀ ਗਲਾਨੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ - ਯਾਦਵ, ਕੌਰਵ, ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਕਰਦੇ

ਪਏ। ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਾਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਿਕਲੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗੀਤਾ ਹੈ ਡੀ. ਟੀ. ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦ੍ਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਜਰੂਰ ਉਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਕਸੀਮਮ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੇ, ਮਿਨੀਮਮ ਇੱਕ ਜਨਮ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਿਗਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਸ੍ਰਵ ਦੀ ਦੁਰਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਸਦਗਤੀ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ, ਦੁਰਗਤੀ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਗਦਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇ ਅੱਧੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਰੇਬਰ ਹਨ - ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਕਿੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਉਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚੱਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਡਾਇਨੇਸਟੀ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਚੱਲੀ। ਬੋਧ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਇੰਨਾਂ ਸਮਾਂ ਚੱਲੀ। ਇਸਲਾਮੀ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਸਨ ਜੋ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਚੱਲੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵੀ ਸਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੰਸ਼ੀ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਨਾਟਕ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੋਲ ਅਤੇ ਹੈਵਿਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈਵਿਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿਚ ਹੀ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਰਾਇਣ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ। ਪੇੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇੜੀ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ, ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਪਰ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਕਾਪਰ ਦੀਆਂ ਅਲਾਵਾਂ ਪਈਆਂ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਅਜਬ ਸਿਤਾਰਾ ... ਉਸਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬੀਜਰੂਪ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ - ਚਿਤ - ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਸੁਨਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਚੁਲ ਨਾਲੇਜ। ਸਭ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਇਹ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਟੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪੀਸ ਪ੍ਰਾਸਪੈਰਿਟੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ ਫਿਰ ਕੋਈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ! ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਰਸਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਲੈਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਨਾ ਰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸੁਪ੍ਰੀਚੁਲ ਨਾਲੇਜ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ

ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੁਣ ਸਿੱਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਕਾਲ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰੂਹ ਸਮਝ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।
ਵਰਦਾਨ:- ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸ੍ਵ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਰੁੱਖ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਸ੍ਵ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ, ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁਖ, ਪ੍ਰੇਮ, ਆਨੰਦ, ਸ਼ਕਤੀ ਆਦਿ - ਆਦਿ ਸ੍ਵ ਮੁੱਖ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰੰਤੂ ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਸ੍ਵਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੁਣ ਵਿੱਚ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਛਾਈ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਅਛਾਈ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਮਾਤੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕਿਆ

"ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਭਗਵਾਨ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਰੋਕੇਗਾ ਆਂਧੀ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ"

ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਭਗਵਾਨ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਰੋਕੇਗਾ ਆਂਧੀ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ... ਵੇਖੋ ਇਹ ਗੀਤ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚੀਜ਼ ਹਨ ਨਾ ਈਸ਼ਵਰ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਥੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਉਸ ਦੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਫਿਰ ਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਇਤਨਾ ਦੁਖ ਕਿਉਂ? ਮਨੁੱਖ ਇਤਨੇ ਕੰਗਾਲ ਮੁਹਤਾਜ ਕਿਉਂ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਸੁਖ ਸਵਰੂਪ ਹਨ ਤਾਂ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿਣਾ ਗੋਇਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇੰਸਲਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਸੁਖ ਸਵਰੂਪ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਖ ਰੂਪ? ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਾਇਆ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਨਾਜ਼ਿਰ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਸਭ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਥ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਹੈ? ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਨੇਰੀ ਅਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਰੂਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਤੂਫ਼ਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਾਥ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਨਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਉਲਝਣ ਹੁੰਦੀ, ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਇਸ ਖੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਾਥ ਲੈਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਪਾਵੇਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਓਹੋ! ਆਸਚਰਿਆਵਤ! ਦੁਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਾਥ ਫੜ ਲੈਣ ਤਾਂ ਮਦਦ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਕਦਮ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋ ਤਾਂ ਦਸ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਆਉਣਗੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਪਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅੱਛਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ, ਜਿੰਨਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋਗੇ ਉੰਨਾ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਆਦਤ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹੇ ਰਾਮ, ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਹਾਯ - ਹਾਯ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁੱਖ ਦੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦਾ ਦੁੱਖ - ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ - ਕਰਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਬਾ ਕਹਾਂਗੇ, ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਲੇਕਿਕ ਵੀ ਹੈ - ਇਹ ਫਿਰ ਕਿਹੜਾ ਬਾਪ ਹੈ! ਇਹ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ। ਸਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਤਮਾ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗੰਡ ਫਾਦਰ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੇਲ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ। ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਦੁੱਖ - ਹਰਤਾ - ਸੁੱਖ - ਕਰਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹਨ ਨਾ, ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ‘ਹਾਯ ਭਗਵਾਨ’ ਕਹਿ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੁੱਖ ਹਰਿਆ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੱਦ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ, ਹੇ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ, ਸੰਗਮ ਤੇ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਦਿ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੰਗਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਣ, ਦੁੱਖ ਹਰਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ, ਜੇ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਏ ਹਨ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁੱਖ ਸੀ, ਜੱਦਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਦੁੱਖਧਾਮ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਆਏਗਾ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹੋ ਹੁਣ ਫਿਰ ਸ੍ਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਝਾੜ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ, ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਦੁਖੀ ਕੰਗਾਲ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਹੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਯਗ, ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਉਹ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਦੀ ਕਿੱਥੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਝੁੱਟ ਉੱਥੇ ਉੱਡੇਗਾ, ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ। ਬਾਕੀ ਉੱਡਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਤਿਤ ਉੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਬਾਪ ਜੱਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਾਂ, ਜੱਦ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ

ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਨਾਨ ਕਰਨ। ਪਰ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਪਾਵਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਸੋ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕੋਈ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਤਾਂ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਬਦਲਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਬਰਸਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਕੋਈ ਲੈ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ ਫਿਰ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਈ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੋ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ ਕੀ? ਮੈਂ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ, ਨੀਚ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਆਪ ਹੀ ਤਰਸ ਪਰੇਈ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਤਰਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਤਕਦੀਰ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਜੱਜ, ਕੋਈ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ ਤਕਦੀਰ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦਵਾਰਾ ਤਕਦੀਰ, ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ - ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ - ਕਰਤਾ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਮੇਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਦੁਖਾਓ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੇਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਹਨ, ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਸ੍ਰਗ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ। ਇਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਰਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਇਹ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਖਾਣਾ ਖਾਓ। ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੈਭਵ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਹੁਣ ਇਹ ਕਲਯੁਗ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਬਾਪ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਰਕਵਾਸੀ - ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਲਿਬ੍ਰੇਟਰ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਆਤਮਾ, ਪਰਮ - ਆਤਮਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਿਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਰਾਯ - ਰਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਆਓ, ਹੇ ਰਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਖਰ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਯਾਦ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਲਿੱਤਾ ਸੋ ਲਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਸਲ ਦੇਵੀ- ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕਦੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੋ ਪਰ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਅੰਤ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਵਪਾਰੀ ਹਾਂ, ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੰਮ ਕਾਰ ਡੇ, ਦਿਲ ਯਾਰ ਡੇ...। ਤੁਸੀਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ, ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ, ਜਦ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਥੇ ਆਏ ਹੋ - ਬੈਰੰਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ - ਮਾਤਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਉੱਚ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸੁਣਨੀ ਹੈ, ਨਾ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਲ ਲਗਾਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਜਯੀ ਰਤਨ ਭਵ:
ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਮਤਲਬ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਗਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਜੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੁੱਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਵਪ੍ਰੀਤ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਬੋਲ ਨਿਕਲਦੇ - ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਖਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੈਠਾਂ... ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਨਿਭਾਵਾਂ..ਅਜਿਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਜਯੀ ਰਤਨ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਚਾਹੀਦਾ - ਚਾਹੀਦਾ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਆਉਣਾ ਵੀ ਰਾਯਲ ਰੂਪ ਦਾ ਮੰਗਣਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕਦੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ, ਦਿਲ ਲਗਾਈ ਤਾਂ ਨਸੀਬ ਫੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਟਕ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਗੁਪਤ ਰਾਜ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ - ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਵ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਲਾਮੀ ਭਰਨ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਲੈਕੇ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਕੋਈ ਮੱਧਜੀ ਭਵ ਦੇ ਮੰਤਰ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੀਆਂ।
- ਗੀਤ:- ਦਿੱਲ ਕਾ ਸਹਾਰਾ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਏ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਭ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਹੋਰ ਬੱਚੇ 2 - 4 ਦਿਨ ਬਾਦ ਸੁਣਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਫੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਤਕਦੀਰ ਜੋ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਉਹ ਟੁੱਟ ਪਏਗੀ। ਹੁਣ ਬਦਨਸੀਬ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਨਸੀਬਰਦਾਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸੁਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਕਈ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਥੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸਰਵਿਸ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ ਬੀ. ਕੇ. ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨਗੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਬੀ. ਕੇ. ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਰੂਰ ਪਾਸਟ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਆਦਿ ਦੇਵ, ਆਦਿ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਚੀਜ਼ ਹੋਕੇ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਕੇ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਰਜਾਈ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤਾਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਓ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਰਾਏ ਤੇ ਚਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਸਾਇੰਸ ਘਮੰਡੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਘਮੰਡੀ ਹਨ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਹਾਰਟ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਹਾਰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨੈਚਰਲ ਕੱਡ ਅਰਟੀਫਿਸ਼ੀਲ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਹੁਨਰ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਅਲਪਕਾਲ ਮੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਕਲ ਮਰ ਗਏ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਿਆ। ਸਾਇੰਸ ਦਵਾਰਾ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਮਾਲ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਆਰੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਸੇ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸਰਵ ਤੇ ਦਇਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਸ੍ਵੇਦਯ ਲੀਡਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਵੇਦਯ ਲੀਡਰ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਸਰਵ ਮਾਨਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਵ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲ, ਬਲਿਸਫੁਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਵ ਤੇ ਕੀ ਦਇਆ ਕਰ ਸਕਣਗੇ! ਆਪਣੇ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਇਹ ਦਇਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ। ਨਾਮ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਐਵਰਹੈਲਦੀ, ਐਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੰਪਲ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖੀ ਸੀ ਫਿਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ, ਦੁਖੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਲਪ

ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫਿਕ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੱਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਇਹ ਹੁਨਰ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣਾ - ਉਸ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਨਹੀਂ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਘੜਾ ਜੋ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਬਹੁਤ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵੇਹਮ ਤਤਵਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਸੰਕਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਸੰਕਰ ਆਕਾਰੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਰਾਧੇ ਵਿਖਾਉਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਸੁਨਾਉਣਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਾਵਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਥੋੜੀ ਤਿੰਨੋਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਦੈਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਕਾਲੇਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਮਿਕਸ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵਾਈਸਲੈਸ ਦੁਨੀਆਂ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਰਵ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਰਵ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਅੱਧ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਹਠਯੋਗੀ, ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਉਹ ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਭਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਥਵਾ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਫੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਫੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਕਰੂਵਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਪਾਪ ਕਰਮ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਅੱਧੀ ਸਜਾ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਲੱਜਾ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗੰਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਲੱਜਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਗੇ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇਗੀ ਕਿਵੇਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਮਾਫ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਾ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਉਹ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਾਸਤੀ ਫਸਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਤਕਦੀਰ ਖਤਮ ਹੋ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਰੱਖੋ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗੀ ਸਜਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਜਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਨਜਦੀਕ ਹੋਵੇਗਾ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ, ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਦੰਡ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਵੇਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਇਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਸੂਕਸ਼ਮ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਸਜਾ ਭੋਗਣੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਫਿਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। 63 ਜਨਮ ਪਾਪ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਘੜਾ ਆਕੇ ਭਰਿਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਭ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਤੁਸੀਂ ਸੀ ਫਿਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਭੋਗੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਧਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਰੇਬਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੱਠ ਪੰਥ ਨੂੰ ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਡਾਇਨੈਸਟੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਫਸਟ, ਸੈਕਿੰਡ, ਥਰਡ... ਇਵੇਂ ਰਜਾਈ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਯ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੇ ਚਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੀਯ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਨੇ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਚਿਤਰਾਂ ਦੀ ਬੈਠ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਪੂਜੀਯ, ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਇਹ ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ ਫਿਰ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਬਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਵੀ ਹੋ। ਸੁੱਧ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਬਾਪ, ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਪਤਿਤਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਠ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਮਿੱਠੀ - ਮਿੱਠੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਆਦਿ ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਲਾਮੀ ਭਰਨ ਆਏਗੀ। ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ, ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅਤੇ ਮੱਧਜੀ ਭਵ ਦਾ ਡਬਲ ਮੰਤਰ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਨਸੀਬਦਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਉਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ, ਸ੍ਰਮਾਧਾਰੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਜਰੂਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਜੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਬਾਪ ਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੁੱਖ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਰਵਗੁਣਾਂ ਦੀ ਕਿਰਨਾਂ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਤੇ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਦੀ ਝਲਕ ਅਤੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰਮਾਨ ਦੀ ਫਲਕ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਘੜੀ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੇ ਸਮੁੱਖ ਰਹਿ ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਮਾਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਉੱਡਣਾ ਹੀ ਝਮੇਲਿਆਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਕਰਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਬਹੁਤ ਗਈ ਥੋੜੀ ਰਹੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਨਸ਼ਾ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਬਹੁਤ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਨਿਰੰਤਰ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਮੀਰੁਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ। ਅਸੀਂ ਮਲੂਕ (ਫਰਿਸ਼ਤਾ) ਬਣ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਵੀਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟਪਕਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਸਥਿਤੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।
- ਗੀਤ:- ਇਹ ਕੋਣ ਅੱਜ ਆਇਆ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ। ਅਤੀਤੀਦੀਏ ਸੁੱਖਮਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਸਲਈ? ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਿੰਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ - ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਉਸ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੇ ਜੇ ਸਾਡਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਨਾਲ ਖੋਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮੱਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸੁਖੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੇ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੀਤੀਦੀ ਸੁੱਖ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਤੋੜਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 108 ਚਤੀਆਂ ਵਾਲਾ ਕਪੜਾ ਪਾਓ। ਭਾਵੇਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ, ਜਵਾਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਸੀ, ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਟੁੱਟੇ ਕਿਵੇਂ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਵਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸੱਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਖਾਲ ਛੱਡ ਦੂਜੀ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਲ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਨਵੀਂ ਲਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟਪਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਘਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲਗਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਮੰਤਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਗੀਤਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ। ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਗਈ, ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਹੀ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਹਿਲਾਉਂਦੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮੀਰੁਆ ਅਤੇ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ। ਅਸੀਂ ਮਲੂਕ ਬਣ ਆਪਣੇ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਪਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਨੇ ਜਿੰਨੇ ਜਪ - ਤਪ ਆਦਿ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਬੰਧ ਅਟੂਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਇਹ ਸੁਣਦੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਸਟ ਕੱਢੋ ਤਾਂ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ ਫਿਰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ 3 - 4 ਨੰਬਰ ਵਾਲੇ ਵੀ ਨਿਕਲ ਗਏ। ਇੱਕਦਮ ਜਾਕੇ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਪਏ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਹੈ, ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਕੋਰਸ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਡਬਲ ਕੋਰਸ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਲਿਫਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਰਸ ਹੈ - ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਨੁਈਆ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟਪਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾ ਕਿੰਨੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ... ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ, ਕਪਟੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ... ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਰਸ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਰਸ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੋ। ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਰਦੇ ਸੀ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਬਚ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸ਼ਰੀਵਾਦ ਨਾਲ। ਮਹਾਤਮਾ ਆਦਿ ਦੇ ਹੱਥ ਫੜ੍ਹ ਕੇ ਕਹਿਣਗੇ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਮੰਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਠਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਠਯੋਗ ਦੇ ਸੈਂਪੰਲ ਵੇਖਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜੈਪੁਰ ਦੇ ਮਿਯੂਜ਼ਿਯਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਰਾਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਅਦਵੈਤ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਲੀ ਵਜਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਰਮਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਕਲਯੁਗ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਧਰਤੀ ਨਹੀਂ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਘੱਟ ਜਾਸਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋਣਗੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ... ਇਹ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਸੀ, ਪਿਓਰ ਸੋਨਾ ਸੀ ਫਿਰ ਚਾਂਦੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਲਵਰ ਏਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਗੋਲਡਨ, ਸਿਲਵਰ, ਕਾਪਰ ਫਿਰ ਆਇਰਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਕਲੇ ਕਿਵੇਂ। ਸਤੋ ਤੋਂ ਤਮੋ ਤਮੋ ਤੋਂ ਸਤੋ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਗੰਗਾ - ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨੇਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹਿਰ ਤੇ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਨਿਯਮ ਰੱਖੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ। ਯਾਦ ਦਾ ਸਨਾਨ ਜਾਂ ਯਾਤਰਾ ਕਰੋ। ਗਿਆਨ - ਸਨਾਨ ਵੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ - ਚੱਕਰ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਠਯੋਗ ਸਮਝ ਲਿੱਤਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਆਸ਼ਰਮ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਦੇਣਗੇ ਪਰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਨਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਝਾੜ ਦੀ ਵਿਧੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਥੋੜੀ ਜਾਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਥੋੜੇ - ਥੋੜੇ ਕਰਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਪੂਜਾ ਬਣਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨੇ ਸੁਨ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਢੇਰ ਜਿੱਥੇ - ਕਿਤੇ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਮੰਦਿਰ ਟਿਕਾਉਣ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੀ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਰੱਖਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਆਖਰੀਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿਤਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਛਪਾਈ ਕਰਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ ਫੈਸ਼ਨ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਉਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਪੁਰਾਨ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਸੁਣਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਧਾਰਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਪਰ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹਨ। ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਕੇ ਆਉਣਗੇ ਫਿਰ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ - ਅਜੁਨ ਇਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਝੱਟ ਦੱਸਣਗੇ। ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਫਿਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਗੇ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟਸ ਠੀਕ ਸਮਝਾਏ? ਅਜੁਨ ਇਹ ਪੁਆਇੰਟਸ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ, ਪੁਆਇੰਟਸ ਕੋਈ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਲਨੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਿਰਫ ਹੁਣ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁਣ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜੇ ਆਤਮਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਸ

ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਰਤਬਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਅੱਛਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜਗਦੀ ਤੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਲਿਸਟ ਕੱਢੀਏ, ਮਾਲਾ ਬਣਾਈਏ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜੋ, ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਨ। ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਵੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਦੇਹ ਦੇ ਭਾਨ ਨੂੰ ਤੇੜਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਘਰ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ।

2. ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ, ਡਬਲ ਕੋਰਸ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਨਾਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਆਰੇ ਪਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦਵਾਰਾ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੂਪ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਪੜੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਪੜੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕਪੜੇ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋਏ। ਸ਼ਰੀਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੋਨੋਂ ਦਾ ਨਿਆਰਾਪਣ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ - ਤੱਦ ਕਹਿਣਗੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਹਿਜਯੋਗੀ। ਇਵੇਂ ਡਿਟੈਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਰਾਜ ਪਦ ਦੇ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਗਮ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਗਵਾਉਣਾ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਕਰ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾ ਲੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਜੱਦ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਮੋਹ ਕੱਢਣ, ਫਿਰ ਕੁਝ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਮੋਹ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਬੰਦਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ - ਪਹਿਲਾ ਵਾਇਦਾ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਸਹਿਤ, ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।
- ਗੀਤ:- ਭੋਲੇਨਾਥ ਤੋਂ ਨਿਰਾਲਾ।...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਿਗੜੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਰਸਾ, ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਹਿਜਾਦਾ, ਰਾਧੇ ਸਹਿਜਾਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰਚਨਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਡੀ.ਟੀ. ਡਾਇਨੈਸਟੀ। ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਚਿੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ, ਇਹ ਰਚਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਰਚਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਹੀਰੇ - ਤੁਲਜ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹੀਰੇ ਤੁਲਜ, ਕੋੜੀ - ਤੁਲਜ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਦਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰਾ ਮਹੱਤਵ ਉੱਡ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੀ ਭਾਰਤ ਕੋੜੀ - ਤੁਲਜ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਦੂਜਾ ਬਨਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਅੰਤ ਤਕ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਵੀ ਉਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਸਮਝੋ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇਗੀ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹੋ - ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੋੜ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਜੋੜਾਂਗੇ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਪਰ ਮੋਹ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਬੰਦਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਅਤੇ ਲੋਭ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ, ਭਵਿੱਖ ਬਣਾ ਲੋ। ਪਰ ਬੰਦਰ ਮੁਅਫਿਕ ਲਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਛੱਡਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜੇ ਵੀ ਦੇਹ ਸਾਹਿਤ, ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹਟਾਓ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਧਨ, ਬਾਲ - ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਪ ਆਏ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਧਨ - ਦੌਲਤ ਆਦਿ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕਿਨ੍ਹਾ ਦੀ ਦਬੀ ਰਹੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ... ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਏਰੇਪਲੇਨ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਗ ਆਦਿ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅੰਦਰ ਚੋਰ ਘੁਸਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਲਿਸ ਆਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੋਹ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੁਸ਼ਮਣ। ਦੇਵਤਾ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਰਫਨ ਨਿਧਨ ਦੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ

ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਜਯੋਤੀ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਿਤਾਰਾ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਮ - ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਬਾਪ ਨੇ। ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗਾ ਹੁਣ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਭਗਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਦੋਂ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਆਏ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਨਾਨ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਥੋੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਜੋ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਚਿੰਤਰ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਡੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਅੱਖਰ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਹੋਣ। ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਉਣਾ ਹੈ - ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਕੇ ਕਿ ਆਕੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਲਵੋ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਭਰਾਵੇ - ਭੈਣੋਂ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਵਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਸੋ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਸਿੱਖੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ - ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਬਣੋ। ਬੱਚਾ ਜਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੁੱਛਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਨ, ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਉਹ ਹੈ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਹੀ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਹ ਹੈ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸੀੜੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸੁਧਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਿਯਰ ਕਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਜੱਦ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉੰਨਾ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਿੱਛੋਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਜਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੋਣਗੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੇ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਲਵੋ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਬਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ, ਭਗਵਾਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਦੱਸੋ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਕਲਿਯਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾਏ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਰਚਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਥੋੜੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਕਬੂਦਾਖਿਲ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਦੀ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਖੁਦਾ, ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਸਮੀਭੂਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਮਤਲਬ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ, ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਬਣ ਗਏ ਸਨ, ਫਿਰ ਸੁੰਦਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋਵੇ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੀਆਂ ਹਨ? ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਇਸਲਈ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ? ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਸੋ ਵੈਸ਼ ਵੰਸ਼ੀ ਫਿਰ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਵੰਸ਼ੀ... ਸੋ ਅੱਖਰ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਵਰਨਾਂ ਵਿੱਚ

ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਵੱਖਰ (ਮਾਲ) ਵੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ - ਅੰਨਿਆ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਈਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਦੂ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ - ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੋਹ ਕੱਢ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸੰਗ ਤੋੜ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਜੋੜਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਵਿਘਨਾਂ ਦੇ ਫੋਰਸ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੁਕਤ ਭਵ:-

ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਮਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਭਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਇੰਟ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੱਖਣ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਗਨ ਅਵਸਥਾ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਘਨਾਂ ਦਾ ਫੋਰਸ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਦਾ ਸਨਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਦੇ ਹਨ।

“ਦਿਲ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਲੀਕੇਜ਼ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰੋ”

ਅੱਜ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ, ਪਰਮਾਤਮ - ਸਨੇਹ ਨਿਸਵਾਰਥ ਸੱਚਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਮਾਤਮ - ਸਨੇਹ, ਆਤਮਿਕ ਸਨੇਹ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਨੇਹ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਾਤਮ - ਸਨੇਹ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਚੁੰਬਕ ਹੈ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਰਮਨੀਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਸੁੱਕੀ (ਨੀਰਸ) ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ - ਸਨੇਹ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਸਨੇਹ ਦਿਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ - ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਨਿਭਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਲੇਕਿਕ ਸਨੇਹ ਦਿਲ ਦੇ ਅਨੇਕ ਟੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਰਵ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਖੁਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਬੀਜ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੀਜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਨਾਲ ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਖੁਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੱਤੇ - ਪੱਤੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਜੋੜਨਾ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨਾ ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ - ਟੁਕੜੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਨੇਹ ਹਰ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਯਾਦ ਖੁਦ ਸਹਿਜ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਨੇਹੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਸਮਝ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਪਰ ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਸਨੇਹ ਸੰਪੰਨ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਰੁੱਖਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨੀ ਜੇ ਹਨ ਉਹ ਦਿਮਾਗ਼ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਨੇਹੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਮਾਗ਼ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾਲ, ਸੇਵਾ ਨਾਲ, ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਹਬਤ ਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ, ਦਿਮਾਗ਼ੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ, ਕੀ, ਕਿਵੇਂ ... ਦਿਮਾਗ਼ ਲੜਦਾ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਲੱਗਦੀ ਰਹੇਗੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੱਲਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਉਂ - ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਉੱਥੇ ਕਿਉਂ ਦੀ ਕਿਯੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਨੇਹ ਹੈ ਉੱਥੇ ਯੁੱਧ ਨਹੀਂ ਪਰ ਲਵਲੀਨ ਹਨ, ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ - ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਵਾਨਾ ਸਮਾ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ - ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਨਿਉਛਾਵਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮ - ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਇਹ ਕੰਮਪਲੇਟ (ਸ਼ਿਕਾਇਤ) ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਬਣ ਗਏ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰੇ ਪਰਿਚੈ ਨਾਲ ਜਾਣ ਗਏ, ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਵੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਸਹਿਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ? ਆਨੰਦ ਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ, ਨਿਰੰਤਰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ? ਬਾਰ-ਬਾਰ ਯਾਦ ਭੁੱਲਦੀ ਕਿਉਂ? ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦਿਮਾਗ਼ ਤੱਕ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਘੱਟ ਹੈ। ਦਿਮਾਗ਼ੀ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੱਚਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਦਾਤਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਤਾ ਹੈ - ਦਿਮਾਗ਼ੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਦਿਲ। ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਕੰਬਾਈਂਡ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਬੀਜ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਸਨੇਹ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਬੀਜ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਪਰ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਇਸਲਈ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ, ਸਰਵ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖੋ - ਸਨੇਹ ਦੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਗਿਫ਼ਤ (ਸੰਗਤ) ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਵਾਰਥ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਰੋੜ ਵੀ ਦੇ ਦੇਵੇ ਪਰ ਕਰੋੜ ਮਿਲਦੇ ਵੀ ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮੀ ਫਿਰ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋ ਕਰਦੇ ਹਨ! ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਨੇਹ ਸਮੀਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਰੋੜ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਇੰਨਾ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਪਰ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ! ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ? ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲੀਕੇਜ਼ (ਰਿਸਾਵ) ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜਿੱਥੇ ਲੀਕੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ,

ਭਾਵੇਂ ਵੈਭਵ ਨਾਲ, ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ?

ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨੇਹ, ਮਤਲਬ ਲਗਾਵ ਭਾਵੇਂ ਸੰਕਲਪ - ਮਾਤਰ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਵਾਣੀ ਮਾਤਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਲੀਕੇਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਏਗਾ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਭੋਲੇਪਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਪਰ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਲਗਾਵ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਝੁਕਾਵ ਇਸਲਈ ਲੀਕੇਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਵੱਧਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਯਾਦ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਾਲ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਫਿਰ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਲੀਕੇਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਭਰਦੀ ਹੈ, ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸਲਈ ਸਹਿਜ ਨਿਰੰਨਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਤਲਬ ਲੀਕੇਜ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਲੀਕੇਜ਼ ਲਵਲੀਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਵੈਭਵ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਭਾਵੇਂ ਕਰੋ ਪਰ ਯੋਗੀ ਬਣ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਦੇ ਸਾਧਨ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬੇਆਰਾਮ ਕਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਬੱਚੇ ਵੈਭਵਾਂ ਦੇ ਵਸ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਮਨ ਦੇ ਲਗਾਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਾਇਲ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਹਠਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਹਾਂ। ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਯੋਗੀ ਹੋ? ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਝੁਕਾਵ ਕਰੇ ਤਾਂ ਯੋਗੀ ਬਣਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਨ ਕਾਰਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾਸੀ ਮਤਲਬ ਵੈਭਵਾਂ ਦੇ ਸਾਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ 18 - 19 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ! ਸਭ ਆਰਾਮ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵੱਧਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਨ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਲ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਸਾਧਨ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ। ਪਰ ਆਰਾਮ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ। ਸੱਚੀ ਸੀਤਾ ਰਹਿਣਾ। ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਨਾਲ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਅੰਗੂਠਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਧਨ ਬਿਨਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਯੂਜ਼ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਨ ਹਿਰਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਵੈਭਵ ਦੇ ਲਗਾਵ ਅਤੇ ਝੁਕਾਵ ਨਾਲ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੇਫ ਰੱਖਣਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਕਦੇ ਵਿਯੋਗੀ - ਦੋਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਕਦੇ ਯਾਦ, ਕਦੇ ਫਰਿਆਦ - ਅਜਿਹੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਅਤੇ ਕੰਪਲੇਨ ਵੀ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਵੈਭਵ ਦੇ ਝੁਕਾਵ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇੱਕ ਤਾਂ ਸੁਣਾਈ - ਕਦੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਕਦੇ ਯੋਗੀ, ਕਦੇ ਫਰਿਆਦੀ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ - ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਭ ਹੋਵੇਗਾ - ਭਾਵੇਂ ਸਾਧਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਹਿਯੋਗ, ਭਾਵੇਂ ਸਨੇਹ ਲੇਕਿਨ ਲੀਕੇਜ਼ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਬੋਲ ਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ, ਦੁਖ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਲੋਕੀ ਕਹਿਣਗੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਸੁੱਖੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ - ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਗੈਸ ਦਾ ਗੁਬਾਰਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਧਰੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ! ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉੱਡਦਾ ਹੋਇਆ ਪਰ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਦੇ, ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਇਹ ਇਵੇਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਕਿਸਮਤ ਨਹੀਂ। ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਭਾਗਿਆ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮ - ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਬਹਾਨੇਬਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਬਹਾਨੇ - ਬਾਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਭਾਵੇਂ ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਝੁਕਾਵ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਝੁਕਾਵ ਹੋਵੇ।

ਜਿਸ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਵੀ ਝੁਕਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ -ਬਾਰ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੈਠਣਗੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਘ੍ਰਿਣਾ ਜਾਂ ਈਰਖਾ ਵਾਲਾ। ਸੋਚਣਗੇ ਮੈਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਪਾਰੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੱਲੇਗਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ। ਤਾਂ ਝੁਕਾਓ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦਾ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੋਵੇਂ ਚੈਕ ਕਰਨਾ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਉਵੇਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਅਜਿਹੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਟਾ ਦਵੋ' ਬਾਪ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਿਸਾਬ ਬਣਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਚੁਕਤੁ ਬਾਪ ਕਰੋ! ਚੁਕਤੁ ਕਰਾਵੋ - ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਚੁਕਤੁ ਕਰੋ - ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਵਕਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਅਤੇ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ! ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਪਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੀ - ਕੀ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ? ਸਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਸਿਰਫ ਰੁੱਖੇ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ, ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਦਿਲ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਲੀਕੇਜ਼ ਨੂੰ

ਚੈਕ ਕਰੋ ਸਮਝਿਆ?

18 ਜਨਵਰੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜੋ 18 ਜਨਵਰੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਦਾ ਦਾ ਸਮਰਥ ਦਿਵਸ ਮਨਾ ਸਕੇ। ਸਮਝਾ? ਸਿਰਫ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਕੇ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਣਾ ਲੇਕਿਨ ਸਮਾਨ ਜੀਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਮਨਾਉਣਾ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਵੈਭਵ ਦੇ ਡੁਕਾਵ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ, ਸਦਾ ਸਹੀ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ - ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਬਾਇੰਡ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਯੋਗੀ ਬਣ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ, ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਹੀਰੋ ਤੁਲਯ ਜੀਵਨ ਬਣ ਗਈ। ਤਾਂ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਹੋ ਗਏ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀਰੋ ਐਕਟਰ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਹੀਰੋ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ - ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੋ ਹੋ ਨਾ। ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਜੇ ਥੱਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਰੁੱਕਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵੱਧਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਥੱਕਣ ਵਾਲੇ? ਇਕਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਥੱਕਦੇ ਹਨ। ਬੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਦਾ ਹੀ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸੰਗਠਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸੰਗਠਨ ਨਾਲ, ਸਾਥ ਨਾਲ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹਿਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਥ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਾਥ ਕਿੰਨਾ ਵੱਧੀਆ ਸਾਥ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਸਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਥੱਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਾਲਾ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ! ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵੀ, ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਬਿਛੜੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮੀਪ ਆਉਣੀਆਂ ਹੀ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਚਾਹੇ - ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਈਏ, ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸੇਵਾ ਬੈਠਣ ਨਹੀਂ ਦਵੇਗੀ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਏਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਨਾਉਣੀਆਂ ਹੀ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮੁੱਖ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ :- ਪਾਂਡਵ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਂਸ ਚੰਗਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਦਾਦੀਆਂ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ! ਪਰ ਪਾਂਡਵ ਜੇਕਰ ਪਲਾਨਿੰਗ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕੀ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਂਡਵ ਬਣਨਾ ਘੱਟ ਭਾਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਂਡਵ ਨਹੀਂ। ਚਤੁਰਭੁਜ ਦੀਆਂ ਦੋ ਭੁਜਾ ਉਹ ਹਨ, ਦੋ ਭੁਜਾ ਉਹ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ। ਨਿਮਿਤ ਸੇਵਾ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ (ਦਾਦੀਆਂਨੂੰ) ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਦਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਹੈ, ਰਿਗਾਰ੍ਧ ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦੇ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। 'ਪਹਿਲਾ ਆਪ' ਦਾ ਪਾਠ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਪੱਕਾ ਹੈ। 'ਪਹਿਲਾ ਆਪ', 'ਪਹਿਲਾ ਆਪ' ਕਹਿੰਦੇ ਖੁਦ ਵੀ 'ਪਹਿਲਾਂ ਆਪ' ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਝਗੜਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਚੰਗਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਅੱਗੇ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਕਲਪ, ਵਿ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਭਵ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪ, ਵਿ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਗਲਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਕਰ ਲਿੱਤਾ, ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗ ਲਈ, ਛੁੱਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗੇ ਪਰ ਜੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਕਰਮ ਹੋਇਆ ਉਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦਾ। ਰਜਿਸਟਰ ਸਾਫ਼ ਸਵੱਛ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਰੀਤੀ - ਰਸਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਓਗੇ, ਪਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ - ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ - ਸੰਕਲਪ, ਵਿ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਟੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕੋਡੀ ਤੁਲਜ ਬਣਿਆ, ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਧੰਨਵਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਰਾਜ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਾਂਸ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਚੱਲਦੀ ਅਤੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੁਪਤ ਰਾਜ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕੀਤੀ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਡਾਂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਉੱਤਰਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ। ਜਦੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉੱਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਦਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ, ਸੇ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਲਾਨੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੀ ਨਰਕਵਾਸੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਆਕੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ, ਅਸੂਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨੇ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਮਰਾਜ ਸੀ, ਹੁਣ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਜਿਸਨੂੰ ਹਾਰ ਤੇ ਜਿੱਤ, ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਮੈਂ ਕਦੇ ਆਵਾਂ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਜ ਗਵਾ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੇ ਸਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਖਾਸ, ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ, ਕਦੋਂ ਸੀ, ਕੌਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਸਨ, ਸ਼ਕਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ, ਸੀਰਤ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੂਰਤ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੈ, ਸੀਰਤ ਅਸੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੋਰ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੈਠ ਕੇ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਕੋਡੀ ਤੁਲਜ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਡਾਊਨਫਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨਮੁੱਖ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੰਝ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੈਵੀ - ਸੰਪ੍ਰਦਾਯ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਸ਼ਰਾਪ ਪਾਉਂਦੇ - ਪਾਉਂਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ - ਭੋਗਦੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਭਚਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਠੀਕ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ - ਰਜੇ - ਤਮੇ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਨਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਨੰਬਰ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਿਜ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਏ ਬਗ਼ੈਰ ਕੋਈ ਉੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ। ਕਪੜਾ ਨਵਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕਪੜਾ ਫਟਣ ਲਾਇਕ ਹੈ ਸਾਰੇ ਜੜ - ਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਰੀਬ ਬਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਹੋਰ ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੀਅਲ ਗੱਲ ਬੈਠ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਦੇਖੇ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਗਏ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਅਸੀਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਹਨ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ

ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ, ਫਿਰ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦਿਨ ਅਧਾਕਲਪ ਰਾਤ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਖੁਦ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਭਾਗੀਰਥ, ਬੈਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੈਲ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਾਹ! ਅਜਿਹੇ ਸਾਜਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲਦੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਾਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਜੋ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਨਾਲ ਤਾਲੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਸ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਹੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਤੇਤਾ ਆਏਗਾ, ਦਵਾਪਰ ਆਏਗਾ, ਅਸੀਂ ਉਤਰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਤੋਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰ, ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਾ ਰਹੇ। ਕਰਮ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰੇ, ਬੜੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਜਾਂ ਰਜਾਈ ਦਾ ਕਰੇ। ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਦਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ। ਰਜਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਲਿੰਗ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿੰਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਾਰ੍ਵ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ। ਉੱਥੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣਗੇ ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪਰਜਾ। ਉਮਰ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਦੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਅਤਮਾਓ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਨਾ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਟਾਰ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੰਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਿਖਕੇ ਆਓ। ਦੇਨੇ ਦੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੱਖ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਕਾਰ, ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਗੁਣਵਾਨ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਜਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ।

ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਦੇਹ ਸਾਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਨੰਗੇ ਆਏ ਸੀ, ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬਸ ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਹੀ ਸ੍ਰਾਗਪੁਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹੁਣ ਉਹ ਸਮੁੱਖ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜੋ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਵੇਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ

ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਵਿਕਰਮ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ (ਸਰੀਰ) ਜੜਜੜੀਭੂਤ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਮਮਤਾ ਨਿਕਾਲ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਹਿਣਾ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਬਣਾਕੇ ਕਵਾਲਿਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ:
ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰਹੇ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਾ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਫਲ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਖੁਦ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਵੀ ਪ੍ਰਤਿਅਕਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਪੈਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ ਪਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਨੇਕਤਾ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਲਿਆਉਣਾ, ਬਿਗੜੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ।

ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਂਵਾਕ

"ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਡਿੱਗਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਜੜ ਕੀ ਹੈ?"

ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੱਦ ਇੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਾਂ? ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਖੇਡ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਵੀ ਕਾਰਨ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਾਰਨ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਰਾ ਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਦਵੀ ਦਵਾਂਗਾ ਉਵੇਂ ਹੀ ਜੱਦ ਬਾਡੀ ਕਾਂਸੇਸ ਹੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਭੁਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਆਪਣਾ ਦੋਸ਼, ਨਾ ਕਿ ਰਚਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸੁੱਖ ਰਚਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੁੱਖ ਰਚਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਮ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਦੰਡ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦੋਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਡਿਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਕਾਮਨ ਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਾਥ ਜਾਂ ਮਦਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਕਰਮ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਫਲ ਦਾ ਰਿਜਲਟ। ਤਾਂ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਭਾਰੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ - ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸੁਣਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਮਧੁਬਨ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ। ਇੱਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਹਮਾਰੇ ਤੀਰਥ ਨਿਆਰੇ ਹੈਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਕਦੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਾ ਨਾ ਪਵੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਕੀ ਸਟਾਰਜ਼ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜਾ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਜਾਕੇ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਪੜੇ ਹਨ, ਇਹ ਛੱਡਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਕਪੜੇ ਲਵਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਨਵੇਂ ਕਪੜੇ ਪਾਏ ਹਨ ਨਾ! ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਦੈਵੀ ਕਪੜੇ ਪਹਿਣੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣਵਾਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਆਕੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਇਸਲੈਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਹੈ ਜੀਵਨਬੰਧ ਧਾਮ, ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਹਨੇਰਾ। ਰਾਵਣਰਾਜ ਦਾ ਹੁਣ ਅੰਤ ਹੈ, ਰਾਮਰਾਜ ਦੀ ਹੁਣ ਆਦਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਭਗਵਾਨ ਕਿਧਰੇ ਗੁਪਤ ਵੇਸ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਗੁਪਤ ਵੇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਚੋਲਾ ਗੁਪਤ ਵੇਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਮੋਹ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੋੜ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜੋੜਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਮੋਹਜੀਤ ਹੋ, ਉਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਮੋਹਜੀਤ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਲ ਗਏ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਵਾਉਣ, ਫਿਰ ਮੋਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸੁਖ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਖੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹੈ ਚੇਤਨ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਿਵਾਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਉਹ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਰੇਬਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਪੁਜੀਏ ਸਨ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੁਜੀਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਨਹੀਂ ਟੇਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਿੜਲਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਗਾਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਰਵਿਸ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਜਾਕੇ ਬੋਲਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੀ ਬੜੀ ਰਸੀਲੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਜੇਕਰ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਘਰ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਯਾਤਰਾ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਦਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰੀਫਰਸੇਸ ਹੋਣ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਰੀਫਰਸੇਸ ਹੋਣ। ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਸਨਮੁੱਖ ਜਾਵੋ। ਆਤਮਾ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਸੁਣਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਵੇਖਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਕਿਵੇਂ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। "ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੋ", ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।

ਅਜਨਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਬੁੱਢੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੋ, ਮੈਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਹੇਠਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੀ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਤਵਮੇਵ ਮਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਦੁਖ ਹਰਕੇ, ਸੁਖ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਨਮੁੱਖ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲੇ ਹੋ। ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਇੱਥੇ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਗ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਚਿੱਟਚੇਟ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਇਹ ਯੂਕਤੀ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ। ਭੋਜਣ ਤੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ

ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੰਗਠਨ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਾਰਿਅਰਸ, ਵਰਿਆਰਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਟੁੰਬ ਇਹ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕੋਈ ਮਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ ਨਾ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਫਾਦਰ ਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਜਰੂਰ ਗੋਡ - ਫਾਦਰ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਭੂ - ਭੂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਨਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਭੂ - ਭੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਦੁਖ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਹਠਯੋਗੀ, ਨਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੁੱਖੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸੀ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਜੋਤੀ - ਜੋਤ ਸਮਾਵਾਂਗੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਤ ਹਨ ਨਾ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਗਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੇ ਧਰਮ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤਿ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੇ ਗਤਿ, ਫਿਰ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੰਠ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸਰੀਰੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੇ ਸੰਬੰਧ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਭਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥੀ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਨਮ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕੋਈ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ, ਕੋਈ ਕਿਧਰੇ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਰਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਹ ਵੀ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚਾਰਟ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕੱਚਾ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਇੱਥੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨ ਨੂੰ ਅਮਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਅੰਨਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਸਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ। 10 - 15 ਦਿਨ ਅੰਨਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਬਾਦ ਜਾਗ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਟਾਈਮ ਬੰਮਬਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਟਾਈਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੰਨੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਫੱਟਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਤੇ ਹਾਂ। ਟਾਈਮ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਬ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਟਾਈਮ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਵੋਗੇ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸੀਨ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਇੱਕਰਸ ਰਹੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬੰਮਬਜ਼ ਨਹੀਂ, ਨੈਚਰਲ ਕਲੈਮੀਟੀਜ਼ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ

ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਨਜ਼ ਐਟ ਹੋਮ। ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੰਨਿਆ ਉਹ ਜੋ ਪੀਅਰ ਘਰ ਅਤੇ ਸਸੁਰਘਰ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੈਰਿਟੀ ਬਿਗਨਜ਼ ਐਟ ਹੋਮ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬੋਲੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੁਣ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਪੈਗ਼ਾਮ ਦੇਣਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਣੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮੰਨੋ ਨਾ ਮੰਨੋ ਤੁਹਾਡੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਦੁਖਹਰਤਾ, ਸੁਖਕਰਤਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ - ਇਹ ਚੱਲਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ। ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬੋਲਣਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਨਾਓ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਮੋਹਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜੋ ਮੋਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਨ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦਵਾਰਾ ਮੈਪਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਭਵ:
ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਸਭਤੋਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਅਤੇ ਸੋਹਣਾ ਧਾਗਾ - ਇਹ ਮੈਪਨ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਪਨ ਉਲਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਆਤਮਾ ਦਾ, ਨਾਮ - ਮਾਨ - ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਵੇ - ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਨੈਚੁਰਲ ਨੇਚਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁਰੀ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਚ ਵੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਭਾਵ ਆਉਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਪਰਮਤ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਹਰ ਆਗਿਆ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ, ਆਗਿਆ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੋਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿੰਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਖੁਦਾਈ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ ਕਹਿਣਗੇ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਰਜਾਈ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਖੁਦਾਈ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਦੂਜੇ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੌਣ ਹੈ - ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠ ਕਈਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣਾ। ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਚੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਮੇਲ, ਫੀਮੇਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਰਾ- ਭੈਣ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੈਕਚਰਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ - ਬ੍ਰਦਰਸ ਸਿਸਟਰਸ... ਉਹ ਹੈ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਤੇ ਤੋਂ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਭਰਾ - ਭੈਣ ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਬੁੱਧੀ ਬਹੁਤ ਭਟਕਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਕੌਣ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ, ਕਦੋਂ ਮਿਲੀ! ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਪੋਤਰੇ ਚਲਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਅੱਛਾ ਸਮਝੋ, ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ - ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਯੋਤੀ - ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਜ਼ਿਰ - ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਵੇਖੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਸੂਰਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ, ਸੀਰਤ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਸੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਚਿੱਤਰ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਤਾਂ ਬੋਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਸੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਭਗਵਾਨ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਹੈ, ਬੱਚੇ, ਬੱਚੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਜੱਦ ਬੱਚਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ, ਬਾਪ ਬਣੇ, ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਹਨ, ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਜਿਹਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣਗੇ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਚੱਲਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰਜਾਈ ਹੈ। ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਜਾ, ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ, ਚੰਡਾਲ ਆਦਿ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਚਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਫੈਮਿਲੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਚੰਡਾਲ ਇੱਕ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਫੈਮਿਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਚੰਡਾਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਯੁਨੀਯਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਟ੍ਰਾਈਕ ਆਦਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਬਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ - ਬੈਰਿਸਟਰ ਬਣੋਗੇ, ਦੇਵਤਾ ਬਣੋਗੇ? ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਤੱਦ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਖੁਦਾਈ - ਖਿਦਮਤਗਾਰ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਸਭ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਥੋੜੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੰਬਜ਼ ਵੀ ਅੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜੀ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਚਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬੰਦੂਕ ਬਣਾਈ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਸ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੀਰੋਸ਼ੀਮਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਬੰਬ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਮਰੇ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਵੇਖੋ ਫਿਰ ਕਿੰਨੀ ਉੱਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਕਾਨ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿਣ। ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਅਕਾਲ ਪੈਣਾ ਹੈ, ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ... ਸੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਲਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼ ਸੀ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ! ਕੋਈ ਦਾ ਵੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੁਣਕੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦੇਣਗੇ। ਇੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਵੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸੰਗ ਤੋੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਸੱਤ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਲੁਕ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕਦੀ ਸੱਤ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ। ਇਹ ਸੁਣਨਗੇ ਉਹ, ਜੋ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹੀ ਅਮਰ ਕਥਾ ਸੁਣਨਗੇ। ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਅਮਰ ਕਥਾ ਨਾਲ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ - ਚੱਕਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸੱਚ ਕੀ ਹੈ, ਝੂਠ ਕੀ ਹੈ। ਸੱਤ ਇੱਕ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ। ਲੰਕਾ ਵਿਚ ਰਾਵਣ ਸੀ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਲੰਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਭ ਭਗਤੀਆਂ, ਸਜਨੀਆਂ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ, ਸਾਜਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਸਭ ਦੁਖੀ ਹਨ, ਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਅਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸ਼ੋਕ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਬਾ, ਅਸ਼ੋਕ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਇਸਤਰੀ ਵਿਧਵਾ ਬਣੇ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੱਕ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮੇਲ ਦਾ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਣ - ਕੋਣ ਕੀ ਬਣਨਗੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ, ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਰਾਈਟ - ਹੈਂਡ ਬਣੋ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ। ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਹੈ ਨਾ, ਕਿਵੇਂ ਕਟੁੰਬ ਦੇ ਕਟੁੰਬ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਸ ਕੁਟੁੰਬ ਨੇ ਕਰਮ ਅਜਿਹੇ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਏ ਹਨ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚੇ... ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਪਿਛਾੜੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੁੱਲਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੀਏ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਖੁਸ਼ ਹੋ। ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਬਣਾਈ, ਬੀਜ ਬੋਇਆ ਨਾ। ਜੰਮਦੇ (ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਰਾਜਾ) ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਵੇਖ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਮੰਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੀਏ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ, ਪਛਤਾਉਣਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਰਗਾ ਦੁੱਖ ਮਨੁੱਖ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਵੇਖਣਗੇ, ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਿਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ।

ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ, ਇਸਲਾਮੀ ਧਰਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਇਹ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਧਰਮ ਕੋਈ ਹੋਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਰਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਗਾਇਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੈਵਿਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਜੇ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਸਾਜਨ ਆਕੇ ਸਭ ਸਜਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹੇ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠ - ਬੈਠ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਹਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਧੰਧਾ ਜਵਾਹਰਾਤ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚ ਅਤੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਸੱਚ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਕਸ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਿਵੇਕ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਰੂ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਉਹ ਹੀ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਦਰਦਨਾਕ ਸੀਨ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਤੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਈਟ - ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।
 ਵਰਦਾਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕੇਯਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਭਵ:
 ਜੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਮਤਲਬ ਰਾਮ ਦੀ ਸੱਚ ਸੀਤਾ ਸਮਝਕੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਇਹ ਕੇਯਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੇਅਰਫੁਲ ਸੇ ਚਿਯਰਫੁਲ (ਹਰਸ਼ਿਤ) ਖੁਦ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਵੇਰੇ ਤੋਂ ਰਾਤ ਤੱਕ ਦੇ ਲਈ ਜੇ ਵੀ ਮਰਯਾਦਾਵਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸੀਤਾ ਸਮਝਕੇ ਮਰਯਾਦਾਵਾਂ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਤਿ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਓ, ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਬੈਲੇਂਸ ਰੱਖੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਸਮੀਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੋ, ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- 1- ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਵੱਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸੂਕ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। 2 - ਜਿਸਦੀ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਨਾ। 3 - ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁੱਝ ਵੀ ਛਿਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। 4 - ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। 5 - ਦਧੀਚੀ ਰਿਸ਼ੀ ਵਾਂਗੂੰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇਣਗੇ। 6 - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।
- ਗੀਤ:- ਨਾ ਵਹ ਹਮਸੇ ਜੁਦਾ ਹੋਗੇ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੁੱਟੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹੀ ਵਿਜੇਈ ਹੋਣਗੇ ਮਤਲਬ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪੇਜ਼ੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੋਗੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬੇੜਾ ਭਸਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ... ਇਹ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖਰੀ - ਵੱਖਰੀ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਏ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ? ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਦੂਸਰਾ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ? ਗਿਆਨ ਗੰਗਾ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ? ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ - ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ, ਉਹ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖਾਸ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਆਕੇ ਜਜ ਕਰੋ ਫਿਰ ਜੇ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਹ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸਮਝਣ - ਉਹ ਗੀਤਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਗੀਤਾ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਗੀਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤ ਹੀ ਸੱਤ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਅਰਥ ਕਢਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਰੋਗ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਤ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ਮੈਂ ਹੀ ਸੱਤ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਸੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਸਮਝਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯੁਰੋਪਵਾਸੀ ਯਾਦਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਪਰ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਸੀ ਫਿਰ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ, ਮਰਸੀਫੁੱਲ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ! ਜੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੀ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਸਗੋਂ ਬਣੇ ਜਾਂ ਸੈਂਤੇਲੇ ਬਣੇ, ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਘੱਟ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸੱਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪੱਦਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਕੋਸ਼ਿਸ ਕਰਕੇ 21 ਜਨਮ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਤੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਗਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਗੀਤਾ - ਪਾਠੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਈ, ਰਾਧੇ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਈ। ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਬੈਂਜੇ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਮੁਰਲੀ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਅਲਾਹ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਅਲਾਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੰਤਰ

ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਕਿੰਗਜ਼ ਆਦਿ ਦੇ ਸਟੈਚੂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੇ ਪੰਛੀ ਆਦਿ ਕਿਚੜਾ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਗ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਕਿਨਾਂ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਈਆ ਖਰਚ ਕਰਕੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਹਾਰਾਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਉਵੇਂ ਪੂਜਾ ਸਾਰੇ ਪੂਜਯ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੁੱਜੀਏ ਤੋਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਨੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸੂਕ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ! ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਟੁੱਟਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਦਲੇ - ਦਿਨ - ਰਾਤ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਸੁਣਾਵੇ ਤਾਂ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਝੱਟ ਸੁਣ ਲਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਲੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਗਰ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕਣ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਕਾਰ ਕੋਲੋਂ ਜਾਕੇ ਪੁੱਛੋ। ਕਈ ਵੱਧੀਆ - ਵੱਧੀਆ ਬੱਚੇ ਹਨ ਜੋ ਸਾਕਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਾਲੇ ਤਾਂ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅੱਜਕਲ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਉਂਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਕੁੱਝ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ... ਇਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਕਿਦਾਂ ਪਾਵੋਗੇ, ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਮੈਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖ ਕੇ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਦੇਖ ਕੇ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਫਾੜ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭੁੱਲੋ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇੱਕ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਸਪ੍ਰਿਚੂਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਲਿਬਰੇਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਓਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਮ - ਰਾਜ, ਕਲਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਪੱਦਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਅੱਖਰ ਘੱਟ ਹਨ ਕੀ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਤਾਂ ਪੱਦਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਧੀਚੀ ਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਹਨ। ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅਨੇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਲੈਕਿਕ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਈਏ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨਾਟਕ, ਬਾਈਸਕੋਪ ਆਦਿ ਖੂਬ ਹਨ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਹੀਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਇੱਥੇ ਠਹਿਰ ਨਾ ਸਕੇ, ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਹਾਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਬਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਉਠਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਟੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕਦੀ - ਕਦੀ ਝੂਟਕਾ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਠਕੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਲਦੀ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ। ਇਹ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਚਿੰਤਨ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਇਕਾਂਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਬਿਤਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੋਰ ਦੁਨੀਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਦੇ ਕਰਨਗੇ! ਕਲ - ਕਲ ਕਰਦੇ ਮਰ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਰਦੇ

ਹਨ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਹੋਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਪਿੱਛਾੜੀ ਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਨਿਧਨਕੇ ਇਵੇਂ ਮਰਣਗੇ, ਧਨੀ ਦੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਰਾਜ ਭਾਗ ਪਾਉਣਗੇ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਤਨ - ਮਨ ਧਨ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਭੀਖ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ, ਜਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਢੇਰ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਰੋੜ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਆਪਣਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਅਸੀਂ ਪਾਈ - ਪਾਈ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ - ਮਾਸ਼ੂਕ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਤ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੋੜਨੀ ਹੈ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਵਾਰਥ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਜਾਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ:
ਅੱਜਕਲ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਗਾਵ ਹੈ ਉਹ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਵਾਰਥ ਨਾਲ ਹੈ। ਸਵਾਰਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਗਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਲਗਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਸਵਾਰਥ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਓ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸਵ ਦੇ ਰਥ ਨੂੰ ਸਵਾਹ ਕਰੋ। ਇਹ ਸਵਾਰਥ ਗਿਆ ਤਾਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਹੀ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕਰਸ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਇਹ ਹੀ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰੂਹ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਿਹੜਾ ਇੰਜੇਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਮਨਮਾਨਭਵ ਦਾ। ਇਹ ਇੰਜੇਕਸ਼ਨ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਲਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਸ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਏਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹ ਨੂੰ ਜੱਦ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ । ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸਵਰੂਪ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਧਾਮ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਡਰਾਮਾ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੇ ਕੋਈ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇਸ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਗੌਰਮਿੰਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਨੇਕ ਧਰਮ, ਮਠ, ਪੰਥ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵੀ ਅਨੇਕ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨੀਆਂ ਇੱਥੇ ਹਨ। ਗੁਜਰਾਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਖ। ਜੇ ਜਿਸ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਥੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋਵੇ। ਨਾ ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੂ ਦਾ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ। ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ। ਬਾਕੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਲਾ ਕੱਟ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਭ ਝੂਠ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜੱਦ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ, ਉਹ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ, ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਰੋਬਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਸੀ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਇੰਨੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਿਰਲਾ ਆਦਿ ਜੋ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲੀ, ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਈ ਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਤੀ। ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਜਯ ਫਿਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ। ਪੂਜਯ ਅਤੇ ਪੂਜਾਰੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਤਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ। ਕਰੋਧੀ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਇਹ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪੂਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਪਰਿਸਥਾਨ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਿਊ

ਦਿੱਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਮਿਸਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸਾਲਵੈਟ ਸੀ, ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਧਾਰਮ ਹਨ। ਹੁਣ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਸੁਖਧਾਮ ਸੀ, ਇਹ ਭੁਲ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਹੇਵਿਨ ਸੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਜਨਮ ਸਥਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦੇਸ਼ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਕਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਭਾਰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਪਟ ਆਕੇ ਪਿਆ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸੀ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹੇਵਿਨ, ਸਵਰਗ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ? ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਸੀ? ਸੰਗਮ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੀ ਸੀ? ਕਲਿਯੁਗ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਰਵਵਿਆਪੀ। ਯੁਗ - ਯੁਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਮੁੰਡ ਗਏ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ - ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ? ਸ਼ਿਵ, ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਅਡੋਪਟਿਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੈ? ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ। ਉਹ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਐਡੋਪਟਡ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੰਨਿਆਸ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਦਾ ਸੰਨਿਆਸ? 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ। ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ, ਜਪ - ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਨ, ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ? ਸੋ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਹਿਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗੁਜਰਾਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਰੂਹ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਰੂਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਇੰਨਜੇਕਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰੂਹਾਨੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਜਨ। ਉਹ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਰੋਗੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸੋ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਸੀ। ਕਲਿਯੁਗ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਸਾਵਰੰਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਪਾਵਨ ਨੰਬਰਵਨ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਾਮ - ਸੁੰਦਰ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਸ਼ਾਮ ਬਣੀ ਹੈ। ਕਾਮ - ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਹੁਣ ਕਾਲੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਕਾਲੀ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਜਗਤ - ਅੰਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਲਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇਖਣੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਜਮੇਰ (ਸੋਨੀ ਦਵਾਰਕਾ) ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਹੀਰੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਪੱਥਰ - ਭੀਤਰ ਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪਦਾਦਾ। ਵਰਸਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦਾਦਾ ਕੋਲੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ? ਵਰਸਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ। ਹੁਣ ਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਰਲੀ ਕੌਣ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਪਰਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਬਿਗਰ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣ। ਕਹਿਣ, ਪਹਿਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ

ਤਾਂ ਮਿਲੀਏ, ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਨੂੰ ਫੇਰਨ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਹੀ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਕਿਹੜਾ ਹੈ! ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਘੇੜੇ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰਦੇ ਹਨ। ਪਟਕਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਥ ਸੀ ਮੁਹਮੰਦ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਫਿਰ ਬੈਲ ਨੂੰ ਤਿਲਕ ਦੇ, ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਬੈਲ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ, ਨਾ ਸੰਕਰ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨਗੇ। ਲੱਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬੈਲ ਤੇ ਬੈਠ ਸਕਣ। ਇਹ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੂਜਯ ਬਣਨ ਲਈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਮੰਨਣੀ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵਰੂਪ ਦੇ ਆਹਵਾਨ ਦਵਾਰਾ ਆਵਾਗਮਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ ਭਵ ਹੁਣ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਸਵਰੂਪ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਫਿਰ ਜੋ ਕਦੀ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ, ਕਦੀ ਨੀਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ - ਜਾਣ ਦਾ (ਆਵਾਗਮਨ ਦਾ) ਚੱਕਰ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ। ਉਹ ਲੋਕ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਲੱਕੀ ਸਿਤਾਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਘਣ ਦੇ ਵਸ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਡਾਇਮੰਡ ਤੇ ਦਾਗ਼ ਲਗਾਉਣਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਗਾ ਪਿਆਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੰਜ (ਨਾਰਾਜ਼) ਨਹੀਂ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ (ਵਿਚਾਰ) ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ?

ਉੱਤਰ:- ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਖਾਣੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਭਰਭੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਉੱਥੇ (ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ) ਅਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। 2- ਸਾਡਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਉੱਤਮ ਕੁਲ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ... ਇਵੇਂ ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਸਵੀਟ ਲੱਗੇਗਾ। ਸੈਕਰੀਨ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਸਭ ਤਾਂ ਮਾਰ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹਾਂ, ਦਸੋਂ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਬਿੰਦੀ, ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੇਗੀ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਨੈਕਰ ਹੈ। ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਸਵੀਟ। ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਦੁੱਖ - ਹਰਤਾ, ਸੁਖ - ਕਰਤਾ ਆਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਬਿੰਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ ਪਰ ਮਹਿਮਾ ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਚਿਲਡਰਨ ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਕੋਣ ਕੋਣ ਕਿੰਨਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਬਿਮਾਰ ਰੋਗੀ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਹੇਲਦੀ ਵੀ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਏਵਰੇਜ਼ 125 - 150 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਸੀ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਫੁੱਲ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵੱਡੀਆਂ - ਵੱਡੀਆਂ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਆਦਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਮਰ ਬਾਕੀ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਹੋਵੇਗੀ? ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ ਟੁੱਟੇ ਕਿ ਟੁੱਟੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਦੀ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਕਮ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਬਣਾਓ। ਬਿਗਰ ਕੋਈ ਖਰਚਾ, ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ, ਹੈਪੀਨੈਸ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ - ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾਏਗੀ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਣਗੇ। ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈਕਾਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜੇ ਵਿਨਾਸ਼, ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਸੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਛੋਟੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਗਿਆਨ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਥੋੜੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹਾਂ ਦਾਤਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸੀ, ਸਤੋਪ੍ਰਯਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਥੋੜੀ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੀੜੀ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਤਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਗਤੀ ਹੈ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ, ਹੇ ਪਤਿਤ -

ਪਾਵਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਦਿ ਕਿਉਂ ਮੰਗਦੇ ਹੋ? ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਕੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਿਆ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਕਰਪਾ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬੰਦੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਗੈਡ ਫਾਦਰ, ਸੁਪਰੀਮ ਸੇਲ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦਾ ਗੋਲਾ ਹੈ। ਗਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਬੱਚਾ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਮਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ 84 ਜਨਮ ਗਿਣਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਵਿੱਚ 30 - 35 ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਉਹ 30 - 35 ਵਰ੍ਹੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕਰਨੇ ਪੈਣ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਦੇ ਆਏ ਟਾਇਮ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਵੀ ਬਗ਼ੀਚਾ ਆਦਿ ਵੇਖਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਘਰ ਬੈਠ ਆਪੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੁਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਸਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ ਅਤੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ, ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫੂਲ ਗਿਆਨ ਹੈ ਫਿਰ ਗਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਪਾਈ ਦਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕੋਈ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਿਸ਼ੀ, ਮੁਨੀ, ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪੀਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਆਇਆ, ਇਹ ਕੀਤਾ... ਇਹ ਸਭ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਬੈਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਥੱਲੇ ਚਲੀ ਗਈ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਮਨੁੱਖ ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਕਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼ ਚੋਲਾ ਪਹਿਣਕੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਛੀ - ਛੀ ਕਪੜੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਤਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਫਿਰ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਖਾਦ ਹੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਵੋਗੇ। ਵੰਡਰ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰਾਂ ਮਿਸਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਭਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਰਤਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਲੀਆਂ ਭਰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਵੋ। ਖਾਣੀਆਂ ਹੀ ਭਰਤੁ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ - ਮਛੰਦਰ ਦਾ ਵੀ ਖੇਡ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਥੱਲੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਜੇ - ਜੇ ਆਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਗੇ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਕੁਲ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੀ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਅਮਰਕਥਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ਅਮਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਯੁਲੋਕ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਧੁਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਵਾਜ਼ ਕਿੰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਣੀ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਮਧੁਮੱਖੀਆਂ ਸਭ ਭੱਜਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਏਕਤਾ ਹੈ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਇੱਥੇ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੂੰ - ਭੂੰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਮਾਰਗ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਜਾਰਿਟੀ ਮਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਉਹ ਜੋ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ, ਲਿਖਣਗੇ - ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਹੋਣਗੇ ਨਵਾਬ...। ਰਾਜਾ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਨੈਕਰ ਬਣਨਾ ਅੱਛਾ। ਪਿਛਾੜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ? ਫਿਰ ਪਛਤਾਵਾਂਗੇ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਫਾਲੇ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਇਕ ਕਮਰਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਲਈ, ਖੁਦ ਮੀਟ ਆਦਿ ਖਾਂਦੇ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ, ਉਹ ਪਾਪ ਆਤਮਾ, ਫਿਰ ਆਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪ ਵੀ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਿਰਫ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤੇ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਭਾਰੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਣੋ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਰੰਜ (ਨਾਰਾਜ) ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਰੰਜ ਹੋਕੇ ਮਰਨਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਬਾਬਾ ਸ਼ਰਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਦੇ ਤਾਂ ਸੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਉਲਟਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਸਿਰਫ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਨਾਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੀ ਮਤਲਬ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਤੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜੱਦ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰੋਗੇ। ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਇਸਲਈ ਜਿੰਨੀ ਰਚਨਾ ਜਿਆਦਾ ਉਨ੍ਹੀਂ ਸ਼ਕਤੀਹੀਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਵਿਅਰਥ ਰਚਨਾ ਬੰਦ ਕਰੋ ਤੱਦ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਹੈ - ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਫਿਰ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਤੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਕੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਗਿਆਨੀ (ਸਮਝਦਾਰ) ਹੈ।

“ਮੰਨਣ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ”

ਅੱਜ ਰਤਨਾਗਰ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜਮਾਂ ਕੀਤੇ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਪਦਮਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋਚੋ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿੰਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਿਲੇ ਹਨ! ਰਤਨਾਗਰ ਬਾਪ ਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਰਤਨ ਭਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕਠੇ ਹੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਤਨੇ ਹੀ ਇਹ ਰਤਨ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਿੱਤੇ ਲੇਕਿਨ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਨੇ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਭਰਪੂਰ ਹਨ; ਕਈ ਅਖੁਟ ਮਾਲਾਮਾਲ ਹਨ! ਕੋਈ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਈ ਸਦਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਇੱਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਵਧਾ ਰਹੇ ਹਨ; ਕੋਈ ਜਿੰਨਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਤਨਾ ਲਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਸਲਈ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਵੇਲਯੂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਤਨਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿੰਨਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਨਾਲ ਜੋ ਸੁਖ, ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਮੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨਣ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣਾ, ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਮੰਨਣ ਨਾ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਬੁੱਧੀ ਤੱਕ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਿਰਫ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਮਤਲਬ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥੂਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਿਜੋਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਲਾਕਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਵੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਸਦਾ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਦਿਲ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਨਾ ਵਧੇਗਾ, ਨਾ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ, ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜੇਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ, ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ, ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ - ਪੁਆਇੰਟ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਚੰਗਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਵੀ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇਕਰ ਇਸੇ ਵਿੱਧੀ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਵਧਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮੁੱਲ। ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਮਤਲਬ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾਂ - ਜਿੰਨਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਤਨਾ - ਉਤਨਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾ ਵਰਤੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਸਤਰ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਉਸਦੀ ਜੋ ਵੇਲਯੂ ਹੈ, ਉਹ ਉਤਨੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸ਼ਸਤਰ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣਨ ਦੇ ਵਕਤ ਸ਼ਸਤਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਵੇਲਯੂ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਮਤਲਬ ਵੇਲਯੂ ਰੱਖਣਾ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਲੇਕਿਨ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ। ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਸੁਣਾਇਆ - ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਮੀ।

ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਪ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਥੂਲ ਭੋਜਨ ਹਜ਼ਮ ਹੋਣ ਨਾਲ ਖੂਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਜਨ ਵੱਖ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਦੋਂ ਹਜ਼ਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਖੂਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ - ਸੋ ਮੇਰਾ ਖਜ਼ਾਨਾ - ਇਹ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਹਨ - ਆਪਣੀ ਘੋਟ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ - ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ। ਸੁਣਨ ਦੇ ਵਕਤ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ? ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਬਲ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਹਰ ਗਿਆਨ - ਰਤਨ ਦੀ ਗੁਹਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ। ਸਿਰਫ ਰਪੀਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਇੱਕ ਪੁਆਇੰਟ ਦਾ ਰਾਜ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਕਿਸ ਸਮੇਂ, ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਮੰਨਣ ਕਰੋ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮੰਨਣ ਕਰਦੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਰਸ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇ, ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ

ਮਾਯਾ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਵਿਘਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਮੰਨਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਂ ਵਿਘਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਹੋਇਆ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਬਣੇ? ਜਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣਾਂਗੇ ਪਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਗਿਆ? ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੀ ਸਿੱਧੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਯੂਜ਼ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬੋਮਬਸ਼ (ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗੋਲੇ) ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਬਸ ਇਸ ਨਾਲ ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਲਵਾਂਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਪਾਵਰਫੁਲ ਬੋਮਬ ਹੁੰਦੇ ਇੱਥੇ - ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਕੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ ਵਿਅਰਥ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ, ਇੱਕ - ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਅਮੁੱਲ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਵਿਘਨ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਵਿਜੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਯੂਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ - ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸਦਾ ਨਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਧੋਖਾ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ, ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਸਦਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ, ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੀ ਟਾਈਟਲ ਦੇਣਗੇ? ਕੁੰਭਕਰਨ। ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਨਾ ਕੀ ਆਉਣ ਦਵੇ, ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚਣਾ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ - ਇਹ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਵੇ।

ਰੀਵਾਇਜ਼ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਵਿਅਕਤ, ਜੇ ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰੋਜ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਆਇੰਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਹੋਰ ਜੇ ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ, ਉਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ - ਭਾਵੇਂ ਸਥੂਲ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੰਨਣ ਚਲਦਾ ਰਹੇ। ਭਾਵੇਂ ਬਿਜ਼ਨੈਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਫ੍ਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਦੋੜਾਓ। ਕਈ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਫੁੱਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇ ਪਾਸੇ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਜੇਕਰ ਆਪਣੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਨੇਟ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਂਗੇ - ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਇਕਾਂਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੁਖਸ਼ਮਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਣ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ, ਵਿਸਤਾਰ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਾ ਆਵੇਗਾ। ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਬੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਰਪੀਟ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ - ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੀਏ?

ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਚੱਕਰ ਕੀ ਚਲਾਈਏ, 5 ਮਿੰਟ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਰਪੀਟ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦਵਾਪਰ, ਕਲਯੁਗ, ਇਤਨੇ ਜਨਮ, ਇਤਨੀ ਉੱਮਰ, ਇਤਨਾ ਸਮਾਂ ਹੈ... ਬਸ, ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੇਕਿਨ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਨਾਲੇਜਫੁਲ, ਪਾਵਰਫੁਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ। ਪੁਆਇੰਟ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ, ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੁਕਤ ਬਣਨਾ - ਅਜਿਹਾ ਅਭਿਆਸ ਹਰ ਪੁਆਇੰਟ ਵਿੱਚ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਈ। ਇਵੇਂ, ਹਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੁਆਇੰਟ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਮੰਨਣ ਕੀਤਾ। ਸਮਾਂ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਮੰਨਣ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਹਿਜ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਿਜ਼ੀ ਵੇਖ ਮਾਇਆ ਆਪੇ ਹੀ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਆਵੇ ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਕਰੇ, ਭਜਾਓ; ਫਿਰ ਕਦੇ ਹਾਰ, ਕਦੇ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਚਿੰਟੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ, ਉੱਡਣ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਜ਼ੀ ਰੱਖੋ। ਇਸੇ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੰਨਣ ਮਾਇਆਜਿੱਤ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ, ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮਰਥ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਸੋਚਦੇ ਹਨ - ਬੀਜਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਘੱਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਦ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਗਲੀ ਵਾਰੀ ਵੀ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਲੀਕੇਜ਼ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਅਰਥ ਦੀ ਤਰਫ ਵੰਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲਣਗੇ, ਕਦੇ ਸਧਾਰਨ ਸੰਕਲਪ ਚੱਲਣਗੇ। ਜੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਸੇ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਧਾਰਨ ਸੰਕਲਪ। ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਜੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ

ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਕਿ ਅੱਜ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਚੱਲਿਆ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਲੇਕਿਨ ਸਮਰਥ ਸੰਕਲਪ, ਸਮਰਥ ਸਥਿਤੀ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯਾਦ ਰਹੀ? ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਸਧਾਰਨ ਸੰਕਲਪ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਬਣੇ ਲੇਕਿਨ ਕਰਮਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਇਸਲਈ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ, ਜਾਂ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਮਗਨ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਦੋਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਅਨੁਭੂਤੀ ਸਦਾ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਹਨ। ਮੰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਭਿਆਸ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਉਣ ਉਹ ਬਣਾ ਸਕਣਗੇ। ਲਿੰਕ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਲੀਕੇਜ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਅਨੁਭੂਤੀ - ਭਾਵੇਂ ਬੀਜਰੂਪ ਸਥਿਤੀ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਰੂਪ ਦੀ, ਜੋ ਕਰਨਾ ਚਾਉਣ ਉਹ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਖੁਦ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਮਝਾ, ਮੰਨਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਕੀ ਮੰਨਣ ਦਾ ਫਿਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਮੰਨਣ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸੁਣਾਈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸਮਝਾ? ਅੱਛਾ!

ਸੂਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਹਿਜ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਮੰਨਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਮਗਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਮੁੱਲ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਖੁਦ ਨੂੰ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਪਵੇ? ਸਮੇਂ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੀਵਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਨਾ। ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਜੇਕਰ ਤੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਮਤਲਬ ਰਚਨਾ ਤੁਸੀਂ ਰਚਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹੋਈ। ਰਚਤਾ ਨਾਲੋਂ ਰਚਨਾ ਤੇਜ਼ ਚਲੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਕਹਾਂਗੇ? ਰਚਨਾ ਨਾਲੋਂ ਰਚਤਾ ਅੱਗੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਇਡਸੀਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਰੁਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਰੁਕਣ ਵਾਲੇ ਠੀਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਆਕਰਸ਼ਨ ਸਾਇਡਸੀਨ ਹੈ। ਸਾਇਡਸੀਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰੁਕਣ ਵਾਲਾ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਪਹੁੰਚੇਗਾ? ਇਸਲਈ ਸਦੈਵ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਹੀ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਹਾਲੇ ਤੇ ਸਮੇਂ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸੋਚਕੇ ਜੇਕਰ ਹੌਲੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏਗਾ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ। ਕਦੀ ਤੀਵਰ, ਕਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ - ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਥੋੜੀ - ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣ ਜਾਓ। ਇਸਨੂੰ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਕਦੀ ਰੁਕਦੇ ਨਹੀਂ, ਉੱਡਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉੱਡਦੇ ਪੰਛੀ ਬਣ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਚੱਲੋ। ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣਦੇ ਚੱਲੋ। ਜਿੰਨੀ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਦ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਧਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ :- (ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਜੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ)

ਦੇਸ਼ - ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਹ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ, ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਸਨੇਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਉਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਧਰਨੀ। ਜਿਵੇਂ ਧਰਨੀ ਠੀਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਉਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਟੈਮਪ੍ਰੇਰੀ (ਅਸਥਾਈ) ਧਰਨੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਕੇ ਬੀਜ ਪਾ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲੇਗਾ, ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਫਲ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਦਾ ਧਰਨੀ ਚੈਕ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਮਾਂ ਤੇ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਤੋੜਨਾ, ਮੋੜਨਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਭਵ ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਸਾਰ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਹਨ:- 1- ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋੜਣੇ ਹਨ। 2- ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ - ਸਭਾਵ ਨੂੰ ਮੋੜਨਾ ਹੈ। 3 - ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਨੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਜੇਈ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਈਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਸੰਬੰਧ, ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਹਾਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ - ਸਦਾ ਕਲੀਨ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਓ, ਪਰੀਸਥਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਬੱਚੇ ਹੀ ਡਾਇਰੈਕਟ ਉਸ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਜੇਕਰ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਵੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੀ ਰਹੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹੋ।
- ਗੀਤ:- ਦਿਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਜ਼ਮਾਨਾ ਹੁਣ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਜ਼ਮਾਨਾ ਪਰੀਸਤਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਕੁਝ ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮੇਂ ਦਿਖਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰੀਸਤਾਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਸੋ ਵੀ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਿਕ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕਦਮ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਮਨਮਨਾਭਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰੀਸਤਾਨੀ ਬਣਨਗੇ। ਭਾਰਤ ਪਰੀਸਥਾਨ ਸੀ ਹੋਰ ਖੰਡ ਪਰੀਸਤਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਾਮਪ। ਇਹ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਝੂਠਾ ਸੋ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ, ਝੂਠੀ ਕਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਭਭਕਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਸੂਰਗ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਨਰਕ ਸੀ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ 100 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਸੋ ਹੈ। ਟੈਲੀਫੋਨ, ਬਿਜਲੀ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਇਹ ਸਭ 100 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸੋ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਪੁਰਾਣੀ ਕੀ ਸੀ? ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਕਿਵੇਂ ਚੰਗੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਾਮਰਾਜ ਹੋਵੇ, ਪਰੀਸਤਾਨ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਟੈਮਪਰੇਰੀ ਪਾਮਪ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ, ਫਾਊਂਟੇਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਿਅਲ ਸੂਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕੋਈ ਸੂਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਨਰਕ ਹੈ। ਨਰਕ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਸੋ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੋ। ਇਹ ਹੁਣ ਗਿਆ ਕਿ ਗਿਆ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਕ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ? ਹੁਣ ਇਹ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ? ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਸੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸੁਖਧਾਮ ਜਾਨ ਲਈ ਵਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਈ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਆਕੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਥਾਹ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਭਾਰਤ ਜੱਦ ਸੂਰਗ ਸੀ ਤੱਦ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਚਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਗੂਲੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਂ ਅਲਾਹ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਵੇਂ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦ ਤੋਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ਹੈ? ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਰਾਮ....ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਲਿਯਰ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਹੀ ਸੂਰਗ ਦੀ

ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਹੈਵਨਲੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ! ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੋਂ ਇਹ ਰਾਜ ਪਾਇਆ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਫਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮੁਖੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਮੁਖੀ ਨੂੰ। ਗਰੀਬ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬੇਮਬੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ, ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਭਾਵੇਂ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਨ ਪਰ ਕਿੰਨੇ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਖੁਸ਼ਨਾਮੀਬ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਕਦੀ ਵੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਗਰੀਬ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹਨ। ਕਰਕੇ ਥੋੜਾ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ, ਧਨਵਾਨ ਲੋਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਧੰਧੇ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੀਰਥ ਉੱਥੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿਣ, ਇਸਲਈ ਸਾਹੂਕਾਰ ਲੋਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਆਕੇ ਵਪਾਰ ਕਰਨ। ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਸੈਂਟਰ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਜਿੱਥੇ - ਜਿੱਥੇ ਹਨ ਉਹ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਤੀਰਥ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਆਮਦਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਰਗਾ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਚਰਣਮ੍ਰਿਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਦਿਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਮਰਨਾਥ ਨੇ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ, ਤੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ.... ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਅਮਰਨਾਥ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬੈਠ ਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏਗਾ। ਜਰੂਰ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਸੁਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਤੀਰਥ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ, ਮਹਾਤਮਾ ਆਦਿ ਢੇਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਮਰਨਾਥ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਆਦਮੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਤੇ ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁੰਭ ਦਾ ਮੇਲਾ ਇਹ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਨਾਲ ਵਾਪਿਸ ਆਪਣੇ ਘਰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਦ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਤੱਦ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦੇ ਪੰਖ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੰਖ ਮਿਲੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਤਿੱਖੀ ਉਡਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਲੰਡਨ ਵਿੱਚ, ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉੱਡਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜੱਦ ਕਰਮਾਂਤੀਤ ਹੋਣ ਤੱਦ ਜਾ ਸਕਣ, ਤੱਦ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਹੀ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਟਿਕ - ਟਿਕ ਹੋ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਟਿਕ ਹੋਈ ਇਹ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਤਿੱਖੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਢੇਰ ਦੀ ਢੇਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਦਾ ਕਿੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਥੋੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਦਵਾਰਾ ਬਾਬਾ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਇਕ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਕੌਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁਣ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਵਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਜਿੱਤੋ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਵੇਖੇ ਹਨ। ਕਰਕੇ ਥੋੜਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੇ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵੀ ਮੈਂ

ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਸੇਕੇਂਡ ਬਾਈ ਸੇਕੇਂਡ, ਡਰਾਮਾ ਸੂਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਸੂਟ ਹੋਇਆ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਐਕਟਰਸ ਹਨ - ਸਭ ਦਾ ਪਾਰੂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਮੇਕਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਨੂੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤਾਂ ਲੈ ਨਾ ਸਕਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਯੁਸ਼ਮਾਨ ਭਵ, ਧਨਵਾਨ ਭਵ...ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਇਵੇਂ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੁੰਤਾ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹੈ। ਜਗਨਨਾਥ ਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ, ਤਾਜ ਆਦਿ ਪਾਏ ਹੋਏ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਗੰਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਣਾਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਕਾਲੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਕਾਲੇ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ - ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਤਿੰਨੋਂ ਹਨ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲੇਜ ਫੁੱਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ, ਨੰਬਰਵਾਰ। ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਖੁਦ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਰਹਿਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ, ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਜ ਵ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਭਵ:

ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਜ ਅਤੇ ਤਖਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਦਾ ਵੀ ਤਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਤਾਜ ਹੈ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਵੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਇਵੇਂ ਡਬਲ ਤਾਜ ਅਤੇ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਖੁਦ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਤਾਜ ਅਤੇ ਤਖਤ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਰਡਰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਕਲਪ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਦੇ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਚਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
